

Джоана Маклийс

**ИСПАНСКАТА
НАГРАДА**

ДЖОАНА МАКШИЙС ИСПАНСКАТА НАГРАДА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Непозволена страст пламва в сърцето на гордата испанка Мария Сантяго и Талавера — любов от пръв поглед към един презрян роб-гребец на галера. Мария трябва да го забрави, когато се отправя отвъд океана, към Картахена, за да се омъжи за дон Луис, избрания от роднините ѝ годеник. Но в един прекрасен ден пиратската флота на прочутия Франсис Дрейк влиза в залива на Картахена. А капитан на един от корабите е избягалият роб с гордите сиви очи...

ПЪРВА ГЛАВА

Вятърът се бе обърнал. Мария се събуди и смръщи носле. От долната палуба на галерата, където бяха настанени робите, се носеше отвратителна воня, с която не можеше да се справи дори розовата вода, която дуенята Консуело беше разляла по голия под на кабината заедно със свежи цветчета. Младото момиче се изправи и посегна към ароматизатора си. Но дори портокалът, набоден с карамфилчета, не можеше да прогони миризмата на пот, урина, катран и застояла вода. Беше часът на сиестата и горещината беше непоносима. Капитанът дон Естебан я бе уверил, че галерата ще хвърли котва в пристанището на Кадис, преди да настъпи нощта.

Мария се обърна към Консуело, нейната компаньонка и камериерка, която се бе изтегнала на тръстиковото си легло и хъркаше доволно, и се усмихна снизходително. Нищо не можеше да смути здравия дух на Консуело, нито даже бъркотията около бързото им отпътуване от естанцията в близост до Малага, камо ли пък необичайните условия на пътуването им.

Бяха направили всичко възможно да предпазят Мария от неудобствата. Дон Естебан ѝ отстъпи без колебание каютата си на кърмата. Това било най-малкото, което можел да направи за племенницата на дон Фелипе Сантяго и Талавера, обясни ѝ той, пък и пътуването ѝ било осъществено много скоро след смъртта на баща ѝ дон Диего.

Кабината на капитана се намиреше точно под предната стълбичка към каютите и беше ужасно тясна и задушна. Мария нямаше представа къде спеше капитанът, след като ѝ бе предоставил каютата си. Без да се оплаква, Консуело се бе задоволила с тръстиковото легло в кабината на Мария.

Как благотворно ѝ се отразяваше уравновесеността на дуенята, особено след онзи ужасен ден, когато стана ясно, че дон Диего никога вече няма да напусне леглото си. Мария проля горещи сълзи на едрата гръд на Консуело, докато успя да се овладее и да скрие дълбоко

болката, както подобаваше на дъщерята на един испански идалго. Тогава пристигна дон Фелипе, за да се заеме с делата на племенницата си.

Мария вече беше подготвена от баща си каква съдба я очаква. Дори сега, самотна в задушната кабина, тя си спомни как потта се стичаше на големи капки по трескавото чело на дон Диего. Двамата седяха заедно в градината на естанцията и той държеше ръката ѝ в своята.

— Ела съвсем близо до мен, детето ми. Седни тук, на столчето пред краката ми.

Стресната от признаците на обзелата го болка, Мария се опита да го накара да замълчи.

— Не се измъчвай, татко, не говори. Напрежението е твърде голямо за теб. Знаем, че пак имаш силни болки.

Дон Диего я възпря меко, като сложи върховете на пръстите си на устата ѝ.

— И преди съм имал такива болки, но се опитвах да ги крия от теб. Сега вече не мога, пък и няма смисъл, защото не ми остава много време.

— Татко...

— Лекарят смята, че е сърцето. И аз се опасявах от същото. Преди един месец писах на чичо ти дон Фелипе. — Баща ѝ вдигна рамене и по тясното му, умно лице се изписа смесица от подигравателна веселост и учтиво съжаление за грижите ѝ. — Той ще пристигне скоро и ще бъде до теб в тези тежки часове.

Мария се опита да се пребори с напиралите сълзи.

— Сигурна съм, че докторът ще ти помогне...

— Само ще облекчи болките ми, миличка, а той го прави вече от седмици. Ти си смело момиче, Мария. Познавам те достатъчно добре, за да се съмнявам в това.

— Ще се опитам, татко...

— И ще успееш. Искам да имаш доверие в чичо си Фелипе, Мария. Ти не познаваш нито него, нито леля си, и сигурно ще се чувстваш много самотна, особено... — Той помълча малко и лицето му помръкна. — Твърде дълго живях тук като отшелник, откакто майка ти умря, за да те пазя от опасностите...

Мария го погледна изпитателно.

— Не те разбирам, татко. Каква опасност би могла да ме заплашва? Ние с теб водим толкова спокоен живот. Кой би желал да ни стори зло?

Баща ѝ въздъхна дълбоко.

— Ти си съвсем невинна, Мария, не знаеш почти нищо за сенчестата страна на живота, също като майка си. Тя се доверяваше всекому — включително и на мен, а аз не бях в състояние да я защитя. — Той се взираше покрай нея в някаква неизвестна далечина, очите му потъмняха от сълзи.

Мария отговори несигурно:

— Как би могъл да я защитиш, след като такава е била божията воля? Не се обвинявай, татко! Консуело ми е разказвала колко дълбоко си обичал мама и тя теб.

Баща ѝ се опита да подреди мислите си и да запази достойнството си.

— Каквото и да реши чичо ти Фелипе относно твоето бъдеще, ти трябва да го послушаш, на всяка цена. Задачата му е да ти намери подходящ съпруг, тъй като аз вече не мога.

Мария прехапа устни.

— Нима искаш да кажеш, че няма да му е лесно да ми намери съпруг, тъй като майка ми е била англичанка?

Баща ѝ отвърна лице. Очевидно не смееше да я погледне.

— Сега разбирам, че постъпих много егоистично, като те задържах тук, до мен, толкова изолирана от света. Ти си всичко, което ми остана, и ако те бях отделил от себе си, сърцето ми нямаше да издържи. Затова не те пуснах дори в Кадис, за да се запознаеш с леля си и чичо си. Беатрис можеше да те представи на някой добър момък, подходящ по ранг за семейството ни. Но както и да е, Фелипе вече е събрал някои сведения и аз се надявам и се моля резултатът от тях да осигури бъдещото ти щастие.

Много скоро болките се засилиха и не му позволиха да продължи. А после вече беше твърде късно.

Мария не помнеше майка си, знаеше само името ѝ — Мери Гаскойн. След смъртта на английската кралица, чиято придворна дама била, майка ѝ се омъжила за дон Диего Сантяго и Талавера, който бил в свитата на крал Филип, и заминала с него за Испания. Дон Диего и английската му съпруга се обичали страстно. Баща ѝ така и не бе успял

да се възстанови физически и душевно след смъртта на своята Мери, застигнала я в разцвета на живота ѝ, само три години след раждането на Мария. Помолил краля да се отдалечи завинаги от двора и се посветил изцяло на грижите за единственото си дете, дар от любимата му жена.

Мария седеше на задната пейка в каютата и лицето ѝ се очертаваше неясно през зеленикавото стъкло на големия прозорец към кърмата. Очите бяха наследство от майка ѝ. Дон Диего често ѝ беше разказвал, че цветът им е същият като на мъничките английски великденчета с дълбоката им синева и тъмното, почти пурпурно ограничение на ириса. Кожата на Мария беше по-светла от тази на другите момичета в провинциалното имение на Талавера. Във всичко останало обаче тя приличаше на баща си, който беше съвършен испански благородник. Чертите на лицето ѝ бяха неговите, тесният благороден нос под тъмнокафявите, красиво извити вежди беше неговият, нежната уста с не много пълни чувствени устни също беше неговата.

Мария приглади нетърпеливо непокорните къдрици на кестенявата си коса и откри високото си чело. Лицето ѝ беше аристократично и според испанския вкус не олицетворяваше съвършената красота, овално, доста тясно като това на дон Диего. В този момент изразът му беше замислен, изразяваше меланхолия и копнеж. Мария въздъхна уморено. На седемнадесет години една част от живота ѝ беше вече свършила. Вратата към безгрижното, изпълнено с обич съществуване в имението на баща ѝ близо до Малага с портокаловите му горички и сенчести алеи се беше затворила завинаги. Даже ако след женитбата си можеше да посети отново естанцията, животът там нямаше да бъде вече същият. Тя щеше да стане собственост на съпруга си и никога вече нямаше да бъде дъщерята на един нежен и мъдър мъж, който я бе обичал повече от всичко на света.

След погребението чичото беше съобщил на Мария намерението си незабавно да я отведе със себе си в Кадис. Той не заговори за плановете за женитба, които по молба на брат си бе обмислил преди заминаването си за Малага. Времето за това още не бе узряло. Дон Фелипе обичаше да върши всяко нещо по реда си.

Мария уважи последното желание на баща си и се предаде доверчиво в ръцете на дон Фелипе. Той беше три години по-млад от дон Диего, едър, силен мъж със същата синьочерна коса и брада като баща ѝ, но с малко тромавите маниери на моряк. В продължение на десет години той беше служил като командир на галера под началството на известния адмирал Санта Круз. В поздрава му имаше известна дистанцирана дружелюбност, но той се опитваше да преодолее смущението ѝ, за да облекчи заминаването ѝ. Тя беше убедена, че той ще изпълни с чест поставената му задача, но болката ѝ беше твърде силна и затваряше сърцето и сетивата ѝ пред всеки полъх на човешка топлина.

Освен това Мария се боеше от срещата с леля си, доня Беатрис, и трепереше пред неизвестното си бъдеще. Не можа да прогони мислите за новия живот дори по време на странното, доста приличащо на пленничество пътуване на борда на галерата.

Мария бе обзета от внезапна паника. Докато беше в морето, тя имаше време да си отдъхне, но това щеше да свърши скоро. Рано сутринта бе чула как дон Фелипе нареди да приготвят багажа за разтоварването му на сушата. Цяла сутрин Консуело се занимаваше с прибирането на дрехите ѝ. Скоро Мария щеше да се озове в една чужда къща в един чужд град. Щяха да ѝ изказват лицемерно набожни съболезнования и да ѝ задават въпроси. Толкова много въпроси.

Въздухът в каютата я задушаваше. Трябваше да излезе за малко на палубата, да подиша соления морски въздух и да охлади пламтящите си бузи. Консуело продължаваше да спи със съня на праведница. Не ѝ даде сърце да я събуди, а и искаше да бъде сама. Скоро щеше да бъде постоянно заобиколена от дамите в домакинството на доня Беатрис. Това беше последната ѝ възможност да помисли спокойно за миналото и да се подготви за новия си живот: женитба и брак.

Тя вдигна косата си на тила и закрепил гъстите къдрици с няколко гребенчета от абаносово дърво. Тежката копринена одежда, която бе свалила, преди да си легне, беше хвърлена на края на леглото. Мария я облече безшумно и я затвори на шията със сребърна брошка. Ръбовете бяха обточени с блестящо бели ширити, с тях бяха стегнати и раменете. Това беше единственото светло петно на черната траурна одежда, която потискаше духа ѝ, както плътните гънки на коприната

тежаха върху крайниците ѝ. Накрая Мария се сети за малката си ароматна възглавничка и я закрепил със сребърна верижка на китката си. Знаеше, че ще има нужда от силната миризма. Когато се качваше по стълбичката към кърмата, винаги усещаше вонята от пейките на гребците.

Може би щеше да има късмет и да намери палубата пуста. Дон Фелипе беше дал строги нареждания на екипажа да уважава усамотението ѝ, а и през цялото време я наблюдаваше от сигурно разстояние. За да ѝ създаде още повече удобства, беше заповядал да закрийт част от палубата с голямо платно, което пазеше пътничките както от горещината, така и от онази част на кораба, където бяха подслонени моряците и робите.

Когато се изкачи по дървените стъпала, Мария усети с наслада внезапния хлад на соления морски бриз; тя пое дълбоко дъх, спря за миг и се вслуша в дрезгавите крясъци на морските птици, които кръжаха над кораба. Кърмата изглеждаше пуста и Мария се зарадва, че ще остане за малко без надзор. Тя се облегна на релинга и се загледа с присвити очи към бавно приближаващия се бряг. Бяха още твърде далече, за да се различат подробности, но тя видя зелените гори, кафявата линия на брега и светлите ивици на пясъчните плажове.

Галерата се движеше бавно. Вятърът вееше към сушата и я носеше право към пристанищната дига на Кадис. Робите-гребци можеха да си отпочинат.

Робите! Мария отново усети отвратителната воня откъм долната палуба. Откакто беше стъпила на кораба, тя не бе видяла нито един роб. Често беше мислила за тези нещастници и макар че изпитваше съчувствие към страшното им, безнадеждно положение, съзнаваше необходимостта от налагането на това наказание. Консуело ѝ разказа, че много от гребците са пирати, заловени в открито море при нападенията над испански кораби. Сигурно някои от престъпниците бяха англичани, сънародници на майка ѝ. При тази мисъл Мария настръхна. Дори да бяха пирати и еретици, те бяха хора и представата, че работеха по цял ден под безмилостния камшик на надзирателя, далече от зелените поля на родината си, за които баща ѝ беше разказвал с такъв копнеж, я натъжаваше.

Мария не познаваше нито един англичанин. Дали всички бяха руси като майка ѝ или червенокоси като скандално известната кралица

Елизабет? Понесена от някакъв неведом копнеж, тя направи няколко стъпки към стълбичката, която водеше към долната палуба, където бяха пейките на гребците. Ала непоносимата горещина и отвратителната воня на отдавна немити човешки тела я спряха и тя затаи дъх, ужасена от невероятната гледка.

Видя насреща си две дълги, предълги пейки. Гребците, оковани в мръсни вериги, бяха клюмнали над греблата си, благодарни за неочакваната почивка, дадена им от попътния вятър, и спяха със съня на крайното изтощение. Главата на надзирателя, който отмерваше такта, също беше паднала върху барабана, с чиято помощ подканяше гребците да теглят равномерно ремъците. От полуотворената му уста се чуваше задавено хъркане. Всички бяха голи, само на бедрата си носеха къси мръсни препаски. Дълга желязна верига, захваната за двата края на пейката, свързваше глезените им. Косите и брадите на мъжете бяха дълги, мръсни и сплъстени и им придаваха почти животински вид. Мария си представи как робите седяха по цял ден в този тесен кафез и водеха безкрайната си борба с барабанните удари на надзирателя и изпита пареща болка. Страданията им щяха да свършат едва когато сърцата им престанеха да бият и ги изхвърлеха през борда. Нямаше да ги удостоят дори с погребение в осветена земя. Сърцето на Мария се сви от съчувствие.

Изведнъж тя усети, че един от робите се е събудил и я наблюдава с жадно внимание. Главата му беше леко наклонена встрани, лактите подпрени на огромното неподвижно гребло. Очите на младата аристократка засвяткаха гневно. Какво си позволяваше това безсрамно съществуване? Като видя, че са го разкрили, мъжът отвори брадатите си устни и се ухили развеселено. Мария усети как бузите ѝ пламват. Без да съзнава какво прави, тя пристъпи по-близо, за да види по-добре нахалния роб. По-късно, когато мислеше за случилото се, тя не можеше да намери обяснение на постъпката си. Защо не се бе оттеглила веднага?

Гребецът се обърна лениво. Очите му бяха вперени в лицето на Мария, макар че рискуваше да бъде наказан безмилостно за тази проява на неуважение. Той седеше зад греблото, но Мария веднага разбра, че има насреща си извънредно висок мъж. Мръсните, сплъстени коси бяха светло-кестеняви, очите му бяха сини като нейните, но още по-светли, почти сиви, те святкаха злобно. Вероятно

не беше испанец. Може би един от онези англичани, които бяха заловени при нападение на някой от корабите на Негово величество, натоварени с несметни съкровища.

Обзета от внезапен гняв пред подигравката в очите му, Мария грабна камшика на надзирателя и го стовари с все сила в усмихнатото мъжко лице.

От устните на роба излезе само леко съскане. Той се изправи с невероятна гъвкавост, успя да улови металния край на камшика и го издърпа към себе си. Мария политна към него и още преди да е успяла да пусне дръжката, падна на твърдите, мускулести гърди на непознатия. Всичко стана толкова бързо и толкова тихо, че тя не можа да извика за помощ, нито да се защити.

Робът я притисна до гърдите си и тя усети биенето на сърцето му. За секунди Мария застина неподвижна — като зайче под смъртоносния поглед на змията. Като всички останали, и това немито от месеци тяло вонеше на пот и мръсотия и беше кораво като желязо. Тя усети натиска на ребрата му през тежката коприна на роклята си. Макар да беше отвратена от прегръдката му, изпита нещо като възхищение пред завладяващата му мъжественост. Той беше животно, наистина, но прекрасно диво животно. Белите му зъби заблестяха с мрачно задоволство от неловкото ѝ положение измежду тъмните къдрави косми на брадата му,

— Сини очи — промърмори подигравателно той, — значи не си истинска испанка. Питам се кой ли идалго би могъл да създаде такава горда красавица.

Ръката му разхлаби хватката около камшика, Мария го изтръгна и отново посегна да го удари. Кожата му, обрулена, от вятъра и слънцето, се покри с пръски кръв, но той очевидно не усети болка, а се изсмя с пълно гърло, при което надзирателят се събуди и се огледа като подивял. Ужасеният му поглед падна върху доня Мария, която се бореше отчаяно с един от робите. Сепнат, мъжът скочи на крака и се втурна да ѝ помогне.

— Кучи син! Как смееш да поглеждаш към доня Мария Сантяго! Свали мръсните си лапи от благородното ѝ тяло!

Крясъкът му стресна другите роби. Изправени пред непосредствена опасност, те извикаха страхливо и се скриха зад

греблата си, обзети от смъртен ужас. Знаеха от опит, че простъпката на някой от другарите им водеше до тежко наказание за всички.

Полудяла от гняв, Мария продължаваше да шибва с камшика гребца, който я бе обидил. Беше твърде възбудена и задъхана, за да обясни какво е станало.

— Моля ви, доня, моля ви... — Надзирателят не смееше да докосне една толкова важна личност и посочи почитително вдигнатата ѝ ръка. — Не биваше да идвате тук. Ще ви отведе до стълбата и ще повикам прислужницата ви...

Мария беше побесняла от гняв и не беше в състояние да разсъждава разумно.

— Това куче ме обиди. Той...

— Той ще си плати за стореното, доня, и то в пълна степен. Обещавам ви.

Мария политна назад, но голият, мръсен крак на роба беше настъпил края на роклята ѝ. Тя се дръпна възмутено и тежката коприна се скъса.

Гребецът отново избухна в безсрамен смях.

— Я виж ти! Такъв огън се отглежда само в Англия. Извинете ме, милейди. Трябваше да разбере откъде идва куражът ви. Предполагам, че майка ви е била моя сънародничка.

Той говореше на английски и Мария зяпна смаяно. Преди това се бе обърнал към нея на придворния кастилски и в гласа му имаше злобна подигравка.

Мария знаеше английски, беше го научила от баща си. Той се радваше да слуша майчиния език на Мери Гаскойн от устните на дъщеря си, когато двамата бяха насаме. Това му напомняше за дългите английски нощи, когато беше придружавал младата придворна дама по усамотените алеи на парковете в Уайтхол и я беше ухаждал.

Мария беше ужасена от безцеремонността, с която ѝ говореше един мръсен пират. Този мъж се държеше с нея като равен! Как смееше да изкаже предположението, че и двамата имаха английска кръв във вените си? Това беше истината, но тя само усложняваше случая. За първи път в живота си тя бе принудена да признае факта, че кръвта на майка ѝ е кръв на враждебна нация. Макар че Англия и Испания не бяха във война помежду си, корабите на двете страни не преставаха да се нападат, особено във водите на Новия свят. Обидена и болезнено

уязвена, Мария обърна гръб на непознатия гребец, бутна настрана надзирателя и се втурна нагоре по стълбичката, за да потърси убежище в каютата си.

Рязкото отваряне на вратата изтръгна Консуело от обятията на съня. При вида на бледата и трепереща Мария и разкъсаната рокля от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък.

— За бога, какво е станало? Къде бяхте?

— Тихо, Консуело. — Мария не беше в настроение да отговаря на въпроси или укори. Много добре знаеше, че се е държала неприлично. — Иди да ми донесеш топла вода. Хайде, какво чакаш! — извика сърдито тя, когато възрастната дама продължи да я зяпа с отворена уста. Внезапното събуждане беше помътило разума ѝ.

— Искате да се къпете? Сега? Но доня Мария... — Консуело се изправи с мъка и се запъти с бързи крачки към питомката си. — Това е невъзможно. Дон Фелипе съобщи още преди няколко часа, че приближаваме брега. Багажът ви е прибран...

— Тогава ще извадиш една рокля. Трябват ми чисти дрехи, разбери. — Мария обърна гръб на дуенята си. По дългите ѝ ресници бяха надвиснали сълзи на гняв и отчаяние.

— Щом настоявате...

— Настоявам. — Мария затропа с краче по пода и Консуело се отдръпна стъписано. Момичето никога не се беше държало така властно.

— Какво се е случило? Нали знаете, че може да напускате каютата само ако и аз съм с вас. Да не би да е станало... нещо лошо? — Тревогата в гласа ѝ беше съвсем искрена.

— Нищо не е станало. Казах ти от какво имам нужда. Не стой тук, а ми помогни.

— Но как скъсахте роклята си? Да не сте паднали по стълбата? — Консуело развърза корсажа на Мария, свали роклята и втренчи невярващ поглед в скъсаната коприна.

— Иди да ми донесеш топла вода, бързо.

— Не мога, не разбирате ли? Екипажът е зает с подготовката за влизането в пристанището.

— Тогава ще, се измия със студена. Непременно трябва да се измия.

Мария свали ризата си и потрепери при мисълта за мръсните ръце, които бяха посегнали така грубо към нея. Зелената дневна светлина от прозореца към къщата позлати стройното ѝ тяло, хвърли сенки върху стегнатите млади гърди, освети тънката талия и високите бедра. Тя беше висока за момиче, но тялото ѝ беше приятно закръглено, макар че още не бе достигнало разцвета на своята женственост. Консуело наля вода от сребърната кана в дървеното ведро и Мария започна да се мие с треперещи ръце. Искаше ѝ се да изстърже целия горен пласт на кожата си, за да заличи грубото докосване. Консуело я гледаше страхливо. Откъм палубата се чуваха енергични команди, отекваха стъпки на боси крака. Сигурно вече влизаха в пристанището. Или имаше нещо друго? Тя отвори един сандък и затърси чисти долни дрехи.

В този момент на вратата се почука.

— Трябва да говоря с теб, Мария. — Решителният глас на дон Фелипе не търпеше противоречие.

Консуело облиза пресъхналите си устни. Сигурно на палубата беше станало нещо страшно, докато тя си хъркаше спокойно в леглото. Какво можеше да каже в своя защита?

Най-после успя да промълви няколко думи.

— Дон Фелипе... съжалявам, но не мога да ви пусна... Доня Мария си почиваше и още не е облечена.

— Тогава ѝ кажете да побърза. Случаят е спешен. — Стъпките му се отдалечиха.

Консуело помогна на Мария да се облече и едва успя да стегне шнуровите на корсета ѝ, защото пръстите ѝ трепереха.

— Трябва да ми кажете какво се е случило — прошепна през сълзи тя.

— Не е твоя работа.

— Разбира се, че е моя работа. — Сълзите вече се стичаха по набръчканите бузи на дуенята. — Мой дълг е да ви пазя. Дон Фелипе беше побеснял от гняв. Наистина ли не ви се е случило нищо лошо? — В гласа ѝ имаше толкова страх, че въпреки гнева си Мария се усмихна.

— Нищо ми няма, Консуело. Оказа се, че на този кораб е трудно да избегнеш робите.

— Света майко божия! — прошепна ужасено Консуело. — Дон Фелипе ще заповяда да ме набият с камшик. Ще ме изхвърли от дома

си. Ще...

— Нищо няма да ти направи. Престани да хленчиш. Много добре знаеш, че няма да се отделя от теб. А сега почисти кабината и повикай чичо ми.

Консуело изтри сълзите си, после направи реверанс и изчезна.

Мария се отпусна тежко във високия стол. Чувстваше се слаба и безпомощна, сякаш беше прекарала цели седмици в леглото. Този неочакван сблъсък я бе объркал напълно. Защо постъпи така неразумно и слезе при гребците? Много добре знаеше, че дон Естебан беше взел всички предпазни мерки, за да избегне подобни неприятни срещи. Тя престъпи недвусмислената заповед на чичо си и слезе долу. Защо го направи? Последните мъчителни седмици бяха събудили в душата ѝ съмнения относно произхода ѝ. Макар че дон Диего беше говорил често за любимата си жена, той не беше намекнал с нито една дума, че на дъщеря му се гледа като на човек със смесена кръв, а не като на истинска испанка. И изведнъж — този последен разговор... Майка ѝ беше англичанка. Онзи отвратителен роб беше разбрал от пръв поглед, че в жилите ѝ тече английска кръв, дори се бе осмелил да я подиграе за това. Инстинктът ѝ подсказваше, че чичо ѝ ще я упрекне гневно, защото не се беше държала, както подобава на дъщерята на един испански идалго, но и защото случилото се му бе напомнило за произхода ѝ. Именно този произход правеше задачата му да ѝ намери подходящ съпруг не само трудна, но и извънредно неприятна. Двамата все още не бяха говорили на тази тема, но помежду им сякаш имаше стена, която ги разделяше. Вероятно това беше обяснението на факта, че дон Фелипе никога не беше посещавал брат си. Мария изпъна крехките си рамене, вдигна гордо глава и стисна здраво резбованите облегалки на стола, за да посрещне със спокойно лице решителния разговор, който предстоеше.

Дон Фелипе спря на вратата на каютата. Тъмната му коса докосваше фенера, окачен на рамката. След малко се приведе и влезе бавно. Без да обръща глава, каза студено на Консуело:

— Остави ни сами.

Мария не се изправи. Очевидно не беше в състояние да го стори, макар че строгият етикет ѝ предписваше да посрещне своя чичо и настойник с подобаващо уважение.

— Прости ми, че не ставам, чичо. Все още съм твърде развълнувана.

Мъжът застана пред нея и я измери с дълъг, внимателен поглед. Едър и силен, свеж и по свой начин красив, макар да приближаваше четиридесетата си година. Облечен според изискванията на придворната мода в черно кадифе, жакетът и панталонът подплатени с бял сатен, с черни пера на кадифената барета. На шията и по черния кожен колан святкаха рубини.

— Извинявам те. — Гласът му беше дрезгав и рязък. Мария усети как гърлото ѝ се сви от страх. Чичо ѝ беше разгневен от поведението на племенницата си и успяваше да се сдържа само поради дълбоко внушената учтивост на испанския идалго.

— Дошъл съм да искам обяснение. Дон Естебан ме осведоми, че на палубата за робите се е случило нещо неприятно. — Той спря за миг, после прибави, без да повишава тон: — Неприятност, в която си била замесена ти.

Кръвта биеше болезнено в слепоочията на младото момиче. Мария навлажни пресъхналите си устни и стисна с такава сила облегалките на стола, че пръстите ѝ побеляха.

— Дълбоко съжалявам, че неразумното ми поведение ви причини затруднения, чичо.

— Чакам твоето обяснение.

— Аз... излязох да се поразходя... на палубата... — Мария преглътна и сведе глава. Не смееше да погледне чичо си.

— Не мога да си представя как си попаднала на долната палуба. Знаеш, че там са настанени робите-гребци.

— Исках само малко чист въздух. Тук беше ужасно горещо. А после, когато се обърнах, за да сляза долу... — Тя се поколеба. — Помислих си... исках да... знаех, че там има и чужденци... — Гласът ѝ трепереше, пълен с трудно потискани сълзи. — Знам, че постъпих като глупачка... но слязох долу, защото исках да ги видя. Исках да разбера как се отнасят към тях, страдат ли...

— Само дон Естебан има право да се разпорежда с екипажа и робите.

— Знам, знам — прошепна нещастно Мария. — Държах се непростимо. Толкова съжалявам и се разкайвам...

— Направила си голяма глупост! Дон Естебан бе принуден да се лиши от всичките си удобства, за да не те излага на неприятни срещи, които да застрашат доброто ти име.

— Знам и съм му благодарна.

— А ти потърси доброволно тази среща. Обясни ми, ако обичаш, как окованият във вериги роб е могъл да се доближи до теб.

Запъвайки се на всяка дума, Мария разказа случилото се, без да крие нищо. Дон Фелипе вдигна многозначително рамене.

— Този човек трябва да бъде наказан.

— О, не! — Мария затрепери с цялото си тяло. В очите на чичо ѝ пламтеше студен гняв. Дон Фелипе приличаше на баща ѝ, но беше жесток човек. — Искам да кажа... грешката е само моя. Аз го ударих. Ранех го.

— Страданията му тепърва започват. Когато всичко свърши, от кожата му ще останат само парцали.

— Той не ми стори зло, чичо! Ако държите да го накажете като пример за назидание, което вероятно е необходимо, ще си позволя да кажа в негова защита, че само моето непростимо лекомислие доведе до простъпката му. Може би поне ще намалите наказанието му.

— Ти също заслужаваш да получиш добър урок, затова сега изисквам да станеш и да ме придружиш на палубата, за да присъстваш на наказанието на онзи нещастник. Сцената няма да бъде забавна, Мария. Искаше ми се да ти я спестя, но няма как. За нещастие това е невъзможно.

— Искаш да присъствам... докато го бичуват? — Мария не владееше гласа си.

— Очаквам, че няма да покажеш слабост. Ти си дъщеря на дон Диего Сантяго и Талавера и моя племенница. Ако във вените ти тече кръвта на семейство Талавера, трябва да имаш здрав стомах.

— Кога... кога ще се изпълни наказанието?

— Щом се почувстваш достатъчно силна, за да станеш и да дойдеш с мен — отговори студено дон Фелипе.

— Сега? — Мария го погледна с разширени от ужас очи.

— Точно така. Само след час ще хвърлим котва в Кадис. — Мъжът се обърна енергично към вратата и Мария разбра, че трябва да стане и да го последва. Тя събра всичките си сили и се надигна.

Преди да излязат от каютата, дон Фелипе се спря колебливо и поглади черната си брада.

— Надзирателят ми каза, че онзи мъж се е обърнал към теб на чужд език. На английски ли ти заговори?

Мария сведе глава.

— Да.

— И ти ли му отвърна на същия език?

— Доколкото си спомням, не съм отправила към него нито дума.

— Много добре. — Дон Фелипе кимна доволно. — Радвам се, че не си привлякла вниманието към английския си произход. Не искам нито дон Естебан, нито знатните в Кадис да знаят за това. Ще бъда откровен, драга племеннице, и ще ти предложа да забравиш завинаги, че у теб има нещо английско. Баща ти не е направил добре, като те е научил да говориш английски. Няма по-добър език от нашия кастилски. Забрави миналото. Животът в естанцията свърши. Не говори за майка си. Ти си дъщеря на дон Диего и това е достатъчно да ти осигури необходимото уважение.

Мария сведе глава, за да прикрие израза на очите си от погледа на дон Фелипе. Имаше чувството, че той я беше ударил. Родният ѝ чичо се бе постарал да унижи починалата ѝ майка и да заличи спомена за нея и го бе сторил с хладна пресметливост. Баща ѝ никога не беше крил голямата си любов към майка ѝ, нали затова се бе оттеглил от кралския двор. Дали го беше направил, защото другите испански благородници бяха започнали да го подозират? След смъртта му Мария трябваше да се справя сама с мислите и страховете си за бъдещето. Днес ѝ бяха дали да разбере, че според испанските представи тя не е истинска дъщеря на идалго. Странно, но точно в този миг проумя и безумната си реакция на предизвикателството на онзи роб. Наистина ли трябваше да го нашиба с камшика, за да осъзнае коя е и откъде произхожда?

Мария изправи гордо глава и последва чичо си в сумрачния коридор. Консуело чакаше до стълбичката.

— Върни се в каютата и събери багажа ми — заповяда спокойно младата жена. Не искаше дуенята ѝ да присъства на бруталната сцена.

Екипажът беше събран в средата на кораба. Дон Естебан излезе да посрещне новодошлите. Дружелюбното му лице изразяваше загриженост за състоянието ѝ. Поклонът му беше извънредно учтив.

— Доня Мария, нямам думи да изразя колко дълбоко съм засегнат от обидата, нанесена на достойнството ви тук, на моя кораб. Толкова се старах да държа робите далече от вас, а то...

Мария сведе глава.

— Много съм ви благодарна, дон Естебан. Дълбоко съм ви задължена за усилията, които полагахте, за да се чувствам добре.

— Би трябвало да заповядам да набият до смърт това безсрамно куче. Когато хвърлим котва, ще го изправят пред съда и ще го обесят. За съжаление трябва да съблюдавам формалностите, иначе още сега щях да го окача на гредата.

— Мисля, че бичуването е достатъчно — отговори с треперещ глас Мария. — Той не ми стори зло...

Капитанът се поклони отново, без да обръща внимание на възраженията ѝ, и я придружи до приготвения стол.

Чу се шум от влачещи се стъпки и звън на вериги, който приближаваше. Двама стражи с шлемове и ризници извлякоха на палубата английския роб. Мария устреми очи към него, макар че си беше заповядала да не гледа. Ноктите ѝ се впиха в нежната кожа на дланта и тя едва не извика от болка.

Англичанинът се изправи и примигна срещу слънцето. Толкова време беше седял заключен в полутъмната долна палуба, че слънчевата светлина го заслепи.

Сега Мария можа да види колко грамадна е фигурата му. Този мъж беше по-висок дори от баща ѝ и от дон Фелипе. Раменете му бяха широки, тялото силно и здраво, въпреки изнурителния труд с греблото. Гърдите му бяха покрити с къдрави светлокафяви косъмчета, под които изпъкваха твърдите ребра. Под яркото слънце разбърканата му коса изглеждаше още по-светла. Мария неволно се запита колко ли време щеше да бъде необходимо да превърнат това великолепно тяло в жалка развалина. Робът беше още млад, само дето гъстата брада го състаряваше.

Той се поклони подигравателно, с подчертана небрежност към Мария и в позата му нямаше и следа от покорство. След това се обърна със същата самоувереност към капитана и Мария прехапа до болка долната си устна. В очите на роба святкаше същата студена веселост, която я бе вбесила при първата им среща.

Дон Естебан направи кратко движение с ръка и стражите поведоха англичанина към решетката, закрепена за главната мачта. Мария скри лице зад ароматизираната си кърпичка, докато пазачите привързваха ръцете и глезените на роба за пречките на решетката със здрави кожени ремъци. Той не издаде нито звук, не изръмжа от гняв, нито помоли за милост. Събраните на палубата мъже не помръдваха. Мария имаше чувството, че я следяха с укорителни погледи, защото всички знаеха кой е причината за днешното бичуване. Всеки от тези мъже беше изпитал на гърба си жестоките удари на камшика или поне беше присъствал на бичуване.

Боцманът излезе напред. Приличаше на бъчва, дребен и пълен, същинско джудже, но мускулите му бяха яки и корави като на гребците. Той пристъпи бавно към решетката, развивайки дългия си камшик, завършващ с желязна топка.

Мария едва сдържа отчаяния си вик. Когато осъденият мина покрай нея, тя видя на гърба му множество стари белези, но видя и следите от ударите, които му бе нанесла тя. Коравата кожа беше покрита със засъхнала кръв. Белезите от камшика щяха да останат завинаги, вечен спомен от преживяното унижение. Тя стисна устни при мисълта, че имаше голяма вероятност това бичуване да бъде последното. Полузарасналите белези доказваха, че англичанинът и друг път е проявявал дързост и е бил наказван с цялата строгост на испанските обичаи. Очевидно яростта му не беше насочена само срещу нея. Пленникът не се бе примирил със съдбата си, но нямаше да издържи дълго на постоянните унижения и страшните наказания. Заля я вълна от горещо съчувствие.

Камшикът изсвистя във въздуха и улучи целта си със смъртоносна точност. Мария усещаше ударите върху собственото си тяло и всеки път потръпваше от болка, въпреки че се стараеше да остане неподвижна. Англичанинът не издаваше нито звук, само тялото му се свиваше и гърчеше като в смъртна битка. Камшикът плющеше безмилостно. При следващия удар се чу шумно поемане на въздух. Мария забрави света около себе си, останаха само тя и измъченият роб. Даже камшикът сякаш беше движен от механична ръка.

Защо англичанинът не викаше? Защо не ревеше от болка? Издръжливостта му беше свръхчовешка и Мария съзнаваше, че той е

напрегнал всеки нерв, за да не издаде нито звук в нейно присъствие. След двадесетия удар обаче отека силен, пронизителен вик.

Мария хвърли бърз поглед към дон Фелипе, за да го помоли за помощ. Ала неговото внимание беше приковано в ставащото с роба. От чичо си не можеше да очаква подкрепа. Тя обърна леко глава към дон Естебан и видя, че тъмните му очи са вперени напрегнато в лицето ѝ. Камшикът отново изсвистя във въздуха и всички чуха как след удара гребецът пое измъчено въздух.

Мария стана от стола си, опитвайки се да запази спокойствие.

— Моля ви, дон Естебан — проговори дрезгаво тя. — Мисля, че онзи нещастник е страдал достатъчно и не е нужно да удължаваме мъчението му.

Тонът ѝ беше заповеднически, капитанът се поклони и махна на лоцмана.

— Почакай!

— Мария! — Гласът на дон Фелипе трепереше от гняв. — Дон Естебан знае какво прави. Робът трябва да бъде наказан за грубата обида, която ти е нанесъл. Капитанът не може да пази дисциплината на борда без такава демонстрация на строгостта си. Нямах право да се намесваш.

Мария се престори, че не чува думите на чичо си, и нарочно не го погледна, защото цялата трепереше и се боеше, че гласът ще ѝ изневери.

— Дон Естебан, аз... знам, че онзи мъж е разбрал грешката си и съжалява.

Беше ѝ ясно, че лъже, но нямаше друг изход. Макар да не виждаше лицето на роба, тя беше убедена, че устните му са разкривени в подигравателна гримаса, която оборваше твърдението ѝ. Въпреки това продължи решително:

— Моля ви, опростете му останалата част от наказанието. — Очите ѝ умоляваха капитана да разбере, че тя не е в състояние да понася повече страшната гледка.

Дон Фелипе изръмжа разгневено. Мария го беше поставила в неловко положение, като бе нарушила всички правила на благоприличието и бе слязла без придружител на робската палуба — постъпка, недопустима за добре възпитано младо момиче, а сега излагаше на показ слабостта и неспособността си да наблюдава

спокойно наказанието на роба. Не такова поведение се очакваше от неговата племенница.

Капитанът се поклони повторно и издаде кратка команда. Двата стражи развързаха ремъците, които стягаха китките и глезените на бичувания, и тялото му падна тежко на палубата. Най-после Мария успя да отмести поглед от окървавения му гръб и от тъмните петна по излъсканите дъски.

Дон Фелипе улови ръката на племенницата си и я поведе към каютата ѝ. Хватката му беше желязна. Очевидно се боеше, че Мария ще падне в безсъзнание или отново ще го изложи с проява на симпатия към един недостоен престъпник, който се бе осмелил да я докосне.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ, но тя вървеше с високо вдигната глава покрай зяпащите я моряци. Молеше се робът да остане в безсъзнание още известно време, за да не усеща болките. Даже един еретик-англичанин не заслужаваше такова жестоко наказание. Но войниците щяха да го върнат в съзнание и да увеличат страданията му. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя, само тя беше виновна за всичко.

Щом стигнаха до вратата на каютата ѝ, дон Фелипе я пусна и се поклони сковано. Не ѝ каза нито дума, но от очите му вееше леден студ. Неодобрението му беше повече от очевидно. Мария се поклони дълбоко и щом той ѝ обърна гръб, се облегна изтощено на вратата и от очите ѝ потекоха сълзи. Стана ѝ лошо, в гърлото ѝ се надигна гадене и уплашената Консуело я отведе до леглото. Мария захълца отчаяно, докато Консуело се оттегли безшумно в ъгъла, за да приготви и последните неща за слизането на сушата.

— Станете — проговори след малко тя с необичайна мекост. — Всичко свърши. Не бива да мислите повече за това.

— Беше ужасно, Консуело. Те му смъкнаха кожата от гърба, камшикът откъсваше цели парчета плът, а той беше толкова смел, не издаде нито звук, само...

— Може да е страдал, но си го заслужава — отговори настойчиво Консуело. Мария не можеше да се успокои. Изобщо не забеляза, че галерата хвърли котва, не чуваше тропането на боси крака над главата си, не разбра кога свиха платната, не чу дори как надзирателят даде почивка на измъчените гребци. Галерата се намираще в пристанището на Кадис. Оттук щеше да започне новият ѝ

живот, но Мария не искаше и не можеше да мисли за него. Непрекъснато се молеше англичанинът, който беше изтърпял страшни страдания заради нея, да избегне испанския съд и вѐжето на палача.

ВТОРА ГЛАВА

По-късно Мария почти не си спомняше как пристигнаха в Кадис. Екипажът разтовари багажа ѝ, един офицер ѝ помогна да слезе по стълбичката в чакащата лодка. Докато приближаваха брега, тя не размени нито дума с чичо си.

Пристанището беше препълнено с кораби. Мария видя блещукащото на запад слънце, което позлатяваше боядисаните в бяло къщи, гордо издигащите се към небето мачти на безбройните кораби, лодките и кейовете, разхвърлянните по доковете бали и денкове. Шумът от дрънчащите вериги, песента на груби гласове в пристанищните кръчми, ругатните, тропотът на колелата по неравния калдъръм, цялото това оживление не успя да я изтръгне от вцепенението, в което беше изпаднала.

Каретата на Талавера чакаше на кея, изискан екипаж с позлатени украси на вратите и колелата. Мария се зарадва, когато зае мястото си върху меките кожени възглавници и спусна червената завеска пред прозорчето. Между многото напълно чужди хора тя се чувстваше смутена и объркана, бузите ѝ пламтяха от срам.

Каретата остави бързо зад себе си препълнените с хора тесни улички и се насочи към изискания квартал на града. Високи стени предпазваха къщите на благородниците от любопитните погледи на простолюдието. Конете препускаха дълго по сенчестите алеи и накрая спряха пред масивна, обкована с желязо порта. Лакеите на Талавера се втурнаха да поемат юздите. Спуснаха стълбичката и дон Фелипе слезе. Той протегна ръка, за да помогне на племенницата си, после учтиво я поведе към дома си.

Миризмата на жасмин и лакирано дърво я удари право в носа и я замая. Голямата зала беше с високи сводове и под, покрит с плочки. Вътре беше приятно хладно. Слугите и слугините се поклониха дълбоко на господаря си и се втурнаха към каретата да разтоварят багажа. Мария бе отведена в задните покои. Една жена се надигна от

високия си стол до прозореца, където се занимаваше с бродерията, и се запъти към тях с протегнати ръце.

— Мария, скъпо мое дете, колко се радвам, че вече си тук!

Тя докосна бузата на племенницата си с безкръвните си устни и отстъпи крачка назад, за да я разгледа.

Мария отговори спокойно на изпитателния поглед. Леля ѝ беше красива жена, макар че приближаваше четиридесет. Роклята от черна коприна падаше тежко над богато набрана фуста от бял сатен със сребърна бродерия. Разрязаните ръкави бяха подплатени с бял и сребърен бродат, долните ръкави и рюшовите на деколтето бяха в същите цветове. Сребърното дантелено боне и маншетите бяха обшити с перли. Лелята имаше представителна фигура и равни черти на лицето, но в нея нямаше изисканост. Веждите ѝ бяха подчертани с тъмна боя, но това не ги правеше по-красиви. Най-неприятна беше тънката линия на начервените ѝ устни. Именно тя изпълни Мария с недоверие.

— Сигурно си изтощена и почти болна от тези безкрайни дни на борда на кораба. Тук сме извън града и ще можеш да си починеш. Мисля, че ще пожелаеш да останеш известно време насаме със себе си, с тази тъга в сърцето...

Мария кимна послушно.

— Много съм ви благодарна, че ме приехте в дома си. Нямаше да се справя без помощта на чичо, след като... — Гласът ѝ отказа.

Доня Беатрис я потупа по рамото.

— Скъпо дете, ние сме щастливи, че можем да ти услужим.

Тя хвърли въпросителен поглед към дон Фелипе и той едва забележимо поклати глава. Мария бе обзета от неприятно предчувствие. Очевидно доня Беатрис искаше да разбере дали младото момиче е било посветено в плановете за бъдещето му.

Чичото отбеляза с известна студенина:

— Най-добре е веднага да покажеш на Мария стаята ѝ. Виждаш, че не се чувства добре.

— Това не ме изненадва. — Доня Беатрис се потърси от отвращение. — Само като си помисля за вонята в галерите и ми става зле.

Дон Фелипе я погледна предупредително.

— Не можахме да вземем нито една слугиня, тъй като на кораба нямаше място. Изпрати едно от момичетата да помогне на дуенята при разопаковането на багажа.

Доня Беатрис лично придружи Мария по стълбата от тъмно дърво. Предвиденото за гостенката помещение беше в задното крило на къщата.

— Надявам се, че не ти е неприятно да живееш тук. Слънцето вече залезе и от градината лъха хлад, който ще те освежи. Ако имаш нужда от нещо, трябва само да позвъниш. — Тя отново докосна бегло бузата на племенницата си с начервените си устни и излезе, полюшвайки царствено полите си. След нея в стаята остана тежък, натрапчив аромат.

Зарадвана, че е останала най-после сама, Мария отвори тежките дървени капаци на прозореца и вдъхна дълбоко свежия аромат на цитрусовите дървета и нежния полъх на жасмина.

— Консуело, искам да отпратиш всички слугини. Боли ме глава.

— Защото ви се гадеше. Ей сега ще ви разтрия слепоочията с розова вода.

Дуенята помогна на Мария да се съблече. Когато остана само по риза, момичето се отпусна на мекото легло и се взря с невиждащи очи в брокатения балдахин. Чичо ѝ живееше на широка нога. Завесите и килимите бяха прекалено луксозни за вкуса ѝ. В сравнение със скромната обстановка в тяхната естанция, къщата на дон Фелипе тънеше в разкош.

След като Консуело се справи умело със задълженията си, Мария се почувства по-добре и дуенята настоя, че е крайно време да хапнат нещо.

— Не искам да се измъчвате повече заради наказанието на онзи проклет англичанин.

— Кой ти е казал, че е англичанин? — попита бързо Мария и се надигна от леглото.

Консуело вдигна рамене.

— Това няма нищо общо с вас. Знам, че се обвинявате, а не бива.

Мария стисна ръце в юмруци.

— Стана ми страшно, като го видях да страда. Но защо да се обвинявам, след като този безсрамен глупак си заслужи наказанието с нанесената ми обида?

— Виждам, че сте се възстановили от шока и вече сте в състояние да се срещнете с милите си роднини — отбеляза с лека усмивка Консуело.

Мария кимна. Допреди малко имаше намерение да вечеря в стаята си, но камериерката ѝ беше права. Сигурно дон Фелипе тъкмо разказваше на леля ѝ за непростимото поведение на племенницата си. Тя нямаше право да се затвори в стаята си и с това да признае грешката си. Чичо ѝ трябваше да проумее, че не може да я сплаши и да я принуди да му се подчинява безусловно.

Мария наблюдаваше през полуспуснатите си мигли как Консуело ѝ приготви банята. Забележката на дуенята, че се е развълнувала ненужно заради бичуването на един роб, оказа желаното въздействие. Той заслужаваше да бъде наказан, макар че жестокостта на наказанието и сега я караше да трепери. Тя нямаше основания да съжалява един англичанин. Всички англичани бяха еретици и разбойници, които непрекъснато нападаха испанската флота и испанските селища в Новия свят.

Въпреки това случилото се днес беше първото събитие след смъртта на баща ѝ, което я засегна така дълбоко. И сега кожата ѝ настръхваше, щом си припомнеше докосването до немитото мъжко тяло. „Такъв огън има само в Англия.“ Това предположение я накара да побеснее. Нима онзи нещастник си въобразяваше, че испанските благородни дами са кротки котенца, които покорно позволяват на всеки мъж да ги милва и потупва? И, което беше още по-лошо, той я бе направил отговорна за тежкото положение на сънародниците ѝ.

Не, англичаните не са ми сънародници, каза си решително тя. Когато е дала сърцето и ръката си на дон Диего Сантяго и Талавера, Мери Гаскойн е приключила с верността си към английската корона.

Ароматната баня прогони всички спомени за допира с англичанина. Мария облече чиста риза и зачака Консуело да закрепил на кръста и тежкия кринолин, над които щеше да разпростре копринените фусти. Една от траурните ѝ рокли беше безнадеждно повредена. Тя имаше само още една, просто ушита одежда от черен сатен с тесни ръкави, украсена само с малко бял тюл на шията и китките. Сигурно леля ѝ щеше да я нарече старомодна, но вече нищо не можеше да се промени.

През това време Консуело ровеше в ковчежето за бижута.

— Къде е сребърната брошка, която носехте тази сутрин? Не мога да я намеря.

— О! — Мария я погледна учудено. — Колко странно... сигурно е останала на разкъсаната рокля. Може би си я откачила, след като свалих роклята?

Консуело поклати глава.

— Бях толкова объркана. Набързо сгънах роклята и я пъхнах в една от отворените ракли, а сега вече не знам в коя. Знаех, че не можете да носите повече тази рокля, преди да я поправят.

— Може би брошката е останала на роклята. Не се тревожи. Дай ми кръстчето с перлите.

Докато окачваше кръстчето на шията си, Мария се питаше дали пък брошката не беше паднала на палубата по време на сблъсъка ѝ с английския роб. Ако бяха намерили накита ѝ, дон Естебан със сигурност щеше да ѝ го върне.

Доня Беатрис посрещна племенницата си с целувка, но Мария веднага предположи, че господарката на дома щеше да се чувства по-спокойна, ако гостенката беше вечеряла в стаята си. Чичо ѝ се отнасяше към нея студено и строго, макар че се владееше. Тя беше сигурна, че преди влизането ѝ бяха говорили за нея, и апетитът ѝ премина бързо. Хапна малко с надеждата да прогони мъчителното главоболие. Само гордостта я караше да седи с високо вдигната глава отляво на чичо си.

Нито един от двамата не спомена болезнената ѝ загуба. Мария слушаше с половин ухо бърбенето на леля си, докато една забележка събуди вниманието ѝ.

— Толкова малко време ни остава до заминаването ти, че ще ми бъде много трудно да събера подходящ чеиз. Ще ти трябват и рокли за следващите месеци, когато траурът свърши...

— Какво заминаване? — Без да иска, Мария блъсна с пръсти тежкия бокал и едва успя да го задържи.

Доня Беатрис погледна съпруга си и въздъхна съжалително. Дон Фелипе сведе глава.

— Надявах се да намеря по-благоприятен момент, за да те запозная с плановете, които обмисляме за бъдещето ти.

— Планове за женитба?

Дон Фелипе кимна тежко.

— Да, Мария. Искам още в самото начало да подчертая, че баща ти беше напълно съгласен с тях.

— Не е много редно да говорим сега за женитба. Бедното дете е преуморено и...

Мария махна с ръка.

— С нетърпение очаквам да чуя нещо за бъдещия си съпруг — заяви кратко тя и предизвикателният ѝ поглед срещна тъмните очи на чичото.

Дон Фелипе се покашля.

— Естествено е, че желаяш да чуеш подробности, след като всичко е уредено.

— Кой е той? В Кадис ли живее?

— За съжаление не. Дон Луис Ортега и Кастуеро е единственият син на мой добър приятел. Баща му, дон Алонсо, се ползва с благоволенieto на двора. Луис е почти двадесетгодишен. Мисля, че ще го харесаш, защото е красив младеж. Имам миниатюра с образа му и ще ти я дам след вечеря. В момента Луис е на служба при губернатора на Картагена. По причини, върху които не бих искал да се разпростирам, баща ти пожела да не живееш в Мадрид и при двора.

— Искате да кажете, че ще ме приемат враждебно заради английската ми кръв?

— В момента отношенията между двете страни са критични. След една или две години трудностите ще бъдат отстранени и бъдещето ти ще бъде осигурено. Като съпруга на дон Луис ще можеш да претендираш за място в двора, защото той непременно ще бъде повикан на кралска служба.

Мария помисли малко и попита спокойно:

— Правилно ли е предположението ми, че финансите на дон Луис не са в желаното от него добро състояние? Вероятно се надява, че зестрата ми ще промени нещата.

Дон Фелипе се изчерви и тъмните му очи засвяткаха гневно.

— Като се имат предвид обстоятелствата, аз съм убеден, че сторих всичко необходимо и то е най-доброто. Баща ти ми забрани да те дам на някой стар развратник, който щеше да те въведе в двора!

При това поредно доказателство за обичта и грижите на баща ѝ устните на Мария затрепериха, но тя успя да запази самообладание. Само отпи глътка вино, за да си вдъхне смелост.

Чичо ѝ продължи, вече по-спокойно:

— От известно време не съм виждал Луис, но онова, което се говори за него, го поставя в много изгодна светлина. Вярно е, че в последно време късметът не е на страната на дон Алонсо. Бедният човек не съумя да управлява добре имотите си и продаде много ценни земи. Дядото на дон Луис беше прахосник и след смъртта си не остави почти нищо на семейството. Дон Алонсо е съвестен мъж, но прекарва твърде много време в кралския двор. Все пак аз съм сигурен, че дон Луис ще получи доста по-добро наследство от онова, което някога получи баща му.

— Да разбирам ли, че той има спешна нужда от зестрата ми?

Дон Фелипе я погледна колебливо и отговори:

— Кралят има много добро мнение за дон Алонсо, но в момента просто няма възможност да облекчи положението му. Дон Луис получи служба, където може да защитава както бащините си, така и своите интереси. В Западна Индия имаме златни и смарагдови мини, а местната работна ръка е евтина. Дон Алонсо има нужда от малко пари, за да купи кораби, да наеме екипаж и да ги прати в колониите. Нашите колонии са източник на несметни богатства, Мария. Уверявам те, че съм взел всички необходими мерки във връзка с женитбата ти и брачния договор. Ти запазваш семейното имение, но дон Луис получава зестрата ти веднага след сватбата.

— Чичо, татко и аз обичахме откровеността. Никога не сме премълчавали проблемите си. Затова ще ти кажа, че моето разбиране за сделката е следното: моето състояние срещу името и закрилата на дон Луис. Сигурна съм, че ще бъдем подходяща двойка. Ще го видя ли скоро?

— „Санта Изабела“ ще излезе в открито море в сряда. Ще заминеш за Картагена в конвой с испански кораби. Много ни се искаше да те задържим в дома си поне няколко месеца, но следващият конвой за Колумбия ще замине най-малко след половин година и...

— Разбирам.

— В момента дон Алонсо е в Мадрид, така че...

— Така че няма да имам щастието да се срещна и с бъдещия си свекър, преди да замина.

Студенината на тона ѝ не направи впечатление на дон Фелипе.

— Имах желание да те придружа лично до Картахена, но имам неотложни задължения във флотата и в Мадрид. Дон Карлос де ла Коса, извънредният испански посланик, има намерение да извърши инспекция в колониите на Негово величество. Той също ще отплава със „Санта Изабела“ и обеща да те вземе под крилото си. Впрочем, той беше близък приятел на баща ти, виждал те е като дете и е бил поканен на първото ти причастие. Присъствието му на сватбата ти с дон Луис ще облекчи загрижеността ми за благополучието ти. Сигурен съм, че ще му отдадеш дължимото уважение.

Дон Фелипе погледна остро племенницата си и Мария преглътна мъчително. Нямахше нужда да ѝ напомнят за непростимото ѝ поведение. Дори сега потреперваше при мисълта за наказанието на англичанина, за което беше виновна само тя. Споменът за проснатото на палубата окървавено тяло щеше да я преследва цял живот.

Като видя жестокия израз в очите на чичо си, тя потисна порива си да го помоли да изпрати послание до дон Естебан и да поиска милост за провинения роб. Не сега, в присъствието на леля ѝ. Трябваше да намери случай да поговори с чичо си на четири очи, и то колкото се може по-скоро. Англичанинът нямаше никакво време.

Мария сведе поглед и помилва стройната дръжка на чашата си.

— Консуело ще ме придружи, нали?

— Разбира се. Ако ти е необходима още една слугиня...

— Мисля, че сами ще се справим по-добре. В естанцията не живеехме на широка нога. — Тя избърса устни със салфетката си. — А сега ви моля да ме извините. Бих желала да се оттегля.

Дон Фелипе се надигна и учтиво я придружи до вратата.

— Ако ме почакаш малко, ще ти донеса миниатюрата на дон Луис.

Когато ѝ подаде малкото портретче, изрисувано върху слонова кост, Мария усети нарастваща несигурност. Не изпитваше нужда да види образа на мъжа, който скоро щеше да определя живота ѝ.

Дон Луис се оказа представителен млад мъж с тъмна къдрава коса и елегантно подрязана брада. Изискани черти, добре оформен нос, огнени очи, които допълваха излъчването му. Мария се запита дали брадичката под гъстата брада изразяваше слабост, защото в това красиво лице нямаше признаци на сила. Без да съзнава какво прави, тя го сравни с коравите черти на англичанина, с презрително усмихнатата

уста и сивите очи, които ѝ се подиграваха дори в мига на страданието...

— Той е... красив мъж.

— Значи си доволна?

Мария промърмори нещо като съгласие, после вдигна рамене.

— Вие изглеждате доволен от избора си, а твърдите, че и баща ми го е одобрил. Ще се подчиня на волята ви.

— Много добре. Запази миниатюрата. Наредих да я нарисуват специално за теб.

Мария спря пред вратата на спалнята си.

— Искам още веднъж да се извиня за случилото се на галерата.

— Да не говорим повече за това. — Тонът му беше леден.

— Знам, че опозорих доброто има на дома Талавера, но пострашното е, че сторих зло на онзи нещастен гребец.

— Онова пиратско куче трябва да ти бъде благодарно, защото прекратиха бичуването му именно по твоя молба.

— Но дон Естебан заплаши, че ще го обеси!

— Точно така. Трябваше веднага да го окачат на мачтата за назидание на другите. Мръсните чужденци трябва да знаят, че такава ще бъде участта на всеки, осмелил се да посегне на благородна испанска девойка.

Мария навлажни с език пресъхналите си устни.

— Все пак аз се чувствам виновна и искам да ви помоля нещо, чичо. Направете го само заради мен, моля ви! Изпратете вест на дон Естебан и помолете за милост. Аз ще ви напусна много скоро и никога вече няма да ви моля за каквото и да било. — Тя докосна плахо ръката му и вдигна глава към него. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Разбирам женското ти съчувствие, но не мога да се обърна към дон Естебан с молба да прояви милост към един презрян пират. Все пак ще му пиша и ще го уведомя, че си загрижена за съдбата на гребца. А сега се опитай да поспиш. Знам, че си много изтощена, а леля ти иска да започнете приготовленията за пътуването. Трябва да се погрижим и за сватбената ти рокля...

Докато се събличаше, Мария разказа на дуенята си за дон Луис и ѝ показа миниатюрата. Консуело я вдигна срещу светлината и се вгледа замислено в мъжкото лице.

— Красив млад мъж, доста привлекателен. Чичо ви е направил добър избор.

— Ако характерът на този млад мъж отговаря на външността и художникът не е преувеличил предимствата му — възрази сухо Мария.

— Сигурно ви е неприятно, че трябва да заминете толкова скоро за колониите? — попита съчувствено дуенята.

— Тъй като вече нямам право да определям живота си, ще трябва да се задоволя с онова, което ми се дава. Чичо твърди, че желанието на баща ми е било да живее далече от двора.

— Планът ми се струва малко прибързан — промърмори подозрително Консуело, но заяви съгласието си да не вземат друга слугиня.

Макар че беше много изтощена, Мария дълго не можа да заспи. Слушаше пронизителното цвъртене на щурците и шумоленето на вятъра в листата на дърветата. Опитваше се да не мисли за живота, който я очакваше в Картахена, но непрекъснато се питаше какъв ли ще е дон Луис, бъдещият ѝ съпруг.

Тя нямаше нито сестри, нито приятелки, с които би могла да поговори за съмненията и опасенията си, толкова характерни за всяко младо момиче преди женитбата. Консуело се бе омъжила рано и само след една година, малко след раждането на сина си, беше останала вдовица. Сигурно тя щеше да подготви Мария за сватбата ѝ, когато се стигнеше дотам. Но инстинктът ѝ подсказваше, че не е редно да настоява пред дуенята си за разговор по такава деликатна тема.

Тя беше чувала шепота на слугините, но когато влизаше в стаята, те млъкваха и се изчервяваха целите. Следователно имаше известна представа за онова, което я очакваше. Представата да отдаде младото си тяло на един напълно непознат млад мъж беше изключително неприятна и я плашеше до смърт.

ТРЕТА ГЛАВА

Ричард Норууд потисна мъчителния си стон, напрегна цялата си воля и приседна на пода, после опря гърба си в студената и влажна дървена стена. Намираше се в затворническата кабина на борда на галерата. Гърлото му пареше, сякаш някой го беше напоил с цяла стомна солена вода, болките в кръста бяха неописуеми. Сигурно нямаше да успее да се изправи сам, камо ли пък да се придвижи напред. Не, той трябваше да го направи. Нямаше друг изход. Трябваше да излезе оттук, да се хвърли във водата и да плува, за да се спаси от въжето на палача.

Почина си малко, протегна ръцете и краката си, разкърши рамене, без да обръща внимание на адските болки, които го пронизваха при всяко движение на мускулите на тила и гърба.

В килията цареше полумрак. Вратата се затваряше лошо и през една цепка проникваше лъч светлина. Норууд пое дълбоко въздух, после се облегна отново назад и се постара да диша бавно и равномерно. Беше сигурен, че галерата е хвърлила котва. Усецаше миризмите на пристанището, които идваха с крайбрежния бриз, чуваше скърцането на котвената верига и усърдното шетане на водните плъхове. Не знаеше колко време бе лежал в безсъзнание в килията. Вероятно повечето моряци от екипажа бяха слезли на сушата и на кораба бяха останали само постове. Преди няколко часа един беше дошъл да види дали затворникът още диша и Норууд чу гласните му размишления дали си струвало да му носи нещо за ядене, след като на сутринта щели да го обесят.

Мъжът прокле наум силните болки, после преглътна мъчително. В този момент беше готов да даде цяла седмица от живота си за кана добра английска бира, за да утоли мъчителната жажда. Изпитваше непреодолимо желание да потъне отново в блаженото опиянение отпреди, което щеше да му помогне да забрави болките. След малко се изтегли на ръце по хлъзгавата стена и успя да се изправи, но

напрежението се оказа твърде силно за него и го направи още по-слаб и жалък отпреди.

Той си повтори, че сега не е време за слабост, и трескаво затърси нещо в гънките на препаската си. От гърлото му се изтръгна тих, тържествуващ смях, когато намери онова, което търсеше. Госпожа фортуна беше благосклонна към него, защото дребният предмет можеше да падне и да се изгуби, докато го бичуваха, а и после, докато го мъкнеха като чувал към тясната килия под нивото на водата.

Сребърната игла на брошката блесна в лъча светлина, който падаше през цепката на вратата. Иглата беше корава, солидно изработена и щеше да му свърши добра работа. Трябваше му само малко време и той се молеше на бога да му го даде, защото беше изстрадал твърде много, за да се добере до този мъничък инструмент.

Болката беше толкова силна, че дъхът му спря. Въпреки това се обърна към вратата и опипа да намери ключалката. Слава богу, имаше ключалка, вратата не беше просто зарезана отвън. Някой от моряците мина по палубата над главата му, извика нещо на другаря си и скоро изчезна.

Норууд се зае с ключалката. Опитните му ръце работеха бързо и умело. Някой неопитен младок вероятно би счупил иглата още при първите си трескави опити да отвори, но англичанинът не си разреши паника. Той беше минал през много добра школа и знаеше какво трябва да прави. Уолсингъм му бе намерил най-добрите учители, за да го обучат на всички тънкости и той да може да изпълни добре тайната си задача. Норууд се ухили доволно, когато забеляза, че ключалката поддаде под силните му ръце. Сърцето му биеше като безумно, от ръцете му капеше пот. Идваше решаващият момент. Предпазливият дон Естебан вероятно беше подсигурил допълнително вратата с външно резе.

Норууд събра всичките си сили, облегна коравото си рамо на вратата и натисна равномерно. Вратата се отвори навън, изтощеният мъж политна напред и падна на колене. В края на сумрачния коридор се виждаше само един пост. От желязната решетка над стълбичката висеше мъждукащ фенер. Норууд нямаше представа за времето и часа, но беше сигурен, че пасажерите отдавна бяха слезли на сушата.

Мисълта за пасажерите го събуди от унеса. Дон Фелипе Сантяго и Талавера беше един от най-надеждните капитани на Негово

католическо величество, който служеше под личното началство на адмирал Санта Круз. Защо беше изоставил задълженията си във флотата в това напрегнато време? Очевидно младата дама му беше близка роднина, може би племенница. И двамата бяха облечени в траур. Вероятно дон Фелипе беше отплавал към Малага, за да отведе тъгуващото момиче в дома си в Кадис. Каква красавица беше малката! Лицето ѝ обединяваше най-прекрасните черти на испанската и английската кръв, а очите бяха сини като английското небе през юни. Очевидно беше разбрала какво ѝ бе казал на английски, защото се ядоса още повече. Ричард Норууд избухна в тих смях. Какъв огън имаше в това момиче, каква страст! Изобщо не можеше да се сравни с добре пазените испански дамички, които никога не биха посмели да направят и крачка към палубата на гребците.

Беше минало много време, откакто за последен път беше спал с жена, и в първия момент се обърка и дори забрави отчаяното си желание да се сдобие с толкова важната за него игла.

Сега се запита какво ли беше изпитала младата дама, докато наблюдаваше бичуването му. В сините очи нямаше и полъх от съжаление. Когато го преведоха покрай нея, той повярва, че е видял в погледа ѝ само възмущение от безсрамието му, и именно тази беше причината, поради която беше твърдо решен да не вика, за да не ѝ достави това удоволствие. За съжаление не успя.

Струваше му се, че мина цяла вечност, преди да се добере до решетката. Той пълзеше напред и се вслушваше напрегнато в звуците, които долитаха от палубата, мъчеше се да улови и най-тихото предупреждение за дебнеща опасност. Ала чуваше само добре познатите шумове на кораб, хвърлил котва. Щом веднъж се раздвижи, той успя да преодолее слабостта и болката и да се изкачи безшумно по стълбата.

Когато стигна до палубата, предположението му, че на стълбичката е останал само един пост, се потвърди. Очите му привикнаха бавно към вечерния сумрак и той разпозна ясно силуета на поставения на стража моряк. Беше опасно да чака, докато някой от другарите му се присъедини към него. Колкото можеше по-безшумно, Норууд се промъкна зад него и го просна на земята с един-единствен добре премерен удар. Мъжът рухна, без да произнесе нито звук.

Норууд се приведе и взе ножа и камата му. След това се плъзна като змия във водата, без да е произвел и най-малкия шум.

Точно пред него светеше фенерът на носа. Откъм кърмата се чуваше песента на един матрос и безгрижният му глас подсказваше, че нападението над поста край стълбичката още не е било открито.

Солената вода пареше адски в откритите рани, но Норууд не обърна внимание на болката, а заплува целенасочено към танцуващите светлини на пристанището. Огненото слънчево кълбо тъкмо потъна зад хоризонта и когато беглецът стигнеше до сушата, вече щеше да цари пълен мрак. Той се остави на течението да го носи, защото видя, че ще излезе на брега северно от града.

Накрая взе курс към рибарската лодка, която се полюляваше върху вълните съвсем близо до брега. Лодката щеше да го запази от любопитните погледи и той се хвана за издадения щевен, за да обмисли на спокойствие следващите си стъпки. Норууд познаваше добре Кадис, както от личен опит, така и от многократното разглеждане на градските планове в кабинета на Уолсингъм. Щеше да изчака падането на мрака и да се промъкне в северната част на града, където бяха резиденциите на богатите благородници. Там беше и домът на дон Фелипе Сантяго и Талавера. Беше избрал тъкмо тази къща, за да даде възможност на младата дама да го снабди с всичко, от което се нуждаеше в момента, и да се погрижи за раните му. Тя му дължеше поне тази малка услуга. Щеше да се прехвърли през стената и да чака. Ако Фортуна продължаваше да го покровителства, може би щеше да успее да се добере до младото момиче, което, макар и против волята си, го бе снабдило с инструмента на спасението му.

Мария се събуди от някакъв шум. Навън цареше мрак, от отсрещната страна на помещението се чуваше равномерно дишане на Консуело. Дуенята спеше дълбоко, значи шумът идваше от другаде. Нощта беше тиха, чуваше се само монотонното свирене на щурците. Мария се надигна в леглото и се вслуша напрегнато. Дори котките бяха престанали да мяukat. Тишината беше потискаща. Мария се отпусна отново в леглото си и се опита да заспи, но напразно.

Безпокойството, което я бе тласнало да слезе на палубата на гребците, не искаше да я напусне. Образът на англичанина отново се натрапи на съзнанието ѝ и тя потрепери при спомена за капките кръв,

които бяха опръскали камшика, за страшния вик от болка. Може би сега пленникът лежеше в трюма на кораба, буден като нея и знаейки, че това е последната му нощ?

Мария седна в леглото и въздъхна уморено. Беше смешно, че е толкова загрижена за съдбата на един роб. Той беше заслужил наказанието си. Бе посмял да докосне една благородна испанка!

Очите ѝ бавно свикнаха с мрака и тя можа да разпознае сивите ивици лунна светлина, които падаха през полуотворените капаци. Тя стана от леглото, отвори широко прозореца и излезе на балкона. В далечината се чуваше шумът на морето и мисълта за предстоящото пътуване я потисна още повече. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Имаше нужда от време, за да изживее тъгата си по загубения баща. Вместо това чичо ѝ искаше да я хвърли веднага в течението на живота. Е, той беше по-опитен от нея и сигурно беше обмислил много добре действията си. Новият свят беше напълно непознат за нея, новите преживявания щяха да отвлекат вниманието ѝ и да ѝ попречат да си припомня непрекъснато болезнената загуба. Много ѝ се искаше да слезе в градината, както често беше правила в естанцията. Но знаеше, че доня Беатрис ще се възмути от неприличното ѝ поведение. Тя въздъхна с болка и се обърна, за да си влезе. В този момент ухото ѝ улови шум, който не идваше от шепота на вятъра в листата и клоните на дърветата под нея. Сигурно беше някоя скитаща котка...

Нападението дойде с такава бързина, че тя не успя изобщо да реагира. Една ръка притисна устата ѝ, силното рамо я прикова към кораво голо тяло. В гърлото ѝ бе опряно острието на кама. Съвсем близо до ухото ѝ прозвуча глас — на английски:

— Не се движете. И не се опитвайте да викате. Няма да се поколебая да ви накарам да замълчите. Разбирате ли?

Острието на камата се плъзна по нежната ѝ шия с изнервяща бавност. Вцепенена от ужас, Мария едва успя да кимне с глава. Нападателят я издърпа в спалнята и се вслуша напрегнато в мрака. Мария усети лудото биене на сърцето му.

— Придружителката ви спи във вашата стая, така ли? — Шепотът му стана още по-настойчив, натискът на ножа се усили.

Мария кимна повторно. Въпреки ужаса, който изпитваше, въпреки объркването от бързината на събитията, тя знаеше кой стои зад нея. Но как, за бога, беше успял да избяга от строго охраняваната

галера? Как беше стигнал дотук и как се бе озовал точно в нейните покои? Дали беше дошъл да си отмъсти? Не, по-скоро да потърси помощ.

— Събудете я. — Гласът на мъжа беше рязък, почти груб. — Но тихо. Знайте, че мога много бързо да ви убия.

Англичанинът я бутна към леглото на Консуело. Трепереща, Мария се наведе над спящата дуеня. Как да я събуди, без да я уплаши? Консуело щеше да скочи от леглото си и да се разпиши като обезумяла. Тя коленичи, хвана я за рамото и я разтърси здраво. Старицата изхърка високо и се събуди.

— Какво има? — Ужасът ѝ нарасна, когато разпозна неясните очертания на мъжката фигура зад младото момиче. Гребецът от галерата приличаше на приказен великан. Мария притисна устата ѝ, за да не се развика.

— Не мърдай, моля те, и не викай. Той има оръжие и ще ни убие безмилостно. Трябва да направим онова, което иска.

Консуело бутна ръката ѝ и се надигна.

— Дай му касетката със скъпоценностите си и му кажи да си върви.

— Не е толкова просто, сенъора — отговори остро бившият роб. — Имам по-специални изисквания. Трябват ми провизии, дрехи и... — той се ухили — ... бърснач. Искам да намериш всичко това по най-бързия начин, и то без да събудиш нито една душа в къщата. Сигурен съм, че знаеш какво ще се случи с господарката ти, ако ме издадеш. Могат да ме обесят само веднъж, нали?

— Този дом ми е чужд, сенъор. Не мога да...

— Питомката ти е в моя власт. Затова направи, каквото ти казах, и побързай.

Консуело въздъхна примирено и когато мъжът направи заплашително движение с камата, скочи от леглото, вдигна полите на нощницата си и изскочи от стаята.

Мария остана сама с англичанина и сърцето ѝ заби като лудо. Той се обърна към нея и се усмихна. Гъстата, отдавна неразресвана брада разкриви усмивката и я направи страшна. Измъченото му лице изразяваше крайна решителност.

— А сега вие. Идете и седнете на леглото.

Той свали ножа от гърлото ѝ и я бутна доста грубичко към леглото. Тя изохка от болка и в очите ѝ блесна див страх.

— Не се бойте, сеньорита — прошепна подигравателно мъжът, — сега нямам време за забавления! — Той отиде до легена, изми лицето, ръцете и гърдите си и се върна до леглото, като небрежно захвърли на пода кърпата от фин лен. Полузатворените му очи следяха всяко движение на Мария. — Сигурно се чудите как съм ви намерил? Не беше трудно, скъпа. Вашият роднина е морски офицер и е много известен във флотата. Тъй като не можех да се появя на улицата в този вид, реших да се промъкна в някоя къща, по възможност с обори и стопански постройките, за да прекарам нощта там и да дочакам появата на някой нищо неподозиращ лакей, когото да убедя да задоволи потребностите ми, както сторих и с дуенята ви. Затова избрах да вляза в дом на благородник и ми се стори, че най-подходящото е да удостоя с тази чест дома на вашия роднина. Ако не сте забравили, вие ми дължите нещо, сеньорита. — Той се усмихна мрачно. — Имах голям късмет, че ви видях сама на балкона. Очевидно ви е приятно да се изплъзвате от надзора на дуенята си, и то в най-неподходящи моменти. За съжаление сега нямам време да ви искам сметка за онова, което ми сторихте, но някой ден непременно ще го направя.

Мария потрепери от ужас, чужденецът се изсмя и продължи:

— Сигурно ще се зарадвате да узнаете, че се измъкнах от галерата с ваша помощ. — Той ѝ показа сребърната брошка. — Видях я на гърдите ви и реших, че си струва да се възползвам от този неочакван шанс, колкото и малък да беше. Първоначално смятах да изчегъртам с иглата треските около веригата ми. Но тъй като вие случайно изпитайте желание да присъствате на бичуването ми и да ме предадете на палача, бях хвърлен в затвора и бягството оттам се оказа още по-лесно. Отворих ключалката на вратата и се измъкнах без усилия от лошо охраняваната галера.

Мария понечи да му отговори, както заслужаваше, но се сети, че към края на бичуването той беше паднал в безсъзнание и не беше забелязал намесата ѝ. Тя огледа силното му тяло и като видя отворените рани, изохка от ужас.

— Трябва да превържа раните ви — промълви с треперещ глас тя. — Седнете на леглото.

Англичанинът я зяпна смаяно и част от самоувереността ѝ се възвърна. Тя скочи на крака и го бутна да седне на края на леглото.

— Казах ви да седнете. Как да промия и превържа раните ви, като продължавате да стърчите над главата ми?

Мъжът беше твърде изненадан, за да ѝ попречи. Мария се наведе над една от раклите и започна да рови в дрехите си.

— Какво търсите там? — Гласът му преливаше от недоверие.

— Да не мислите, че крия оръжия в бельото си? — попита предизвикателно Мария. — Трябват ми кърпи, за да измия раните. После ще ви намажа с мехлем, затова търся и сандъчето с медикаменти.

Макар че ръцете ѝ бяха влажни от страх, тя работеше бързо и умело. Върна се до леглото с голямо парче лен и го разкъса със зъби на тънки ивици.

— А сега се обърнете към мен.

Бившият роб отвори уста да протестира, но тя не му даде да каже и дума:

— Махнете тази глупава кама. Ако ме убиете, Консуело ще вдигне под тревога цялата къща и въоръжените пазачи ще ви заловят само след минута. И двамата знаем това, нали? За какво разигравате този театър?

— Щом сте толкова убедена, че ще ме хванат, защо не повикате слугите на роднината си?

— Вероятно защото не искам да навредя на доброто си име. Как мислите, какво ще стане с мен, ако се разбере, че един избягал роб е проникнал през нощта в спалнята ми? А имам и други причини.

— И какви са те?

— Както вече казахте, сега не е време за размяна на остроумия. Затова побързайте. Направете, каквото ви казвам.

Мъжът вдигна рамене и остави ножа на леглото до себе си.

Мария събра цялата си смелост, навлажни парче лен и започна да промива раните на гърба. Англичанинът се скова видимо под докосванията ѝ, но от устните му не излезе нито звук.

— Сега ще ви намажа с мехлем и ще започне да пари — предупреди го Мария. — Но той съдържа гъша мас и билки и раните ще зараснат бързо. Потърпете още малко.

Мъжът се изсмя тихо и Мария изтри сърдито сълзите от очите си. Тя беше глупачка — да говори така на човек, който беше изтърпял безкрайни мъки на скамейката на гребците!

Докато живееше с баща си в естанцията, Мария често беше лекувала ранени и болни слугини, но сега усети странна съпротива. Беше ѝ много трудно да докосне един напълно непознат мъж с гола ръка и се поколеба. Мъжът се обърна и я изгледа въпросително. Лицето ѝ пламна от срам.

— Стойте спокойно. Още не съм готова.

Когато започна да размазва мехлема върху раните, раменете му се опънаха. Той беше наистина прекрасно хищно животно! Мария усети прилив на съчувствие. Не искаше да го хванат и да го завлекат обратно на галерата, където го очакваше сигурна смърт, предшествана от жестоки мъчения. Тя не вярваше, че чичо ѝ ще изпрати обещаното писмо до дон Естебан, за да изрази загриженост към съдбата на бичувания роб. Съчувствието към измъчения роб се примеси с див гняв към мъчителите му, особено когато пръстите ѝ откриха по гърба му множество зараснали и полузараснали рани от предишни мъчения. Мъжът се раздвижи неспокойно под ръцете ѝ и тя не можа да разбере дали това беше от болка. След миг откъм коридора се чу слаб шум, той скочи на крака и впери бдителен поглед във вратата.

Мария застина на мястото си. Ами ако някой от слугите се беше събудил? Загрижена за съдбата на англичанина, тя изобщо не мислеше за себе си. След тихо подраскване вратата се отвори безшумно. Консуело се върна много по-рано, отколкото Мария беше предполагала. Очевидно беше успяла да изпълни поставената ѝ задача, защото остави на раклата тежко натоварена табла с ядене и хвърли на леглото вързоп дрехи.

— За мой късмет хлапето от кухнята спеше като пън. А дрехите намерих на въжето. Само господ знае кого ще обвинят за кражбата. Сигурно бедното момче ще си изпати.

— Както виждам, езикът ти не знае що е страх — отбеляза развеселено беглецът и придърпа таблата към себе си. — Не бъди толкова уверена, старо.

Черните очи на Консуело засвяткаха гневно, но тя се обърна бързо настрана, когато непознатият се нахвърли като изгладнял вълк

върху остатъците от печено месо и голямото парче хляб.

— Не си донесла вино? Нищо, така е по-добре. Не съм и очаквал, че ще пожелаеш да ме поглезиш. — Мъжът се изсмя дрезгаво и изпи останалата в каната вода.

Мария извади тънка батистена риза от багажа си и я разкъса на дълги ивици.

— Трябва да превържа раните, защото мехлемът и кръвта ще напоят ризата и ще ви издадат.

Възмутената Консуело понечи да протестира срещу неприличното поведение на питомката си, но като видя израза на лицето ѝ, приседна покорно на леглото си и скри лице в ръцете си, докато англичанинът захвърли мръсната препаска на бедрата си и навлече късия панталон, който беше намерил във вързопа. Мария превърза умело гърба и раменете му и завърза възлите с треперещи ръце. Накрая мъжът облече ризата от груб лен и раздвижи ръце за опит.

— Чувствам се много по-добре. — Той ѝ кимна и се усмихна. — Превръзката предпазва раните, а мехлемът охлажда чудесно.

Без да каже дума, Мария отиде до леглото и събра остатъците от парцалите.

— Това ли е човекът... онзи... искам да кажа, от пейката на гребците? — попита сърдито Консуело.

Мария я погледна изненадано. После се сети, че Консуело не бе присъствала на бичуването и не го познаваше. Тя беше постоянно нащрек и се вслушваше напрегнато във всеки шум от градината и къщата. Не смееше да попита дуенята си дали е вдигнала тревога сред слугите. Струваше ѝ се невероятно робът да успее да напусне къщата незабелязано, така както се бе промъкнал, без да го открият. В крайна сметка тя се успокои, защото знаеше, че Консуело е твърде загрижена за сигурността на господарката си и няма да посмее да изложи доброто ѝ име.

От една страна, Мария искаше някой да почука на вратата или да вдигне тревога, но от друга, много добре съзнаваше, че при това ще изложи на опасност и Консуело, и себе си. Имаше обаче и други причини, поради които беше по-добре беглецът да остане неоткрит и да успее да избяга. Появата му в къщата на чичо ѝ щеше да я компрометира по най-страшния възможен начин и дон Фелипе щеше

да побеснее от гняв. Ако случилото се станеше известно в града — а това беше много вероятно, тъй като слугите не умееха да мълчат, — и стигнеше до ушите на бъдещия й свекър, той непременно щеше да се откаже от предстоящата женитба въпреки значителната зестра на годеницата.

— Къде ми е бръсначът? — попита рязко англичанинът, но този път в гласа му имаше и полъх от мрачно задоволство.

— Да не искате да събудя дон Фелипе и да го помоля да ми услужи с бръснача си? — попита предизвикателно Консуело.

Мъжът избухна в тих смях.

— Божичко, каква нахална и злобна жена! Е, добре, ще се справя и с ножа, който нося. Много ми се иска да изглеждам като нормален човек.

Двете жени го наблюдаваха напрегнато. Той взе малкото огледало на Мария и застана пред прозореца. Сивият утринен здрач и единствената свещ не осигуряваха достатъчно светлина. Въпреки това англичанинът се зае да подстриже косата и брадата си и да им придаде прилична форма.

След като свърши, стана ясно, че измиването, сресването и чистите дрехи са свършили много добра работа, защото видът му се промени до неузнаваемост. Бронзовата кожа, обрулена от вятъра и слънцето, и тъмнорусата коса нямаше да събудят подозрение в пристанищен град като Кадис, където се въртяха всякакви хора. Облечен като слуга, той можеше да излезе спокойно на улицата и никой нямаше да му обърне внимание.

Мъжът се отпусна на леглото, без да обръща внимание на уплашената Консуело, която побърза да се отдръпне, и obu вълнените чорапи.

— Да приема ли, че момчето от кухнята не е имало обувки?

— Точно така беше, не ви лъжа.

— Тогава ще си потърся обувки другаде. Сигурно не е толкова трудно. Пристанищните работници често оставят мръсните си обувки пред кръчмата.

— А сега ще ни ограбите и ще се махнете отук. — Консуело изпитваше несъзнателно уважение към смелостта на чужденеца, но не смееше да го изрази.

Мария чакаше отговора му с пресъхнала уста. Беглецът беше получил всичко, което бе поискал, сега можеше да ги убие и да изчезне.

— Добре, ще взема някои дреболии, за да не ми се налага да крада.

Консуело сърдито му тикна под носа малкото ковчеже със скъпоценности.

— Вземете го и се махайте! Крайно време е да се отървем от вас.

Мъжът избра няколко евтини верижки и ги прибра в джоба на панталона си.

— Доня Мария със сигурност не иска да гладувам.

— Доня Мария се надява да ви види обесен. Също както и аз.

— Само че изгледите са други. — Сивите очи на мъжа гледаха втренчено Мария и тя не можеше да разбере дали той се забавлява или преценява възможностите си за бягство, ако Консуело все пак реши да вдигне тревога. Най-простото беше сам да сложи край на живота си...

Англичанинът вдигна рамене и властно махна с ръка към Консуело.

— Хайде, иди си легни.

Дуенята го изгледа възмутено.

— Не и преди да си отидете. Нима мога да спя спокойно...

— Не ме интересува ще спиш ли или не. Трябва да си легнеш. — Гласът му прозвуча заплашително. Известно време двамата се гледаха мълчаливо, после Консуело изръмжа нещо неразбрано и се оттегли в мрака. Мария чу изскърцването на кожените ремъци и разбра, че Консуело си е легнала.

Облекчението ѝ трая само секунди, защото изведнъж англичанинът грабна ножа си и я бутна към леглото.

— И вие ще си легнете!

— Но аз...

— Казах да си легнете и да не мърдате!

Мария се подчини с лудо биещо сърце. Не можеше да има доверие в този човек. Приумиците му бяха непредвидими. Приличаше ѝ на тигър в клетка, макар че за известно време беше сит и доволен. Тя разбра това още по-ясно, когато мъжът отрязва копринените шнулове на балдахина и завърза с тях китките и глезените ѝ.

— Много съжалявам, наистина — проговори сериозно той. — Но трябва да бъда сигурен, че няма да се движите. Животът ми зависи от това, нали разбирате?

Мария се подчини без възражения, не се възпротиви и когато той използва един ленен парцал, за да запуши устата ѝ. Ала когато чужденецът легна до нея, безпомощното ѝ тяло затрепери като в треска. Мъжът се изсмя тихо в мрака.

— Не се безпокойте, искам само да изчакам зазоряването, за да не попадна на нощния пазач. Щом просветлее, ще се махна оттук и ще се смеся с тълпата на пристанището.

Мария си внушаваше, че трябва да лежи съвсем тихо до непознатия мъж, макар че тялото ѝ тръпнеше от страх и беше покрито с капчици пот. Дали някога щеше да се почувства чиста след този повторен тесен контакт с непознатия роб? Е, сега поне от него се носеше миризма на чисти дрехи и сапун. Мъжът се движеше неспокойно и мърмореше нещо на собствения си език. Сигурно имаше болки и Мария се отдръпна настрана, за да не му пречи. Отново си спомни бичуването и пръскащата кръв и разбра, че тази гледка ще я преследва цял живот.

Времето сякаш бе спряло. След малко Мария чу равномерното дишане на Консуело и неволно се усмихна. Въпреки страха си, дуенята беше заспала дълбоко и спокойно.

Най-после сивата светлина на зората проникна през капациите на прозорците и Мария се вслуша напрегнато. Скоро къщата щеше да се пробуди. По това време слугите ѝ в естанцията ставаха и започваха работа. Някъде се тропна врата, но иначе всичко беше спокойно. Англичанинът също чу лекото тропване, защото се изправи и обърна глава към вратата. Мария потисна облекчената си въздишка. Слава на Светата дева, най-после натрапникът щеше да се махне от стаята ѝ.

Когато мъжът внезапно се наведе над нея, кръвта замръзна във вените ѝ. Той бе постигнал всичките си цели. Нищо не го спираше да заби камата си в гърдите ѝ и да изчезне. Ала за нейна изненада мъжът извади парцала от устата ѝ и го хвърли на земята. Тя пое дълбоко дъх и го погледна недоверчиво.

— Знам, че няма да изпищите — проговори меко той. — Защото откриването ми тук ще навреди на доброто ви име. Запуших устата ви

само за да не извикате насън. Пожелайте ми късмет: заради самата вас е най-добре да изчезна незабелязано. Кажете това и на дуенята си.

Мария съзнаваше, че той е прав. Позорът беше твърде висока цена, а и тя изобщо не беше сигурна, че наистина желае да го хванат. За момент остана неподвижна и тогава чужденецът се наведе над нея и я целуна собственически по устата. Целувката дойде внезапно и беше толкова силна и настойчива, че Мария не можа да се възпротиви.

Този мъж искаше да я задуши, да изсмуче душата от тялото ѝ. В следващата секунда той разхлаби хватката си, с два скока се озова до прозореца и изчезна.

Мария пое дълбоко въздух и се опита да повика Консуело, но гласът отказа да ѝ се подчинява. Как можеше дуенята ѝ да спи така спокойно, когато и двете бяха в смъртна опасност? Скоро къщата се събуди. Някъде залая куче, отваряха се врати и прозорци, хленчещ женски глас повика слугините. Най-последно Консуело се събуди, скочи на крака и се затича тромаво към леглото на питомката си.

— Простете ми, доня Мария. Как можах да заспя като пияна...

— Донеси ножицата ми, бързо, и не викай така! Той си отиде, всичко свърши. Леля ми не бива да узнае нищо. Побързай и отрежи шнуровите от ръцете и краката ми. Трябва да заличим всички следи.

Когато най-последно се освободи, Мария скочи от леглото си и се наведе да събира парцалите, но Консуело я хвана за раменете и я принуди да я погледне в очите.

— Кажете ми, на мен можете да се доверите. Той... посегна ли ви?

— Нищо не ми е направил — отговори рязко Мария и направи опит да се усмихне. — За него аз съм само враг и той ме презира.

— Той е силен мъж и отдавна не е бил с жена. — Консуело потрепери от безименен ужас. — Слава на Светата дева, че ви е оставил недокосната.

— Права си. А сега да се хващаме на работа, защото ако ни разкрият, ме чака още по-страшен позор. — Трябваше да скрият използваните ленени кърпи, да оправят леглото, да излеят легена с окървавената вода в градината. Скоро щеше да дойде слугинята с топла вода за утринния тоалет.

Мария облече чиста нощна риза и когато срещна неспокойния поглед на Консуело, поклати глава в няма молба. Нито дума не биваше

да бъде казана за случая, за да не застраши предстоящата женитба. Англичанинът щеше да се изплъзне от ръцете на палача и по този начин да защити и своите, и нейните интереси.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чак към края на ноември „Санта Изабела“ навлезе в опасните води пред крайбрежието на Нова Испания и най-после хвърли котва в пристанището на Картахена. През последните дни Консуело беше като в треска и Мария често се надсмиваше на възбуденото й бърбрене. Така беше и сега, докато двете се взираха през кърмовия прозорец към боядисаните в бяло къщи на града.

Мария беше наблюдавала тази гледка и от палубата и не можеше да ѝ се насити. Дон Карлос де ла Коса, извънреден посланик на Негово католическо величество в Нова Испания, беше постоянно до нея и ѝ обясняваше какво виждат. Великолепният му жакет беше обшит със злато. Умните тъмни очи под гъсти вежди наблюдаваха внимателно обстановката.

Преди почти три месеца бяха тръгнали от Кадис, но безветрието ги задържа много дни в огромното Сарагосово море, известно с плуващите по повърхността растения. Мария разглеждаше учудено тази маса от яркозелени водорасли, докато Консуело трескаво се кръстеше и мърмореше непонятни думи за сатанинското дело, преди да се оттегли в удобната им каюта на кърмата.

След безкрайно дългите дни в открито море, през които не се случваше почти нищо, пристанището приличаше на пчелен кошер, обзет от трескаво оживление. Къщите, кърчмите и кейовете блещукаха под ярката слънчева светлина. Морето блестеше в същото наситено синьо, с което Мария вече беше свикнала в Карибско море.

Докато корабът се носеше към целта си, Мария се стараяше отчаяно да забрави случилото се през онази нощ в Кадис. Въпреки това не можеше да попречи на мислите си отново и отново да се връщат към съдбата на англичанина. Какво ли бе станало с него? Дали бе успял да се измъкне от града и да се върне в родината си?

Никой не бе споменал откраднатите от Консуело дрехи или поне двете не бяха чули нищо за кражбата. Скоро случилото се започна да ѝ се струва нереален сън. Наистина ли бе лежала няколко часа завързана

и със запушена уста до един напълно непознат мъж, бивш роб на галера? При мисълта за предстоящата среща с дон Луис, бъдещия ѝ съпруг, бузите на Мария пламтяха от срам.

Оръдията на крепостта дадоха тържествен салют в чест на кралския пратеник и малката му армада. Мария чуваше шумовете на палубата и знаеше, че моряците подготвяха всичко необходимо за слизането на сушата. Капитанът командваше лично лодките, които трябваше да бъдат спуснати на вода, за да откарат пасажерите на брега. Тя погледна за последен път просторната каюта, която през изминалите три месеца се беше превърнала в неин дом. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Само след час щеше да подаде ръка на годеника си.

Мария направи няколко крачки към вратата, когато бе спряна от тържествен сигнал на тромпети. Тя се обърна и погледна въпросително Консуело. Дуенята вдигна рамене.

— Може би губернаторът идва лично да посрещне кралския посланик.

Това беше вероятно. Колкото и неприятно да беше пристигането на извънреден посланик в колониите, учтивостта изискваше да го посрещнат с формалностите и уважението, които се полагаха на представителя на Негово величество. А със свитата на губернатора щеше да дойде и дон Луис Ортега и Кастуеро. Мария хвърли бърз поглед към траурната си рокля. В багажа ѝ имаше достатъчно рокли, набързо купени и променени по време на краткото ѝ пребиваване в Кадис. Роклите бяха от тежка коприна, брокат и кадифе, в светли цветове. Имаше обаче и по-скромни, които щеше да носи до сватбата си. По пътя обаче тя бе предпочела да си остане в траурните дрехи. Кой знае защо, беше разчитала, че преди да я представят на годеника ѝ, ще има възможност да облече нещо по-хубаво — а сега се оказа, че щеше да излезе пред него в скромната си траурна рокля.

Консуело изрече мислите ѝ на глас:

— Виждате ли, откога ви казвам да се подготвим по-добре за пристигането в Картагена. Първото впечатление е много важно. Губернаторът и съпругата му щяха да ви харесат много повече, ако бяхте облечена в скъпоценна рокля.

— Вече нищо не мога да променя. Пък и не ми е приятно да се перча като паун. Годината на траура още не е минала — отговори

сърдито Мария.

На вратата на каютата се почука и Мария махна на Консуело да отвори на чукация, който и да беше той. На прага застана дон Алфонсо, капитанът на „Санта Изабела“, поклони се и отстъпи настрана.

— Позволете ми, Ваше сиятелство, да ви представя още един от благородните ни пасажери, доня Мария Сантяго и Талавера. Негово сиятелство, дон Пиеро Фернандес дел Бусто, губернатор на Картахена.

Мария сведе очи, както изискваше приличието, и направи дълбок реверанс. Веднага обаче я вдигнаха и тя усети целувка по ръката си. Беше изненадана, и то приятно.

Дон Пиеро беше същински великан, надвишаваше по ръст всички мъже, които беше срещала досега, и едва се побираше в тесния коридор. Той се усмихваше дружелюбно, грубата му, украсена с множество пръстени ръка задържа нейната по-дълго, отколкото изискваха правилата на рицарството. Първият бърз поглед на Мария срещна широко, открито лице, доста зачервено, което беше в силен контраст с тъмното кадифе на жакета и панталоните. Мария се опита да различи мъжете, застанали зад колосалната фигура на губернатора, но не успя да види нищо в полумрака.

— Добре дошла в Картахена, детето ми. — Гласът на губернатора беше дълбок, както се и очакваше от фигурата му. — Моята съпруга, доня Серафина, вече очаква нетърпеливо пристигането ви в резиденцията и е подготвила всичко за вашето удобство. Не всеки ден имаме удоволствието да поздравим сред нас една млада годеница, нали, дон Алфонсо?

Едрата му лапа притисна сърдечно нежната ръка на Мария и той се обърна с известна трудност в тясното помещение.

— Но има още един човек, който жадува да ви види, скъпо дете. Елате тук, дон Луис, и поздравете годеницата си.

Дон Луис беше много висок, почти колкото губернатора, но слаб, с почти женска фигура. Облечен по най-новата мода в черно кадифе със сини и сребърни ширити, той изглеждаше не на мястото си в тясната корабна каюта. Подобно облекло беше по-подходящо за официален прием в двора.

Ръкостискането и формалната целувка на върховете на пръстите ѝ с крайчеца на устните бяха сковани и формални. Мария имаше

чувството, че е била докосната от прелитащ покрай нея молец, и изпита желанието да го прогони.

Дон Луис беше красив, тя знаеше това още от миниатюрата, даже още по-красив, защото художникът не беше предал младежката закръгленост на чертите му и съвършено очертаните устни, сега извити в усмивка, която обаче не стигна до очите. Те бяха големи и блестящи, но в погледа му имаше такава студена жестокост, че Мария потрепери.

— Откакто ме уведомиха за тръгването ви, времето минаваше много бавно, скъпа моя. — Гласът му беше мек, почти нежен и се отличаваше рязко от хладното високомерие на думите му. — За мен е голямо щастие най-последно да ви видя тук.

Мария направи реверанс и побърза да издърпа ръката си от неговата. Той не направи опит да я задържи, а се поклони с придворно съвършенство. Тя остана с чувството, че годеникът ѝ е произнесъл заучени по задължение изречения. Погледът му се плъзна по фигурата ѝ, отбеляза траурната рокля, стройността на моминското тяло. Усмивката угасна и Мария нямаше възможност да прецени дали му е харесала или го е разочаровала. В цялото му същество се усещаше студенина и това я обезкуражи още от първата среща. Тя се поколеба, не знаейки как да постъпи, но губернаторът побърза да вземе нещата си в свои ръце.

— А сега, скъпо дете, ще слезем на сушата. Обед току-що отмина и слънцето е в най-високата си точка. Необходимо е да си починете в хладно, сенчесто местенце. Всъщност, това е необходимо и за нас, преди да се занимаем с другите си задължения.

Когато малката група, защитена от опънатото платно, се настани в лодката, Мария се опита да си внуши, че първата ѝ реакция от срещата с дон Луис е израз единствено на преувеличение и черногледство. Естествено беше младият мъж да прояви сдържаност. Той беше израснал в Мадрид, където строго съблюдаваха придворния етикет. Имаха достатъчно време до сватбената церемония, за да свалят маските си и да се видят такива, каквито бяха в действителност. Придружена от Консуело или от съпругата на губернатора, Мария щеше да прекара дълги часове с годеника си и да го опознае. Когато я поздрави, той се съобрази и с траура ѝ, освен това не можеше да се очаква, че е приел с въодушевление предстоящата си женитба. Баща му

беше заповядал този брак, двамата бяха напълно чужди един на друг. Всичко това беше съвсем нормално и въпреки това Мария не можеше да се отърве от чувството, че зад странното му поведение се крие нещо повече от сдържаност, някакво отвращение, решително отхвърляне на предстоящата женитба. Защо, за бога, защо? Тя не беше грозна. Мъжете често я бяха наблюдавали с едва прикрита похот. Освен това беше млада и имаше добра зестра. Разумен мъж като дон Луис не можеше да си пожелае нищо повече. Мария поклати сърдито глава и се нарече глупачка. По-добре да посвети вниманието си на живописната панорама на пристанището и да забрави мрачните предчувствия.

Доня Серафина, съпругата на губернатора, изглеждаше също така зарадвана от пристигането на Мария, както я беше уверил съпругът ѝ. Тя беше тъничка, красива и поне тридесет години по-млада от дон Пиеро. Мария забеляза, че одеждата ѝ от тъмнозелена коприна е прекалено натруфена с всякакви дрънкулки, но веднага отхвърли тази непочтителна мисъл. Толкова далече от Испания и двора, младата дама просто нямаше възможност да развие вкуса си. Освен това Мария предположи, че възрастният губернатор харесваше жена си именно в този вид.

Резиденцията се оказа светла, изискана сграда със солидни каменни стени, но заобикалящите я стопански постройки бяха построени от дърво. Мария беше впечатлена от елегантното обзавеждане на стаите и скъпоценните стенни килими, които очевидно бяха донесени от Испания.

Домакинята бърбеше непрекъснато, докато развеждаше гостенката си през просторната зала и богато резбованото стълбище към няколкото по-малки помещения, обзаведени за гости. На позвъняването ѝ се отзова съвсем младо индианско момиче, прилично облечено, с голям дървен кръст на шията. Мария неволно си представи на какъв натиск са били подложени местните хора и особено прислужниците в испанските домове, за да приемат християнската вяра. Момичето разбираше горе-долу испански, ако господарите се ограничаваха в прости нареждания.

Донесоха ѝ нещо за хапване в покоите, а по-късно и голямо ведро с топла, ухаеща на чуждоземни аромати вода, за да се изкъпе.

Консуело настоя питомката ѝ да свали траурната си рокля и да се яви на вечерята в нещо по-светло. Макар и неохотно, Мария избра

сатенена рокля с цвят на слонова кост, с широки, подплатени в черно ръкави и рюшове, обточени с черна дантела. Ушитата специално за роклята баретка също беше украсена със скъпа черна дантела. Консуело ѝ кимна одобрително и окачи на шията ѝ златна верижка с кръстче, обсипано с бисери.

— Сигурна съм, че годеникът ви също е поканен на губернаторската вечеря. Тази одежда е подходяща за случая, изключително елегантна, но без излишен разкош.

Съпругата на губернатора, облечена този път в бял и златен брокат, с разкошна яка от златна дантела, сърдечно целуна Мария по двете бузи и я придружи до трапезарията.

— Прекрасно изглеждате, мила моя. Годеникът ви е щастлив, че са му избрали такава красавица.

Губернаторът живееше на широка нога. Покривката на масата беше от най-фина дамаска, светлината на многобройните свещи се отразяваше в сребърните прибори и венецианското стъкло. Мария се зарадва, когато видя, че дон Карлос също беше между поканените, и отговори с усмивка на учтивия му поклон. Посланикът се отнасяше бащински към нея, галантните му маниери и забавните разговори бяха направили дългото пътуване малко по-поносимо. Той се бе постарал да подготви Мария за новия ѝ живот и тя му беше безкрайно благодарна за непрекъснатите грижи за физическото и душевното ѝ здраве. След хладното посрещане в дома на чичо ѝ искреното дружелюбие на възрастния мъж беше истински балсам за раните ѝ.

Когато поканените дами и господа заеха отредените им места, Мария беше заслепена от блясъка на бисерите и скъпоценните платове. Доня Серафина беше сложила дон Луис срещу годеницата, но през цялото време бърбеше с гостенката си и Мария почти нямаше случай да заговори с годеника си. За вечерята той бе облечен в традиционните черно-сребърни одежди на испански идалго и рядко поглеждаше към годеницата си.

Мария се улови, че го наблюдава тайно, и се усмихна на себе си. Маниерите му бяха безупречни, ядеше и пиеше малко. В края на вечерята, когато дамите се оттеглиха в хладния вътрешен двор, той се присъедини към губернатора с някаква трескава бързина. Очевидното му старание да избегне компанията ми не е особено ласкателно, установи с лека самоирония Мария.

Разговорът между дамите се въртеше около домашните задължения и много приличаше на беседите, които се водеха в Мадрид или Кадис. Надвисналата опасност от война, нападенията на английските пирати, които бяха постоянна заплаха за испанските търговски кораби, изобщо не бяха споменати. Нито една от дамите не заговори за истинската цел на посещението на дон Карлос, който беше дошъл със задачата да разкрие случаите на огромни подкупи и да накаже корумпираните кралски чиновници. Мария едва успяваше да прикрива зад ветрилото прозевките и досадата си. Когато господата се присъединиха отново към тях, тя забеляза подигравателните погледи, с които дон Карлос удостоверяваше събеседниците си, и ѝ стана по-весело.

Гръмовитият глас на дон Пиеро се издигна над шумоленето на ветрилата и приглушените разговори между дамите.

— Луис, момчето ми, време е да опознаеш по-отблизо годеницата си. Защо не я изведеш на разходка в градината на резиденцията? Слънцето вече залезе и под дърветата е много приятно. Гостите ни с удоволствие ще ви извинят. — Той се засмя оглушително. — Когато бях на твоите години, не ставаше нужда да ми напомнят за задълженията ми.

Дон Луис скочи от мястото си и се поклони учтиво пред Мария.

— Ще ми окажете ли честта да ви разведа из градините? — Тонът му беше студен и безличен.

Мария се надигна послушно от стола си и му подаде върховете на пръстите си. Консуело също стана от мястото си и тръгна на почтително разстояние след младата двойка.

Всички алеи на просторната градина бяха осветени с редици факли. Чуждоземните аромати бяха замайващо силни. Дон Луис показва на годеницата си по-интересните дървета и храсти и Мария се учуди на великолепието им. Всички растения в Новия свят растяха и цъфтяха буйно: големи дървета с красиви корони от листа, разкошни ярки цветове, палми. Мария беше смаяна. Симетрично подредената испанска градина, грижливо подрязаните редове и строгите линии бяха в ярко противоречие с великолепието на растителния свят на джунглата.

— Кой работи в градината, робите ли? Доколкото разбрах, всички индианци в къщата са християни.

Дон Луис спря за миг и я погледна учудено.

— Роби или индианци, къде е разликата? В Нова Испания има предостатъчно работна сила, а и е лесно заменяема.

Мария направи още един опит да привлече вниманието му.

— Много съжалявам, че не можах да бъда представена на родителите ви, преди да замина от Кадис. Всичко стана толкова бързо...

— Както разбрах, баща ми е бил на служба при Негово величество в Ескориал — отговори бързо дон Луис. — А мама... — Той вдигна рамене — Тя не е много добре със здравето. Почти не напуска покоите си.

— Имате ли братя и сестри? — Мария желаше да узнае повече за семейството му.

— Имам две сестри. По-голямата се подготвя да стане послушница в бенедиктинския манастир в Мадрид, а по-малката е още дете.

Очевидно той не се интересуваше много от сестрите си, след като дори не ги назова по име. Учтивостта изискваше да ѝ зададе няколко въпроса за живота ѝ в естанцията край Малага, но той не го направи. Когато тръгнаха обратно към къщата, Мария спомена топлото посрещане на губернаторската двойка и допълни:

— Много бих искала да разгледам града и да се запозная с тукашните хора.

Доня Серафина ще се погрижи да ви представи на всички благородни дами в провинцията.

— Да, разбира се, но аз говорех за индианците. Техните нрави и обичаи са нови за мен и бих искала да ги опозная.

Дон Луис я погледна с неприкрито високомерие.

— Не е нужно да се занимавате с някакви си туземци. Доня Серафина ще ви просвети по всички въпроси за отношението към домашните роби. Трябва да знаете, че тук живеем също като в Испания. — И той се раздели с нея със същата ледена учтивост, която беше проявявал през цялата вечер.

Когато двете жени влязоха в къщата, Консуело отбеляза хапливо:

— Вашият благороден годеник май не е много разговорлив. Вярно, красив е, но изобщо не си направи труд да ви ухажда. Защо бяхте толкова сдържана? Разочарована ли сте от него?

— Маниерите му са безупречни, но не мога да разбера поведението му спрямо мен. Знам, че годежът ни стана по принуда, но тази студена учтивост е като удар в лицето ми...

Консуело кимна съчувствено.

— Е, поне не ви се натрапва.

Мария избухна в тих смях.

— Това е истинска благословия, Консуело. — Обзета от внезапно отвращение, тя добави: — Красив или не — аз се страхувам от него.

Дуенята се разтревожи не на шега.

— Младият момък май не бърза да ви отведе пред олтара.

— Права си — съгласи се с въздишка Мария. — И слава богу. Имам нужда от малко отдих.

На следващия ден Мария узна, че дон Луис е заминал с губернатора и дон Карлос на инспекция в областта и вероятно ще отсъства няколко седмици. Облекчението ѝ беше толкова силно, че тя едва успя да прикрие радостните си сълзи.

Ричард Норууд стоеше в средата на кораба, заобиколен от португалски моряци, и наблюдаваше с присвити очи приближаващия се галеон.

На устните му играеше мрачна усмивка. Каква ирония на съдбата, че усилията му да се прибере колкото се може по-бързо в родината сега бяха застрашени от сънародниците му. Беше почти сигурен, че корабът, който очевидно се готвеше да прекоси пътя на завръщащия се в Англия португалски търговски кораб, е бил построен в английска корабостроителница. Дългата, силно издадена напред човка и ниската предна палуба, елегантните линии и бързите маневри му бяха също така добре познати като имението му в Северен Йоркшир. Знамето на Свети Георги се вееше гордо на върха на мачтата. Когато разстоянието между двата кораба намаля, усмивката му стана още по-широка. Този кораб му беше познат, капитанът също. Глухото мърморене на моряците около него му подсказа, че е на прав път. Ел Дарко, скандално известният английски пират, без съмнение беше в съюз с дявола.

Португалският капитан трескаво подготвяше кораба за битка. Поставиха две бали платно на релинга, за да защитят моряците от

обстрела. Отвориха бойниците и изкараха оръдията. Канонирите чакаха напрегнато заповед за стрелба.

Сивобрадият мъж, застанал до Норууд, вдигна ръка към устата си и изсъска сърдито:

— Всичко е напразно! — После се изплю отвратно срещу вятъра. — И друг път съм присъствал на такава сцена, Погледни конструкцията и ще разбереш, че противникът има почти неограничена възможност за маневриране. Нямаме никакъв шанс. Само след час ще ни закачат за куките си и ще ни потопят. Много по-добре е да позволим на проклетия англичанин да си избере, каквото иска, от товара ни и да продължим пътя си.

Норууд кимна с отсъстващ вид. Беше много зает да обмисли възможностите за бягство. Би било извънредно опасно да скочи през борда и да преплува разстоянието до неприятелския кораб. Ако не го улучеха английските стрелци, португалските му другари щяха да стрелят подире му като по предател. Той пое дълбоко въздух и се огледа. Мускулите му бяха възвърнали предишната си сила, умът му работеше прецизно както преди, свикнал с постоянните опасности. Изборът не беше много приятен, но какво да се прави? Ако се наложеше, щеше да се бие за живота си редом с португалските си другари. Наистина беше много по-разумно, ако капитанът се съгласеше да капитулира. Това беше най-доброто решение за всички.

Тежко гюлле падна точно пред носа на португалския кораб и разплиска огромен фонтан вода. Англичаните даваха сигнал на противника да се предаде. След малко се чу и устно предупреждение на английски.

Сивобрадият отново се изплю презрително.

— Ама че глупост! Светата дева да ни пази от младите и напористи капитани! Онзи нещастник не вижда ли, че няма никакъв шанс?

Изплющя камшик и двамата се присвиха, за да избегнат удара. Отекна рязка заповед към моряците да свият предното платно. Норууд побърза да се подчини, докато в главата му кръжаха противоречиви мисли.

Предните оръдия дадоха колективен залп, но въпреки далекобойността им английският платноход успя да се обърне по вятъра и да се изплъзне от огъня. Само след миг англичанинът даде

изстрел от бомбардата, който раздробява главната мачта на хиляди парченца и опустоши средната палуба. Посипа се дъжд от метални и дървени парченца и поне десетина матроси бяха улучени смъртоносно. Пронизителният сигнал на тропетите даде заповед за опразване на палубата.

Норууд скочи като котка от вантите, пропъзля през локвите кръв и забърза на помощ на другаря си. Нападалите наоколо моряци, притиснати от такелажата, се молеха напразно за спасение, шепнеха молитви или ругаеха безумието на капитана. Норууд задърпа с все сила напречната греда, която беше паднала точно върху краката на приятеля му. По време на пътуването двамата бяха станали много близки и се разбираха чудесно по всички въпроси. Старият моряк се вкопчи в ръцете му.

— Остави, старче! Вече нищо не можеш да направиш за мен. Моли се за душата ми и дано бог опрости греховете ми.

Норууд се приведе към лицето на умирация и стисна до болка изстиващата му ръка.

Отново прозвуча сигнал на тропети и той се надигна, замаян от мъка. Глухите удари му подсказаха, че англичаните вече хвърляха абордажните куки и скоро двата кораба щяха да се вкопчат в смъртоносна битка. Той се огледа бързо за някакво скривалище, където можеше да избегне кръвопролитното сражение. В този момент властният глас на един от офицерите му заповяда да се придвижи бързо към кърмата, където беше паднал първият офицер, улучен смъртоносно от падналата мачта. Норууд помогна да пренесат нещастника под палубата и бързо се мушна в един тъмен ъгъл, докато опръсканият с кръв корабен дърводелец преглеждаше ранения.

Когато го откриха и му заповядаха да излезе на палубата, там вече цареше истински ад. Английските пирати изобщо не се церемоняха с екипажа на португалския кораб и съпротивата беше сломена много бързо. Внезапно обкръжен, Норууд измъкна ножа си и си проби път към кърмата. Там се биеше младият португалски капитан, неприятелите го бяха заобиколили от всички страни. Очи в очи с готовия за бой пират, той изкрещя на тропетиста да свири за предаване на кораба. Норууд проследи как моряците захвърлиха ножовете, шпагите, боздуганите и въжетата и се събраха в средата на кораба. Помисли малко и се присъедини към тях. След минута

свирката на лоцмана възвести, че английският капитан ще се качи на борда на пленения кораб.

Норууд се ухили доволно. Не се беше излъгал. Едрият мъж с издадена брадичка и полюляваща се походка на английски морски вълк наистина беше Франсис Дрейк. Леко склонил глава встрани, капитанът разглеждаше пленниците. Шлемът и ризницата на португалския капитан бяха разкривени от ударите, дрехата му висеше на парцали и младият благородник съвсем не приличаше на наконтения придворен, който беше преди час. По ръцете и лицето му имаше кървави следи.

— Ще се намери ли кой да превежда? За съжаление не владее скочаните придворни приказки на доновете.

Екипажът застина в мрачно мълчание. Ричард Норууд се възползва от възможността и излезе напред.

— Ще ми позволиш ли да ти помогна, Франк?

Дрейк го зяпна смаяно, после опря ръце на хълбоците си и се наклони към брадатото лице на заговорилия.

— Ти си англичанин? Възможно ли е? И на всичкото отгоре ме познаваш!

Норууд избухна в смях.

— Я ме погледни по-добре. Трябва само да имаш предвид, че косата ми не е черна. Погледни ме в очите, Дрейк, а ако и това не ти помогне, спомни си онази нощ в Хамптън, когато беше толкова пиян, че за малко да паднеш в езерото, ако не те бях подкрепил със силната си ръка.

Дрейк отвори широко уста, не можейки да повярва в онова, което виждаше и чуваше. Втренчи поглед в лицето на Норууд, после се обърна настрани и избухна в луд смях.

— Всемогъщи боже! Ти наистина си Ричард Норууд!

Англичанинът пое подадената му ръка и я разтърси здраво.

— Най-последно ме позна. Пред теб стои Ричард Норууд, жив и здрав и дяволски зарадван да чуе майчиния си език от устата на един стар приятел.

— Кълна се в добрите духове, само теб не очаквах да видя тук! Какво правиш на борда на този кораб, стари дяволе? — Дрейк се засмя отново, после махна с ръка. — Всъщност, имаме предостатъчно време. Съобщи на онова жалко конте, че конфискувам товара му заедно с

всички огнестрелни оръжия и муниции. Когато натоварим всичко на моя кораб, той е свободен да се маха по дяволите.

Норууд преведе на безупречен кастилски, капитанът го погледна примирено, после се обърна към Дрейк, вдигна рамене и изкрещя някаква заповед на лоцмана.

Дрейк предаде командата на един от офицерите си и махна на Норууд да го последва на кораба му.

Екипажът на Дрейк знаеше какво трябва да направи. Моряците бяха свикнали с подобни ситуации и се справяха с тях без усилия, затова Дрейк можеше спокойно да се оттегли със стария си приятел в капитанската каюта на „Елизабет Бонавентур“. Той посочи малката масичка, отрупана с венециански гарафи и стомни за вино.

— Избери си нещо за пиене, приятелю. А ако много ти се иска да опиташ отново добрата английска бира, знай, че имаме предостатъчно на борда. — После свирна на юнгата си да му свали ризницата, разкърши ръце, почеса се с удоволствие по тила и се хвърли в един тапициран стол с висока облегалка.

Норууд изпи наведнъж чаша чудесно бургундско, после огледа внимателно разкошно обзаведената каюта на капитана.

— Ти живееш като крал, Франк. Нейно величество не би одобрила това. — Той приседна на ръба на масата и изгледа с усмивка приятеля си.

Дрейк избухна в подигравателен смях.

— Кралицата не се оплаква, защото получава голяма част от печалбата ми.

— Значи признаваш, че се занимаваш с пиратство?

— Професията ми е доходна, не намираш ли?

— Прав си. Именно по тази причина те моля да ме приемеш в екипажа си.

Дрейк вдигна високо рунтавите си вежди.

— И го казваш, без да познаваш целта на пътуването ми?

Норууд се ухили.

— Докато и аз имам дял от печалбата, можеш да ме отведеш дори в ада. Предполагам, че си взел курс към Западна Индия и Антилите?

— Предполагането ти е правилно.

— Е, ще ме приемеш ли?

— Защо не? Ти си господар на себе си, нали? Или още си на служба при Уолсингъм?

— Бях. Но след като прекарах осем месеца на долната палуба на една испанска галера, имам право да се насладя на свободата си и да потърся удовлетворение.

Дрейк изсвири през зъби.

— Значи са те хванали? А какво стана с доклада ти?

— Преди това успях да го изпратя по доверен човек на Уолсингъм. Накрая прибавих, че сам ще определя начина и времето на завръщането си.

Дрейк му махна да се настани удобно на дивана.

— Наистина ли си бил гребец на галера? Господи, сигурно си много радостен, че не си свършил на кладата!

Норууд се облегна назад и протегна дългите си крака.

— Не бих желал да говорим за вярата ми. Даже Уолсингъм уважава убежденията ми и не поставя под въпрос лоялността ми. Испанците нямат причина да ме обвиняват в ерес.

Дрейк изгледа внимателно приятеля си. Ако Норууд наистина беше папист, това си беше негова работа и никой нямаше право да му се бърка. Мъжете от Северна Англия, Дрейк знаеше това, имаха странни възгледи, а имението на Норууд беше в Йоркшир.

Ричард вдигна очи към приятеля си над ръба на чашата, сякаш беше отгатнал мислите му. Гласът му прозвуча доста рязко:

— Да, аз принадлежа към старата вяра, както баща си и дядо си. През 1536 година дядо ми участвал в бунта на северняците, така нареченото поклонение за милост. Успял да се отърве жив и даже запазил имота си. Хенри VIII го помилвал, но го осъдил да заплати огромна парична глоба, затова имението ни и днес е обременено с неизплатими задължения.

— А баща ти?

— И той останал верен на католическата си вяра. Бил един от първите, които подкрепили шотландската кралица Мария през 1553 година в трудните дни на въстанието в Нортъмбърленд и неуспешния опит за оспорване на трона. Когато кралица Мария влязла триумфално в Лондон на 19 юли същата година, той бил до нея.

— Значи след смяната на династията съдбата отново е станала благосклонна към семейството ви?

— Баща ми си възвърна кралската милост, но кралицата не го подкрепи финансово. Той беше много щастлив, че му позволиха да се завърне в двора. През 1555 година баща ми се оженил за майка ми, Ан Скроуп. Родът Скроуп бил от Болтън, но само странична линия на прочутите Болтън. След година съм се родил аз, кръстили ме и ми намерили свещеник да ме учи. — Норууд се усмихна меланхолично. — Поради принадлежността си към свитата на крал Филип баща ми се срещал често с испанските идалгос. Сприятелил се с много от тях, научил се да говори добре кастилски, даже да чете. Бил възхитен от испанските нрави и обичаи, влюбил се в испанската музика. Аз научих испански още като дете и двамата с баща ми често разговаряхме на този език.

— Значи затова много хора те смятат за испанец! Знанията ти са много полезни за Уолсингъм — отбеляза с иронична усмивка Дрейк.

Норууд остана равнодушен.

— Въпреки непоколебимата си вярност към кралица Мария, в която виждаше истинската наследница на крал Хенри VIII, баща ми не одобряваше жестокото преследване на протестантите. Когато го принудиха да присъства на изгарянето на архиепископ Кранмър, направо се разболя. Тогава дойде голямото отрезвяване. Скоро след това събитие той се оттегли от службата си в двора и се прибра в имението ни в Аскриг.

— А какво е твоето мнение? Не се ли отвращаваш от жестокостите на инквизицията?

Норууд сведе глава.

— Аз държа на вярата си — лично за себе си. Баща ми често ми е разказвал за ужасите, които е виждал в Смитфийлд — а след като ме заловиха... — Той поклати глава и лицето му помрачня. — Все пак мисля, че бог не е отговорен за несправедливостите и злодействата, които се вършат в негово име. Аз няма да се откажа от религията си, но и никога няма да отида на църква. Чувствата ми са противоречиви. Никога не ще престъпя клетвата за вярност към сегашната ни кралица Елизабет, верен съм ѝ, както баща ми беше верен на кралица Мария, плащам си глобите, които налагат на католиците, и не участвам в божествените служби.

Дрейк мълчеше, потънал в мислите си.

— Сега вероятно искаш да узнаеш как станах един от агентите на Уолсингъм?

— Мислех си, че ти, като джентълмен...

— Не би трябвало да вода живот на шпионин, така ли? — Норууд изкриви цинично ъглите на устата си. — Джентълмените мразят да ги наричат шпиони, но не по-малко мразят да ги наричат пирати, не мислиш ли?

Дрейк избухна в сърдечен смях.

— Не си справедлив към мен, Ричард. Знам много по-добре от доста други колко е важно да събираме достоверна информация за крал Филип и приготовленията му за война срещу Англия. За съжаление тази трудна работа не се оценява по достойнство. Английската кралица би трябвало да те възнагради както подобава за заслугите ти.

— Прав си, приятелю. Но се съмнявам, че ще го направи. Подобно на сестра си Мария, тя е наследила склонността да пази като орлица съкровищницата си. Казват, че дядо им, Хенри VII, бил ужасен скъперник и никога не проявявал щедрост. А що се отнася до връзката ми с Уолсингъм: баща ми познаваше предпочитанията на Елизабет към младите авантюристи и ме изпрати в двора с надеждата, че ще завоювам благоволенieto й. Скоро ме видяха да разговарям на испански с един от придружителите на испанския посланик.

— И Уолсингъм те нае за целите си?

— Да, но трябва да призная, че имаше известни опасения. Каквото и да мислим за Уолсингъм, той е искрено загрижен за сигурността и благополучието на кралицата. Той ме убеди, че има спешна нужда от джентълмен, който да замине за Испания и да подслушва разговорите на местните хора, без веднага да го приемат за чужденец. Уолсингъм ме подготви много добре за тази мисия, затова днес притежавам всички познания на добър разузнавач и още по-добър джебчия. — Норууд примигна многозначително. — Ако не ме беше научил на някои умения, сега щях да вися на мачтата за храна на чайките. Изпрати ме на един кораб, за да науча всичко за мореплаването и морските маневри, показа ми и плановете на всички кралски кораби. Уолсингъм е убеден, че най-голямата опасност идва от засиления строеж на кораби в Испания, и трябва да призная, че е прав. Първата година, която прекарах на служба при Уолсингъм, беше

посветена на твоята професия, Дрейк, така можах да понапълня празните ракли у дома в Аскриг.

— Ще ми разкажеш ли как успя да избягаш? Обзалагам се, че историята е много интересна.

Норууд кимна. После си наля още вино в скъпоценната венецианска чаша и я вдигна към светлината, която падаше през кърмовия прозорец.

— Получих помощ от една сънародница.

Дрейк го погледна смаяно.

— Англичанка ти е помогнала да избягаш? Какво търси английчанка на испанска галера?

— По-скоро е полуангличанка. Косите ѝ са тъмнокестеняви, а очите сини като английското небе през юни.

— Ти винаги си имал поглед за красивите момичета, Ричард — отбеляза развеселено Дрейк.

— Тя наистина беше красива, но по-важното беше, че ми помогна да се спася. Когато се появи на палубата на гребците, имах безсрамието да я заговоря на английски, тя побесня от гняв и ме нашиба с камшика на надзирателя по всички правила на изкуството.

И той разказа цялата история, докато Дрейк го слушаше с нарастващо удоволствие.

— Наистина ли си се промъкнал като крадец в дома ѝ? Нарочно си се изложил на тази допълнителна опасност? Поел си значителен риск само за да видиш отново това момиче.

Норууд сви рамене.

— Знаех, че малката е роднина на дон Фелипе Сантяго и Талавера, един от най-способните командири на адмирал Санта Круз. Не ми беше трудно да вляза в градината, а спешно се нуждаех от чисти дрехи и място, където да си отпочина до зазоряване.

— Не те ли преследваха с диви крясъци?

— Нищо не чух, а и не съм чакал да ме открият, повярвай! Веднага след изгрева на слънцето се наех на един кораб и потеглих към Лисабон. Беше много лесно да се скрия в оживеното пристанище на Кадис. Боядисах косата и брадата си в черно и се превърнах в португалец. Ако не се бяхме срещнали, щях благополучно да си пристигна в къщи.

— Аха. Цяло щастие е, че нападнахме онзи наконтен португалец. Значи мислиш, че Уолсингъм е получил доклада ти?

— Изпратих го преди да ме заловят, нали ти казах. Това ми помогна, защото, когато ме хванаха, не намериха подозрителни документи. Решиха, че съм прост моряк, който е попаднал на чуждия бряг след корабокрушение, обвиниха ме в пиратство и ме осъдиха да работя като гребец на галера.

— Мислиш ли, че някой те е предал?

Лицето на Норууд помрачня.

— Вероятно е станало точно така. Заловиха ме в една пристанищна кръчма заедно с други чуждестранни матроси. Когато властите се убедиха, че не съм еретик, следователно не можеха да ме предадат на светата инквизиция, осъждането ми стана проста формалност.

Ведрото лице на Дрейк стана необичайно сериозно.

— И откри ли онова, от което всички се опасяваме — доказателства за предстояща инвазия от страна на Испания?

— Не намерих нищо определено. Само дето Санта Круз увеличава броя на корабите си, а пристигащите от Нова Испания кораби със съкровища правят крал Филип многократно по-богат и сега той има достатъчно средства да поведе кръстоносен поход срещу Англия.

Дрейк оголи зъби като вълк.

— Ние с теб сме добри патриоти, скъпи Ричард, и ще се постараям да лишим доновете от незаконно придобитите им богатства!

— Още по-добре е да накараме кралица Елизабет да погледне на старанията ни откъм тази страна, не мислиш ли?

— Дълбоко в себе си тя се радва на нашата дейност, стари приятелю, убеден съм в това. Само че старците в съвета ѝ я предупреждават да бъде предпазлива.

— Би трябвало да знаеш, че Елизабет не е луда глава, въпреки червените си коси, Дрейк.

Още преди капитанът да е успял да зададе следващия си въпрос, се появи един подофицер и докладва, че плячката е натоварена на „Елизабет Бонавентур“ и екипажът е готов да потегли на път.

Дрейк скочи от мястото си.

— Трябва да се кача на палубата, Ричард. Чувствай се като у дома си. В раклата ще намериш чисти дрехи. Някои от тях са законна плячка и се надявам да ти станат. Ще ти изпратя юнгата с гореща вода от камбуза. След като се нахраним, ще чуеш интересно предложение.

Той излезе от каютата и Ричард Норууд застана до прозореца, за да наблюдава разделянето на двата кораба. Пиратите освободиха и последните абордажни куки и тропотът на боси крака над главата му показва, че моряците заемаха местата си. „Елизабет Бонавентур“ щеше да отплава на юг, а разбитият португалец да се отправи към най-близкото приятелско пристанище. Норууд се протегна и се усмихна доволно. За първи път от много време насам можеше да се отпусне. Беше между приятели, можеше да спи без страх, да се нахрани до насита. Не помнеше откога не беше ял добра храна.

Скоро се появи юнгата с цяло ведро гореща вода. Норууд се изтърка здраво от главата до петите и облече одеждите на испански благородник. Мисълта колко болезнена е била загубата на скъпите дрехи за испанското конте, което ги беше носило, предизвика усмивка на устните му. Панталонът и жакетът бяха от най-фино кадифе, ушити по последна мода, подплатени с тънка коприна и богато украсени със златни ширити. Когато понечи да облече ризата от фина батиста, мъжът се погледна в огледалото и се намръщи. Раменете му бяха обезобразени от грозни червени белези. Той ги разгледа отблизо и погледът на сивите му очи стана твърд като стомана.

Никога не беше водил война срещу жени, това не беше и необходимо. В миналото всички жени се бяха хвърляли с готовност в обятията му и той ги вземаше, когато имаше време и желание. Припомни си дивия гняв в сините очи на младата испанска благородничка и дръзкия им поглед и се усмихна заплашително. Е, все пак момичето се беше погрижило много добре за него. Докато пътуваше с португалеца, често беше заспивал със спомена за часовете, които беше прекарал в покоите ѝ.

Тогава имаше възможност да я накаже за онова, което му бе причинила, но не го направи и сега се чудеше защо бе проявил снизходителност. Много пъти си беше повтарял, че я е пощадил не заради нея самата, а за да не се изложи. Беше изтощен от бичуването и бягството и нямаше желание да се докосне до бялата плът, която блещукаше под тънката нощница. Ако беше ударил или обезобразил

нежното тяло, щеше да се изложи на ненужна опасност и да отклони вниманието си от добре обмисления план да се махне от града колкото се може по-бързо. Сега обаче осъзна, че колебанието му е било предизвикано от нещо по-силно от вродената му предпазливост.

Докато си търсеше работа на пристанището, бе чул разговорите между моряците и знаеше, че младата дама ще отплава за Картахена със „Санта Изабела“. Казаха още, че била обещана на един от идалгосите в свитата на губернатора.

Норууд завърза връзките на ризата и облече елегантния кадифен жакет. Погледна се доволно в огледалото и се усмихна на отражението си, но усмивката не предвещаваше нищо добро за противниците му. Съдбата щеше да го отведе много скоро близо до нея, а доколкото познаваше Дрейк, приятелят му нямаше да се поколебае да нападне богатия град Картахена и да го предаде за плякосване на английските пирати.

Дрейк се върна скоро и си позволи много груби шеги с променения вид на приятеля си. Късно вечерта двамата седнаха на масата и след като се нахраниха, продължиха разговора си от следобеда.

— Виждам, че пак си се издокарал като придворен. Не искаш ли да те сваля на Канарските острови, където ще разтоварим кораба, за да се върнеш в Англия и да замаеш двора с красотата си?

— Не и преди да съм събрал достатъчно плячка, за да предизвикам желаното вълнение.

Дрейк се ухили одобрително.

— Мисля, че мога да ти обещаю наистина богата плячка. Преди няколко седмици залових една чудесна фрегата. В момента е на ремонт на нос Верде, там ме чакат и другите кораби от малката ми флота. Необходим ми е опитен капитан. Ако се споразумеем за подялбата на плячката, ще ти я подаря.

Очите на Норууд заблестяха.

— Защо ми оказваш тази чест?

Дрейк се облегна удобно на стола си и се засмя.

— Трябва ми човек, който умее да бъде твърд. Ти си добър моряк и ще се справиш. Освен това имаш да си плащаш.

ПЕТА ГЛАВА

За Мария седмиците преди свещения празник на християните бяха най-приятното разнообразие в живота ѝ. Заедно с доня Серафина тя подготви всичко за празненствата и когато губернаторът и придружителите му се върнаха на самия Бъдни вечер, Коледата беше отпразнувана с голяма тържественост. В началото Мария трепереше от страх пред новата среща с дон Луис, но времето минаваше, без двамата да останат поне за малко насаме.

Дванадесет дни след празника дон Карлос зададе въпроса, от който Мария се боеше най-много:

— И кога ще бъде сватбата? — Той се приведе към Мария и продължи засмяно: — Надявах се да присъствам на венчавката, а в началото на февруари трябва да потегля обратно за Испания.

Дон Пиеро, който се беше върнал очевидно облекчен от обиколката в колониите, кимна усмихнато.

— Днес сутринта разговарях със съпругата си по този въпрос и двамата решихме да убедим доня Мария, че един от дните в края на януари е най-подходящият да направим сватбата.

Дон Луис избягваше да поглежда към годеницата си.

— Както желае Ваше сиятелство. Присъствието на посланика на Негово величество ще бъде голяма чест за нас.

Мария посегна с треперещи пръсти към чашата с вино.

— Значи се разбрахме, доня Мария. Вие просто сте длъжна да освободите този нетърпелив млад мъж от притесненията му. Той почака тактично, докато отmine траурът ви, даде ви време да свикнете с новите условия, но мисля, че е време да сложим край. Какво ще кажете, да повикам ли отец Родриго и да му кажа да подготви венчавката за деня преди отпътуването на дон Карлос? — поиска да узнае дон Пиеро.

Мария се обърна решително към годеника си. Този път той срещна погледа ѝ спокойно и кимна с глава с почти властен жест.

— Съгласна съм с всичко, което решат дон Луис и отец Родриго — промълви покорно Мария.

Всичко беше уредено. Свещеникът определи венчавката да стане на пети февруари. Доня Серафина беше настояла да ѝ дадат малко време за почивка, преди да се хвърли в подготовката на новите празненства, и Мария ѝ беше благодарна, че ѝ дава още малко време да обмисли положението си.

През следващите дни дон Луис посвещаваше особено внимание на годеницата си. Губернаторът им предостави каретата си и двамата правеха визити на благородниците в провинцията, посетиха и известните ловци на перли, където годеникът избра като подарък за годеницата си огърлица от великолепни розови перли.

В първите месеци след брака си младата двойка щеше да обитава едното крило на губернаторската резиденция, докато дон Луис намери и обзаведе подходяща къща за семейството си. Доня Серафина великодушно предостави на Мария част от собствените си красиви мебели и току-що пристигналите от Испания стенни килими. Местните занаятчии получиха поръчки за масички, столове, табуретки и ракли, които трябваше да изработят от прекрасния дървен материал в колониите. Мария беше донесла завеси за леглото, ленени чаршафи и дори два гоблена, така че новият ѝ дом щеше да изглежда удобен и дори разкошен.

Катедралата на Картахена беше впечатляваща постройка, богато украсена с изображения на Светата дева и позлатени дърворезби. Църковната утвар беше от скъпоценен метал, обсипан с благородни камъни, и по нищо не се отличаваше от съдовете в църквите на Мадрид и Малага. Сватбата щеше да бъде отпразнувана с цялата подобаваща тържественост. Ала колкото повече приближаваше денят, толкова повече се плашеше Мария.

Една сутрин в началото на февруари Мария помоли да излязат на дълга езда извън града. Искаше поне за малко да се откъсне от трескавите сватбени приготовления и заедно с това да разгледа крайбрежието и разположените там плантации. Дон Луис се съгласи с готовност да я придружи, Консуело яхна мулето си и тримата потеглиха на път рано сутринта, преди да са започнали горещините.

Когато оставиха града далече зад себе си, Мария изпита неочаквана радост на откривателка. Тази страна беше прекрасна! Досега бяха излизали само с каретата на губернатора, която беше широка и удобна, но от прозорчетата не се виждаше почти нищо. Днес Мария имаше възможност да се наслади на простора и да разгледа пристанището и плантациите в близките планини. Местните растения ѝ направиха силно впечатление с големината и великолепието си: агави и най-различни палми с огромни назъбени листа. Първите заселници бяха култивирали много от местните растения, като например какаото, кокосовите палми, тютюна и картофите. Внесените отвън цитрусови дървета и дори захарната тръстика също обещаваха добри добиви. Много скоро Новият свят нямаше да бъде само източник на злато и смарагди от мините в Перу и ловците на бисери, а и доставчик на ценни хранителни продукти.

Консуело непрестанно се оплакваше от москитите и досадните мухи, но натрапчивите насекоми и дори много по-опасните змии, които се криеха из храсталаците, не бяха в състояние да намалят въодушевлението на Мария от наситената зеленина; красотата на колибрите и фламингите, както и ярките пера на весело цвъркащите папагали я омагьосваха.

Сдържан както винаги, днес дон Луис изглежда скучаеше. Отговаряше учтиво на всичките ѝ въпроси, но въпреки това Мария усещаше зад думите му някакво неприятно чувство, което не можеше да определи.

Тук, далече от резиденцията, тя се надяваше да си поговорят откровено, за да могат да се разберат. Сватбата беше само след няколко дни и отчаяно ѝ се искаше да получи някакво доказателство, че бъдещият ѝ съпруг не се отнася с пренебрежение към нея или дори открито я презира.

Скоро дон Луис насочи коня си през полето от избуяла захарна тръстика към заобления хълм, от който се разкриваше чудна гледка към залива на Картахена. Той скочи от седлото и помогна на Мария да слезе от коня си. Двамата се запътиха бавно към върха на хълма. Наблизо имаше параклис на Светата дева и дон Луис се отпусна почтително на едно коляно. Мария и Консуело последваха примера му.

Потънала в мислите си, Мария се взираше в прекрасната панорама под краката си. След малко заговори, като подбираше

внимателно всяка дума:

— Дон Луис, отдавна имам чувството, че присъствието ми ви е неприятно. Да не би да сте имали друга представа за външността ми и изведнъж сте се озовали пред годеница, която не може да стопли сърцето ви?

Младият мъж я погледна пренебрежително и смръщи чело. Очевидно откровеността ѝ го бе объркала и разсърдила.

— Вие сте точно толкова привлекателна, колкото ви описаха, бих казал дори, че сте по-красива.

— Въпреки това женитбата не ви е по сърце, нали? Тъй като нямаме друг избор, освен да се подчиним на съдбата си, не можем ли поне да бъдем приятели?

Дон Луис се обърна към нея и я погледна право в очите. Устата му трепереше, странният блясък в очите му се задълбочи.

— Приятели? Вие и аз? Баща ми заповяда този брак, аз съм послушен син и се покорявам на волята му. Но наистина ли вярвате, че се радвам да се обвържа завинаги с дъщерята на една осъдена еретичка?

Мария политна назад, сякаш я бе ударил.

— Еретичка? Не ви разбирам. Баща ми...

Дон Луис изщрака подигравателно с пръсти.

— Баща ви? Кой говори за баща ви? Имам предвид майка ви, тази еретическа кучка, която открито е признала безбожието си пред съда на инквизицията в Малага и упорито е отказала да се отрече от убежденията си. Умряла е в заблуждение и сега е прокълнатата за вечни времена.

Мария усети как около гърдите ѝ се уви желязна верига. Не можеше дори да диша, камо ли да говори.

Дон Луис отстъпи няколко крачки назад, сякаш не можеше да понесе близостта ѝ, и се загледа надолу към пристанището.

— Не мога да простя това богохулство, не мога, разбирате ли! Кралят никога няма да се съгласи да ни приеме в своя двор. — Гласът му бе загубил изразителността си, самият той беше силно засегнат от гневния си изблик. — Нашият крал е най-могъщият защитник на светата католическа църква. В неговите очи женитбата ми с вас е позор. Никога няма да осъществя надеждите си за почетно място в двора, никога! И пречката за това сте вие. Баща ми постъпи твърде

егоистично, като пожертва всичките ми стремежи, за да се справи с моментните си финансови затруднения.

Тъй като не получи отговор, той се обърна с обвиняващо изражение към Мария.

Тя не смееше да се помръдне, не можеше да проговори. Значи това беше причината, поради която баща ѝ беше решил да я държи далече от Испания. Тя знаеше отдавна, че е различна от другите, но вярваше, че причината е в смесената ѝ кръв, че именно заради нея няма да я приемат добре в двора — но това, което чу от годеника си... Не можеше да повярва. Майка ѝ беше една от придворните дами на кралица Мария Английска — а баща ѝ, защо не бе предприел нищо, за да защити съпругата си? Той я бе обичал с цялото си сърце и въпреки това не беше сторил нищо, за да я насочи към правата вяра! Въображението ѝ рисуваше страшните сцени на мъките, които беше изтърпяла бедната ѝ майка в затворите на светата инквизиция. Дали Консуело знаеше за станалото? Сигурно. Не можеше да не знае. Сигурно беше преживяла идването на войниците, съда... Мария издаде дрезгав звук, устните ѝ се отвориха, сякаш щеше да изпищи.

— Доня Мария! — проговори предупредително дон Луис. — Моля ви, недейте! Не биваше да говоря за това. Сега разбирам, че не сте знаели нищо за съдбата на майка си. Време е да се върнем в резиденцията. — Той се приближи и ѝ подаде ръка, но тя поклати глава. — Разбирам, че думите ми ви засегнаха много тежко. Моля ви, не казвайте на дон Карлос. Не е нужно да знае, че не съм се сдържал и съм проговорил. — И той направи още една крачка към годеницата си.

— Не ме докосвайте!

Гневният ѝ глас стресна Консуело и дуенята се втурна уплашено към младата двойка. Но Мария не искаше да вижда никого около себе си. Единственото ѝ желание беше да се скрие в някоя пещера като ранено животно. Майка ѝ беше осъдена като еретичка! Тази мисъл беше непоносима. Никога нямаше да се срещне с милата си майчица, дори на небето, защото еретиците бяха загубили божията любов за вечността. Дали я бяха изгорили на клада? И никой не си беше направил труда да каже истината на единствената ѝ дъщеря!

Дон Луис махна на Консуело да се приближи и се обърна с каменно лице към годеницата си.

— Искам само да ви помогна да възседнете коня си.

— Казах да не ме докосвате. Отведете животното до онази скала. Ще се кача сама.

Консуело погледна слисано питомката си и посегна към ръката ѝ.

— Какво има, детето ми? Обиди ли ви той?

Мария избухна в горчив смях.

— О, не, Консуело, годеникът ми не е толкова невъзпитан. Само ми съобщи, че няма желание да стане мой съпруг и да се обвърже с дъщерята на една осъдена на смърт английска еретичка, защото това ще погребне завинаги надеждите му да бъде удостоен с кралската милост.

— Мила моя...

— Ти си знаела! — извика обвинително Мария и в очите ѝ блесна неудържима омраза към старата жена.

Консуело се отдръпна уплашено.

— Разберете ме...

— Разбирам само, че никой не си е и помислил да ме подготви за този позорен годеж. Ти си знаела и си мълчала.

— О, не, годежът ви не е позорен. Дон Луис...

— Дон Луис е верен син на светата църква и ме презира — обясни горчиво Мария. — Няма да стана негова жена.

Консуело изкриви лице и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мария, трябва да помислите...

Без да каже нито дума повече, младата жена отиде при коня си, бутна ръката на дон Луис и се качи на седлото.

— Тръгваме ли?

Мария сведе глава в знак на съгласие и дон Луис вдигна Консуело на мулето ѝ. После посочи с камшика си посоката, в която трябваше да поемат.

Малката група беше изминала само няколко метра, когато откъм пристанището отекна оглушителен оръдеен залп. Кобилата на Мария се подплаши, изду ноздри и се втурна настрана. Макар че беше добра ездачка, Мария с мъка успя да се задържи на седлото. Дон Луис изкрещя някакво проклятие, насочи коня си към нея и улови юздите на кобилата. После поведе конете към най-високото място на хълма, откъдето се виждаше целият град.

Добре от това разстояние Мария можа да види, че нещо в пристанището не е наред. В яркосиньото небе се издигна огромен

облак дим, а на линията на хоризонта се очертаха два кораба, които се носеха с всички платна право към пристанището на Картагена.

Когато дон Луис най-последно успя да заговори, гласът му трепереше от ужас.

— Някой обстрелва укрепленията ни. Велики боже, пирати! Вероятно англичани!

Отново отекна оръдеен залп и земята потрепери.

— Сигурен ли сте? Може би са салюти? Защо да не предположим, че са испански кораби и идват на посещение?

— Не, не, погледнете как мъжете тичат към оръдията на крепостта!

Загубили ума и дума, двамата се вгледаха в нарастващата бъркотия, която цареше в града. Никой не знаеше как да реагира, можеха само да стоят и да гледат ужасено. Консуело простена задавено. Най-последно Мария проговори с треперещ глас:

— Доколкото виждам, крепостта и пристанищната стража се подготвят да ги посрещнат. Надявам се, че силите на нашите са достатъчни за отбрана?

Дон Луис направи отчаян жест с ръка и отговори с луд гняв в гласа:

— Онези английски кучета са в съюз с адските сили, а оръжията им са произведения на дявола. Вероятно са влезли в залива с прилива и са успели да ни изненадат. Виждам само два кораба, но в открито море сигурно чакат още няколко. Ако завладеят града... — Той потрепери, после замахна с камшик и удари кобилата на Мария. — Побързайте! Трябва веднага да се скрием в резиденцията!

Мария понечи да протестира, да повика Консуело, която беше вцепенена от ужас, но кобилата ѝ се втурна в луд галоп. Вятърът отнесе думите ѝ в обратната посока. Тя беше добра ездачка, но подплашеното животно тичаше без път и посока и непрекъснато се спъваше в камъни и коренища и тя едва успяваше да се задържи на седлото. Баретата ѝ отхвъркна, косата ѝ се разплете и се развя по раменете ѝ. Сърцето беше като безумно в гърдите ѝ, очите ѝ бяха заслепени от пот и сълзи. Много ѝ се искаше да разбере дали дон Луис продължава да препуска редом с нея и какво е станало с Консуело. Онова, което ставаше в града, в момента не я тревожеше толкова.

Силите и вниманието ѝ бяха съсредоточени единствено в старанието да оцелее при тази луда езда.

Но, както се и очакваше, безумното препускане не можеше да свърши добре. Кобилата се спъна в един голям камък и спря така внезапно, че Мария изхвърча през седлото и се строполи на земята. Чу собствения си писък някъде много отдалеч и се стресна до смърт. За щастие падна на тревата и не се удари много силно. Замайна от удара, останала без дъх, тя остана да лежи, неспособна да се помръдне.

Дон Луис се приближи до нея и я погледна с широко отворени очи. Ноздрите му трепереха, устните му мълвяха нещо неразбрано. Конят му се беше разлудувал и ездачът едва го удържаше.

— Трябва да стигнем до резиденцията. Ако ни прережат пътя към града... — Гласът му беше пълен с паника.

Мария напрегна всичките си сили и успя да седне на земята. Сигурно беше ударила главата си, защото погледът ѝ беше мътен, а над дясното око усещаше режеща болка.

Дон Луис дори не направи опит да слезе от седлото, за да ѝ помогне. Тя бе принудена да се изправи сама и се запъти към коня си, като се олюляваше на всяка стъпка. Очевидно кобилата беше ранена, защото иначе щеше да е избягала слепешката. Мария посегна към юздата и се опита да се залови за седлото.

— Моля ви, дон Луис, помогнете ми — прошепна с пресекващ глас тя.

Мъжът поклати нетърпеливо глава, без да отмества поглед от битката, която вече беше започнала в полите на хълма. След секунди удари решително коня си, смущка го в слабините и препусна към града, без да удостои Мария дори с поглед.

Младото момиче се облегна на мокрия от пот гръб на кобилката си и зачака погледът ѝ да се изясни. Все още беше твърде замаяна, за да се раздвижи. Трябваше да събере силите си. Не можеше да повярва, че дон Луис бе постъпил като страхливец и я бе оставил съвсем сама напред полето. Тропотът на копитата заглъхна в горичката край града и около нея се възцари заплашително мълчание.

Постепенно замайването ѝ премина, но болките от раните и натъртванията се усилиха. Слава на Светата дева! Тя можеше да стои изправена, можеше и да ходи, което означаваше, че няма счупен крак. Само от раната на слепоочието капеше кръв, а дясното ѝ рамо пареше

като огън. Тя раздвижи внимателно пръстите си и облекчено установи, че няма сериозно нараняване.

След това посвети вниманието си на запотената, покрита с пяна и трепереща кобила. Опипа внимателно левия преден крак и откри огромен оток точно над свивката. Конят изцвили тревожно, но очевидно болката не беше много силна и нямаше счупена кост. За съжаление не беше в състояние да стъпва с ранения крак, а това означаваше, че Мария трябваше да се прибере в града пеша.

Тя потупа успокоително стройния врат на кобилката и заговори нежно:

— Няма нищо, миличка, скоро ще оздравееш. Само че трябва да намериш пътя си сама, защото не се знае дали ще се появи някое момче от обора да ти помогне.

В този момент се чу гласът на Консуело, която викаше пронизително името ѝ. Мария ѝ отговори и много скоро дуенята пристигна на мулето си. С разширени от смайване очи тя се вгледа в питомката си.

— Не можах да ви открия никъде, а това дяволско животно си вървеше, накъдето си знае. Какво стана, Мария? Къде изчезна дон Луис?

Мария вдигна рамене.

— Паднах от коня. Бедното животно е ранено. А дон Луис предпочете да се прибере в града сам.

— Остави ви да се оправяте самичка? — Консуело пламтеше от възмущение. Никога досега не се беше сблъсквала с такова позорно поведение от страна на един испански кавалер. — Отдавна се чудех, че е толкова малко загрижен за вас, че толкова често ви оставяше сама в тази чужда обстановка. Вие сте му годеница!

— Сега това няма никакво значение — отговори уморено Мария. — Смятам, че е решил да се прибере колкото се може по-бързо в резиденцията, за да повика помощ.

— Но...

— Не се тревожи повече за мен, Консуело. Не, не смей да слизаш от седлото! После няма да можеш да се качиш отново, а аз не съм в състояние да ти помогна. Тръгни по този път, чуваш ли, Консуело, и се скрий някъде в града. Там ще намериш въоръжени мъже и ще ги

помолиш да ми се притекат на помощ. Най-добре е да дойде някой на кон, за да ме отведе в резиденцията.

— Не мога да ви изоставя. Ранена сте и...

Мария се видя принудена да прибегне до насилие. Нямахме смисъл и двете да останат тук. Консуело трябваше да стигне до резиденцията. Страхът на дон Луис имаше своите сериозни основания. Англичаните щяха да влязат в града, а това означаваше, че опасността за Консуело бе много по-голяма, отколкото за Мария, защото дуенята беше дебела и имаше задух и ако я хванеха, непременно щяха да я убият. Кой би се задоволил с една стара дуеня, за която нямаше да получи никакъв откуп?

— Чуваш ли какво ти казах, Консуело? Нужна ми е помощ, нужен ми е придружител! Заповядвам ти да тръгнеш към града, веднага!

Без да се бави повече, тя плесна с камшика си задницата на мулето и то се надигна тронаво на задните си крака. Консуело изпищя от уплаха, но Мария не й обърна внимание. Замахна отново с камшика, мулето изцвили сърдито и се понесе в луд галоп по пътеката към града. Обзета от смъртен страх, дуенята се вкопчи в гривата му.

Мария се обърна отново към кобилката си и я потупа по шията. Слънцето се издигаше бързо към зенита си. Не биваше да остава тук, в открито поле, трябваше да потърси защитата на дърветата. Кобилката трябваше да бъде подслонена под сянката. И двете имаха нужда от малко почивка, преди да продължат към града.

ШЕСТА ГЛАВА

Мария чу отчаяни викове и пронизителни писъци още преди да е видяла пристанището. Тя спря за миг, за да си почине и да си поеме дъх.

Откакто беше влязла в горичката, вече не можеше да вижда града. Но сега приближаваше предградията и шумът от разгорещените улични битки се усилваше с всяка минута. Мария съзнаваше напълно, че отвсякъде я дебнат опасности. Без придружител и защитник, в разкъсана, покрита с прах одежда и с разпуснати коси тя беше лесна плячка за пиратите. По-добре да беше останала скрита под сянката на дърветата извън града и да бе изчакала, докато страшното отмине.

Мария беше убедена, че дон Пиеро държи здраво в ръцете си защитата на града и няма да постъпи като страхливец, както бе сторил нейният годеник. Досега никой не се бе осмелявал да нападне Картагена и благодарение на непристъпното си разположение и крепостните съоръжения градът се радваше на известна сигурност. Въпреки това губернаторът беше взел всички предпазни мерки в случай на нападение. По продължение на застланата с калдъръм улица, така наречената „каледа“, която свързваше града с полите на планината, бяха издигнати барикади, а вътрешната част на пристанището, където бяха хвърлили котва тежко въоръжени галери и две дълги лодки, беше затворена с тежка верига.

Докато яздеха, дон Луис ѝ бе показал напоените с отрова стълбове, които трябваше да защитят брега при опит за слизане на сушата. А след това беше избягал през глава, за да търси закрилата на резиденцията, и беше предоставил Мария и Консуело на съдбата им.

Може би най-правилното решение е да си пробия път до резиденцията, разсъждаваше Мария и макар че се боеше от преминаването през града, тя стисна зъби и продължи право напред. От време на време се чуваха оръдейни залпове, междуременно беше започнала битка между корабите и крепостта.

Голяма група индианци притичаха покрай Мария и се скриха в близкото блато — вероятно роби, които търсеха свободата си. За съжаление скоро щяха да ги хванат и да ги върнат на господарите им. Битката нямаше да трае дълго.

Мария влезе в един квартал, който изглеждаше напълно пуст. Собствениците на здраво заключените къщи се бяха скрили във вътрешността с надеждата да оцелеят след страшното нападение. Резиденцията не беше далече. Ботушките бяха разранили краката ѝ. Болките в рамото бяха непоносими.

Когато наближи пазарния площад, Мария забеляза, че пиратите са превзели крепостта и са пробили защитните съоръжения. Нападателяте и защитниците бяха влезли в ожесточен ръкопашен бой. Ужасено, младото момиче се прилепи до тухлената стена на една затворена кръчма. Нахлулите в града пирати взеха връх пред очите ѝ. Те размахваха дълги пики, а и ризниците им бяха по-добри от испанските. Яркото слънце се отразяваше в блестящите шлемове и нагръдници. Заради горещия климат испанците носеха само подплатени ленени жакети, които въпреки лекотата си отразяваха добре ударите на ножовете и пиките. Мария откри в редиците на испанските защитници белите, кафявите и сивите раса на доминиканските монаси. Стреснати от първия залп на пушките, корсарите се оттеглиха, но много скоро пристигнаха нови орди ревящи мъже, които се прехвърлиха през барикадите и изтласкаха напред колебливите си другари. Фланговете на испанската отбранителна линия се разколебаха и накрая бяха пробити.

В града се надигна дива паника.

— Загубени сме! Бягайте в блатата и мангровите гори!

Една от стените на новостроящата се църква рухна пред очите на Мария, а ругатните, плачовете и стоновете ѝ показаха, че обстрелът е взел своя кървав данък. Тя отмести поглед от страшната гледка. Разумът ѝ казваше да бяга, за да спаси живота си, но краката ѝ сякаш бяха залепнали за земята. Страхът ѝ растеше с всяка минута, но тя нямаше сили да потърси защита от отчаяните испанци.

Поражението предизвика дива паника. Мария беше изблъскана настрана от група мъже, които бяха глухи за гневните команди на офицерите си. Кракът ѝ попадна в локва кръв, тя се подхлъзна и едва успя да удържи напирания ужасен вик. Един мъж, наполовина

размазан от нападалите от църквата камъни, беше паднал точно пред нея. Тя се вгледа безпомощно в мъртвото тяло и устните ѝ зашепнаха молитва за душата му.

Без да осъзнава какво прави, Мария се опита да си пробие път през бягащите войници и граждани в посока към пристанището. Когато преодоля страха си, тя хвана за ръкава един от минаващите покрай нея подофицери.

— Моля ви, бихте ли ми помогнали да стигна до губернатора? Аз съм доня Мария...

Мъжът я погледна гневно и дръпна ръката си.

— Не сега, сеньорита. Върнете се у дома си. Не виждате ли, че тези еретически кучета ще завземат града? — Той вдигна ръце към устата си и изкрещя някаква заповед на канонирите край последното стрелящо оръдие в крепостта.

Един широкоплещест аркебузиер я избута от пътя си, без да го е грижа за правилата на учтивостта. Най-после Мария видя пиратската флота, която беше влязла в пристанището. Черните платна и флагове изпълниха сърцето ѝ със студен ужас.

Изведнъж отекна глух гръм и само след миг един от испанските кораби в пристанището лумна в пламъци. Дори от това разстояние Мария можа да чуе ужасените викове на моряците и гребците. Повечето мъже паднаха във водата, някои успяха да се заловят за плуващите наоколо парчета дърво и да се задържат на повърхността, други се удавиха само след минута. Робите не можеха да се освободят от веригите си и скоро се озоваха на дъното на морето. Втората галера маневрираше отчаяно, за да излезе от пристанището, което се бе превърнало в смъртоносна клопка.

Все повече пирати слизаха на сушата. Много падаха още с първите крачки на брега под отчаяния обстрел на защитниците. Едно от гюлетата пропусна на сантиметри лодката, от която скачаха полуголи мъже и тичаха през водата към стената на пристанището. Мария забеляза, че повечето от тях бяха вързали косите си с ярки кърпи през челото. Те крещяха и пееха, размахваха войнствено пиките и кривите си ножове. Все нови и нови групи изскачаха на сушата, а смелите испански воители, останали да защитават барикадите, оставаха все по-малко.

Мария не можеше да отмести поглед от кървавата битка. Тези страшни мъже не знаеха що е милост, а жените бяха лесна плячка за тях. Последната надежда на гражданите беше да избягат в плантациите, където вече се бяха скрили по-бързите картагенци. Мария трябваше да тича с всички сили, за да спаси живота си, но бягащите човешки маси вече бяха запълнили всички улици и пътища. Останаха само няколко испански войници, които се биеха ожесточено, но повечето хвърляха оръжията си и се втурваха да бягат.

Оръдеен изстрел, даден от най-близкия кораб, се заби в стената на къщата зад Мария. Обитателите ѝ изскочиха с писъци на улицата, за да се спасят от падащия покрив. Между тях имаше млади жени и пиратите се развикаха въодушевено. Едно от момичетата, ако се съдеше по дрехите му — от добър дом, беше заловено от огромен пират с окървавени ръце и опръскана с кръв риза. Отчаяният опит на млад момък с тесни рамене и голи ръце да му попречи беше предотвратен с един-единствен удар на кривия пиратски нож. Младежът нададе сърцераздирателен вик и падна като камък на земята.

Мария притисна лице към грубите греди на къщата и запуши уши, за да не чува писъците на младата девойка, когато пиратът я понесе нанякъде.

Първоначалното колебание реши съдбата ѝ. Обзе я смъртен страх, когато някой сграбчи дългата ѝ, развяваща се коса и една мръсна, окървавена ръка обърна главата ѝ, за да може нападателят да я разгледа. Мария се изправи срещу грамаден мъж с широки памучни панталони и разкъсана риза. Главата му беше увита с червена кърпа. Без да разхлаби грубата си хватка, той втъкна в колана си кривия пиратски нож, от който капеше кръв.

— Здравсти, красива сеньорита, по всичко личи, че си поскъпоценна от всяка друга плячка, която бих могъл да докопам, затова веднага ще те отведа със себе си.

Той говореше на английски. Дон Луис беше прав: нападателите бяха английски пирати, които грабеха и убиваха мирните испански заселници. Мария не направи опит да се отбранява. Мъжът не беше млад, изглеждаше доста дебел и отпуснат, но тя нямаше достатъчно сили, за да му се противопостави. Затова вирна глава и погледна високомерно в животинските му очички, а когато той отметна глава

назад и избухна в луд смях, се изплю отвратно в лицето му. Отговорът беше силно дръпване на косата, при което главата ѝ се изви болезнено назад и вратът ѝ едва не се счупи.

— Малка испанска котка с остри нокти — изграчи разгневено мъжът. — Скоро ще ти ги отрежа, да знаеш!

Той метна плячката на гръб и я понесе към една от изоставените къщи, за да се разправи с нея, когато бе спрял от заповеднически глас:

— Остави жената на мира, Евънс, нали знаеш заповедите. Върви в резиденцията.

— Добре, сър, тръгвам, но момичето...

— Отнеси я в една от лодките. Там ще има кой да я пази.

Похитителят на Мария очевидно не беше готов да се откаже така лесно от скъпоценната плячка.

— Тя принадлежи на мен — изръмжа сърдито той. — Не искам друг да я...

Пиратският офицер извади ножа си.

— Ще направиш, каквото ти казвам, по дяволите!

Страхът от началника и опасението за собствената кожа най-после взеха връх и корсарят блъсна Мария в посока към пристанищната дига.

— Да вървим, хубавице! Ще се наложи да почакам, докато те разгледам отблизо. Но когато плячката е добра, си струва да се чака, нали? — Той се ухили и Мария потръпна при вида на изгнилите и пожълтели зъби в устата му.

Замаяна от страх, тя закрачи бавно към лодките, които бяха изтеглени на брега. Испита известно облекчение, когато осъзна, че непосредствената опасност е отминала, и продължи напред без съпротива, докато две силни ръце я хванаха и я изтеглиха в една от шалупите. Един от пиратите намери намазано с катран въже, изви ръцете ѝ на гърба и ги овърза здраво, после я блъсна силно напред и тя се стовари на пода на лодката. Миризмата на катран и застояла вода беше отвратителна и Мария едва не повърна, но не се помръдна и остана да лежи с надеждата, че надзирателите ще я сметнат за припаднала и ще я оставят на мира.

Тя изпитваше силна болка в главата, пред погледа и непрекъснато се мяркаха картини на преживените ужаси. Нямаше как да избяга от пиратите, тези адски изчадия. Градът щеше да падне и

всички жени на Картахена щяха да споделят съдбата на бедното момиче, което пиратът беше отвлякъл пред очите ѝ. Ръцете ѝ бяха вързани и всеки опит за бягство беше безсмислен. Но да се подчини безропотно на съдбата си... Мария изпрати гореща молитва за спасение към Светата дева. Пиратите бяха дошли най-вече за плячка. Те щяха да поискат от губернатора откуп за града и за по-богатите и видни пленници. Ако можеше да съобщи името и званието си на някого от корабните офицери, ако можеше да му разкаже, че е годеница на идалго, може би щеше да избегне опасността от изнасилване.

Слънцето беше вече високо в небето и в лодката беше ужасно горещо. Мария се опита да си намери по-удобно положение. Успя да се облегне на стената, но вързаните ръце затрудняваха движенията ѝ и полите ѝ се вдигнаха. Пазачът се бе отдалечил, изстрелите и виковете също идваха някъде много отдалече. Мария се почувства толкова зле и беше толкова изтощена, че потъна в дълбок сън, много близък до безсъзнанието.

Тя не знаеше колко е спала, когато изведнъж дойде на себе си и потрепери от уплаха. Лодката се разлюля силно. Наобиколилите я мъже хвърляха вътре всевъзможни предмети. Очевидно пиратите възнамеряваха да се оттеглят от града. Мария чу пронизителните им виковете на английски. Стана ѝ ясно, че нападението беше минало успешно, дори беше надхвърлило очакванията им. Отново я обзе дива паника. Какво ли беше станало с резиденцията? Дали англичаните я бяха обстрелвали?

А дон Луис? Дали бе успял да избяга, дали се беше включил в отбраната на резиденцията? Ами Консуело, каква ли съдба ѝ беше отредена? Мария въздъхна измъчено и отново се укори, че беше отпратила дуенята си и я бе оставила да се оправя сама. Но каква полза, ако двете бяха останали заедно? Нали не можеха да се защитават! Мария обичаше старата жена като майка. Тя беше най-близкият ѝ човек от най-ранните детски години до днес — бавачка, компаньонка, довереница. Даже ако Консуело беше успяла да избяга с другите жени в някоя плантация или в блатата с мангровии, кой щеше да се погрижи за нея по-късно, ако Мария останеше пленница на пиратите?

Мъжете наскочаха в шалупата, прозвучаха резки команди, греблата паднаха във водата и кеят се отдалечи бавно от погледа ѝ. Някой седна до нея и се загледа учудено в странния вързоп на пода. Тя обърна лице настрана, защото срамът и объркването бяха по-силни от страха.

Гласът, който прозвуча, предизвика студени тръпки по гърба ѝ. Невъзможно! Господи, тя познаваше този глас!

— Ралф, негоднико, какво си скрил тук? Нима заповедите ми не бяха от ясни по-ясни? Не искам жени на борда, преди да сме осигурили успеха си. Удоволствието ще почака!

— Не съм я довел аз, капитане. Джош Евънс я хвърли в лодката по заповед на мистър Суифт. Искам да ви кажа, че Джош беше много сърдит.

Отекна гръмък смях.

— Мога да си представя. Е, добре, качете я на борда с останалата плячка и когато почнем да делим, Евънс може да предяви претенциите си.

— Тъй вярно, капитане.

— През това време аз ще разгледам какво сте събрали и ще обърна специално внимание на жената, защото не искам Евънс да получи повече, отколкото му се полага.

Два силни пръста грубо обърнаха главата на Мария към небето и тя бе принудена да погледне в сивите очи, които за последен път бе видяла в спалнята си в Кадис, в дома на чичо си. От устните ѝ се изтръгна отчаян стон.

Мъжът избухна в луд смях.

— Не мога да повярвам на очите си! Боговете наистина са благосклонни към мен! Доня Мария Сантяго и Талавера! А аз пребродих половината свят, за да я намеря.

Мария го погледна с разширени от изненада очи и смехът му отново я оглуши.

— Нима се учудвате, че познавам местожителството ви, доня? Имам си добри информатори. След последната ни среща, която ме зарадва изключително много, макар че я приключихме прибързано — той се поклонил с подигравателна учтивост, — не можех да не се осведомя в пристанището какво се говори за племенницата на дон Фелипе, която имаше честта да ме позабавлява в покоите си.

Сивите очи светнаха гневно и устните на Мария затрепериха още по-силно.

— Разказаха ми, че щяла да замине още със следващия конвой за Новия свят, за да бъде представена на годеника си в губернаторската резиденция в Картагена. Както виждате, спазих уговорката и се явявам на срещата.

Мария затвори очи, защото не можеше да понася повече развеселения му поглед.

— Само преди няколко минути бях в резиденцията и специално попитах за вас. Дон Пиеро не може да ми каже нищо определено за местонахождението ви. Вашият годеник, почтеният дон Луис, също не беше сигурен къде сте в момента, но не изглеждаше особено загрижен. Дон Пиеро ми обясни, че сутринта сте излязла на езда с годеника си, но той се е прибрал сам, и погледът, който хвърли към адютанта си, беше всичко друго, само не и приятелски. Търсих ви в града, а ви намирам в лодката си!

Мария отвори очи и погледна втренчено в подигравателното лице на бившия роб. После събра всичките си сили и се опита да отговори, но гласът отказа да ѝ се подчинява.

Очевидно англичанинът беше имал късмет да избяга и да се присъедини към своите. Даже в този момент, след страшната битка за завземането на града, той изглеждаше спокоен и в напълно приличен вид. Тялото му беше възвърнало силата и красотата си, златнорусата брада беше грижливо подрязана. Косите му бяха по-светли, отколкото ги помнеше, но причината вероятно беше в слънцето. Лицето му беше със здрав загар. По бузите му личаха остатъци от барутен прах, ризата от фина батиста беше леко замърсена. Мария бързо отмести поглед от червенокафявите белези на дясната му китка — следи от железните робски вериги, които се виждаха под навития ръкав на ризата.

Значи бившият роб беше успял да избяга и се беше събрал с бандата крадливи английски пирати! Мария беше смутена от срещата, но веднага повярва, че това е волята на съдбата. През цялото време беше вярвала, че един ден ще го срещне отново. Още когато беше извършила непростимото лекомислие да слезе при гребците, за да види как изглеждат сънародниците на майка ѝ, сякаш беше тласната от неведома воля.

Очите на англичанина бяха пълни с подигравка. Той пусна брадичката ѝ и изкриви брадатото си лице в опасна гримаса.

— Нима няма да ми кажете нито дума? Няма ли да ме поздравите? Няма ли да попитате за съдбата на приятелите си в резиденцията?

Мария реши да му отговори на кастилски.

— Предполагам, че Картахена е завзета, но дон Пиеро и съпругата му са на сигурно място и вашите убийци и разбойници няма да стигнат до тях. Ясно ми е, че вашата банда ще плякоса града и може би ще запали много ценни сгради, както и ще погуби десетки невинни хора, да не говорим, че ще ограби много придобити по честен начин и с безкрайни усилия имуществва.

Сивите очи се присвиха, усмивката стана студена.

— Може би аз също ще предпочета да задоволя похотта и жаждата си за кръв, вместо да се пазаря за откупа, който знае...

При този неочакван удар Мария побледня като платно, но погледна гордо покрай капитана към двамата силни гребци, които въртяха равномерно веслата, без да я поглеждат.

— Мисля, че според строгите правила на вашето братство аз принадлежа на онзи, който ме е обявил за своя плячка. Нали пиратски закони изискват всеки да запази онова, което е заграбил лично?

— Не непременно — отговори спокойно мъжът. — По-често се случва да съберем на едно място цялата придобита плячка и да направим ново разпределение, като отчетем участието на всеки моряк в предприетото начинание и се съобразим с раните, които е понесъл. Да не мислите, че с Евънс ще ви бъде по-добре? — Въпросът прозвуча презрително. Капитанът продължаваше да говори на английски. Дали намерението му беше да не се крие от хората си или искаше да принуди пленницата си да издаде своя произход — Мария не можеше да разбере. Тревогата ѝ се усилваше с всяка минута. Припомни си мъжа, който я бе сграбчил за косата, припомни си колко приличаше на гаден плъх и потрепери от отвращение. Сети се за вонята от устата му и изкриви отчаяно лице. Тялото ѝ се разтрепери като в треска.

Капитанът, който я наблюдаваше внимателно, избухна в смях.

— Не се бойте, доня Мария, ще се постарая да го държа далече от вас. Евънс не е глупак. Сигурен съм, че ще приеме обезщетението, което ще му предложи за... лишенията, които трябва да понесе. Все ще

се разберем. Но важното е друго: сега ние с вас ще си разчистим сметките. Доскоро аз бях ваш роб, сега вие сте моя робиня.

— Вие никога не сте бил мой роб, сеньор. — Мария беше толкова раздражена, че заговори на английски. — Никога не съм била съгласна със заробването и оковаването на мъже в галерите, макар че крадците и пиратите заслужават най-строго наказание.

Мъжете в лодката избухнаха в смях и Мария почервения от срам. Капитанът не изглеждаше засегнат от безсрамието на хората си и не си направи труд да им забрани да се смеят.

Шалупата мина по дългата страна на фрегатата и мъжете се изправиха, за да я уравновесят, докато капитанът достигне спуснатата стълбичка. Той се надигна бавно и се приведе над пленницата си. Мария се отдръпна уплашено назад, защото пред очите ѝ блесна острие на кама.

— Не се вълнувайте, искам само да освободя ръцете ви. Иначе ще ви бъде много трудно да се покатерите по стълбичката. — Той преряза въжетата, които стягаха китките ѝ, и когато кръвта нахлу в изтръпналите пръсти, Мария не можа да сдържи болезнения си вик. Тя изпитваше ужас от мисълта, че трябва да се покатери по люлеещата се стълбичка, но гордостта не ѝ позволи да разкрие страха си. Капитанът посочи стръмната стена на кораба.

— Сама ли ще се изкачите или да ви нося?

Представата, че този мъж ще я хвърли на палубата като чувал с жито, прогони страха ѝ. Мария отблъсна протегнатата ръка на капитана и се изкачи с бързи стъпки по въжената стълба.

Две ръце се протегнаха и ѝ помогнаха да се прехвърли на палубата. Мария се освободи от тях веднага щом се изправи на крака и се загледа право пред себе си, стараяйки се да не забелязва жадните погледи на наобиколилите я мъже, които бяха останали да пазят кораба и не бяха взели участие в кръвопролитната битка за Картагена.

Гласът на капитана прозвуча решително и властно:

— На работа, момчета! Трябва да разтоварите шалупата.

— Тъй вярно, капитане!

След като даде нарежданията си, капитанът улови ръката на Мария и я поведе към вътрешността на кораба. Тя се подчини без съпротива.

В капитанската каюта беше хладно, през кърмовия прозорец падаше зелена светлина. Мария влезе и въздъхна облекчено. Едва сега си даде сметка колко я беше измъчило яркото слънце.

Капитанът отиде до ниската масичка.

— Сигурно изпитвате ужасна жажда. Седнете, защото краката едва ви държат.

Мария пламна от срам. Как се осмеляваше да ѝ говори така дръзко! Но се подчини с готовност, защото наистина беше изтощена до смърт. Благодарни с леко кимване и се отпусна в един тапициран с кожа стол до леглото.

Очакваше да види истинска пиратска каюта, разкошно обзаведена с наградени мебели, пълна със скъпоценни вещи от потопените търговски кораби, но вместо това се намери в удобно, скромно обзаведено помещение. Едно легло, маса с морски инструменти като компас, морски карти, секстант, с които Мария се беше запознала при пътуването си на „Санта Изабела“. Имаше още два стола, малко столче за крака и груб моряшки сандък. Дъските бяха излъскани до блясък, стъклата на прозорците и фенерите бяха грижливо измити. По стените не се виждаха нито скъпоценни гоблени, нито завеси. Кожената чаша за вино, която капитанът тикна в ръката ѝ, беше просто изработена, без нито едно украшение. Вероятно командирът не беше събрал много плячка, за да направи обстановката по-разкошна.

Мария отпи голяма глътка вино и въздъхна благодарно. Явно капитанът умееше да цени добрите напитки и не се задоволяваше с какво да е.

По лицето на мъжа се плъзна едва забележима усмивка, когато Мария изпразни чашата и изтри устата си с пръсти.

— Благодаря ви. Аз... в лодката беше ужасно горещо. — Той взе чашата от ръцете ѝ и я остави на масата. — Какво ще правите сега с мен, сеньор? Сигурно ще поискате висок откуп. Все пак... — Тя млъкна и преглътна измъчено. Нима можеше да бъде сигурна, че от резиденцията щяха да платят искания откуп? Дон Луис само чакаше благоприятна възможност да се отърве от нежеланата си годеница. А дон Пиеро не беше поел обвързващи задължения да се грижи за нея.

Капитанът я наблюдаваше с неразгадаем поглед, веждите му бяха високо вдигнати.

— Вие май се боите, че изисканите ви приятелчета няма да ви сметнат достойна за сумата, която ще поискам за вас?

Мария усети как очите ѝ се напълниха със сълзи и обърна глава настрана.

— Ако е така, значи годеникът ви е много по-голям глупак, отколкото го смятах в началото. — Тонът на англичанина беше все така подигравателен, но следващите думи прозвучаха малко по-топло: — Той отказва да ви приеме, защото имате английска кръв, така ли?

— Майка ми наистина е била англичанка — призна тихо Мария. — Но откъде знаете...

— Само предположих — отвърна той и вдигна ръка, за да спре по-нататъшните обяснения. — Говорите много добре английски, а и външността ви ми позволи да заключа, че към кастилската кръв се е примесила и английска.

— Моят произход изобщо не ви засяга. Винаги съм се чувствала испанка и такава ще си остана.

— Майка ви... сигурно не е вече между живите?

Въпросът беше зададен много внимателно, въпреки това улучи право в раната, която дон Луис беше разтворил само преди няколко часа с ужасното си разкритие, и Мария не можа да задържи сълзите си.

— Да — отговори едва чуто тя и пиратският капитан се приведе, към нея, за да я чуе.

— Починала е в испански затвор? — Мария отвори широко очи и го погледна слисано. — Обвинена в еретичество?

— Откъде знаете? — Гласът ѝ предрезгавя от болка. Въпросите му задълбаха в раната ѝ. През страшните часове, докато пиратите завземаха и опустошаваха Картагена, мисълта за загиналата майка беше изтласкана на заден план.

Мъжът вдигна рамене.

— Тази съдба е постигнала и много други хора.

— Тя не е била еретичка. Не мога да повярвам!

— Въпреки това баща ви не е бил в състояние да я защити.

— Не...

— Вижда се, че испанските благородници защитават смело близките си.

— Как смееете да обиждате баща ми! И той не е между живите. Но ако беше, щеше да ви поиска сметка заради наглостта ви да

твърдите, че... че не я е обичал. Аз знам... — Гласът ѝ отказа и англичанинът почака, докато бурята се уталожи.

— Сигурен съм, че баща ви е сторил всичко, което е било по силите му. — Сега мъжът говореше рязко, почти делово. — За съжаление се налага да ви оставя за известно време сама. Най-добре е да си легнете и да поспите. Ще заключа вратата, повече за да ви предпазя от неприятни посетители, отколкото за да ви задържа под своя власт. Надявам се, че ме разбирате. — Сивите очи отново заблестяха с влудяващ блясък. — Ще ви изпратя момчето с нещо за ядене. Той има ключ и можете да му се доверите.

Мария погледна с копнеж тясната койка. Веднага щеше да последва съвета му. Ужасяващите събития от деня я бяха изтощили физически и душевно. Капитанът отиде до сандъка, вдигна тежкия капак и разрови дрехите,

— Ето, облечете това, а за другото ще се погрижим по-късно.

Два вързопа с копринени одежди паднаха на коленете на Мария. Тя посегна към роклята от яркочервена коприна и изпита дълбоко отвращение. Още от пръв поглед забеляза, че деколтето е извънредно дълбоко. Ала протестът замря на устните ѝ, когато англичанинът отбеляза равнодушно:

— Трябва да разберете, че не можете да останете още дълго в досегашния си вид.

Тя проследи критичния му поглед и пламна от срам. Костюмът ѝ за езда беше толкова мръсен и разкъсан, че я правеше да прилича на просякиня. Наистина не можеше да се появи пред хората в този вид.

Без да чака отговора ѝ, капитанът се обърна и излезе от каютата.

Мария остана неподвижна, докато не се стресна от силно почукване на вратата. Непознат младежки глас помоли за разрешение да влезе.

Момчето беше тринайсет или четиринайсетгодишно, слабо, със сплъстени коси, но достатъчно чисто. То огледа Мария с неприкрито любопитство, после остави на масата табла с хляб, студено месо, калаена кана и чаша. Накрая се поклони учтиво.

— Капитан Норууд поръча да ви кажа, че ще вечеря с вас, мистрес, и че е по-добре да прокарате хляба и месото с бира, вместо с вино. Разбира се, ако предпочитате вино, ще го намерите на масата.

— Благодаря — отговори Мария на английски и се постара гласът ѝ да звучи колкото се може по-решително. — Можеш да си вървиш.

Погледът на момчето се премести към червените одежди на леглото, после срещна ледения поглед на Мария. То се поклони отново и отстъпи заднешком към вратата.

— Не се страхувайте, мистрес, ще заключа отвън.

Мария разклати голямата стомна и облекчено установи, че е пълна със студена вода. След това се съблече и се изми цялата, потръпвайки от допира до изранената си кожа, но с неудържимото желание да се изчисти и да прогони миризмата на пот и страх. Нощницата, която ѝ бе хвърлил капитанът, беше чиста, само че от нея се носеше сладникава и доста пикантна миризма. Шумовете на палубата бяха приглушени от разстоянието. Мария се качи на койката и затвори измъчените си очи с тежка въздишка.

Когато се събуди, в каютата цареше пълен мрак. Тя се огледа замаяно и изведнъж скочи стреснато. До масата имаше някой!

— Кой е тук? — попита остро тя на кастилски.

Ричард Норууд отговори по същия начин.

— Капитанът. Постарах се да не ви събудя. Но след като вече сте будна, ще си позволя да запаля светлината.

Той запали една свещ на масата и Мария примигна смутено.

— Какво... какво искате?

— Засега нищо друго освен вечеря. Вече е много късно и когато ви видях как сладко спите, реших да ида да вечерям с хората си. Но се сетих, че и вие сте гладна. Ще повикам момчето и ще му наредя да ни сервира.

— Не съм гладна.

— Аз обаче умирам от глад. Хайде, доня, станете и се облечете.

Мария вдигна завивката до брадичката си и отново пламна от срам. Косата ѝ беше разпиляна по раменете, ризата от тънък лен разкриваше много повече, отколкото позволяваше приличието.

Капитанът махна нетърпеливо с ръка.

— Хайде, ставайте, ако не искате момчето да ви види в този вид. Или искате да дойда при вас в леглото?

— Не! — извика уплашено Мария. — Аз... ще стана веднага, ако излезете.

На лицето му отново се появи подигравателна усмивка.

— Гоните ме от собствената ми каюта?

— Само докато се облека...

— Това не ми пречи.

Мария премина на английски и тонът ѝ стана още по-високомерен.

— Като ви слушах как говорите, реших, че сте джентълмен.

— Нима може един негоден пират да бъде джентълмен?

Мария се изчерви.

— Няма да взема назад нито една от думите си. Ако не бяхте пират, нямаше да вземете участие в нападението над Картагена.

— Това е вярно.

— И все пак...

— Аз съм пират, нападнах Картагена и не виждам причина, която би могла да ме накара да се съобразявам с капризите ви. Облечете се или седнете на масата с нощницата, както желаете. — Той се отпусна във високия стол и протегна дългите си крака. — Бъдете така любезна и разклатете звънчето до леглото. Момчето ще дойде веднага.

Мария го погледна сърдито и му обърна гръб. Яркочервената рокля, която беше оставила на един стол, преди да си легне, падна с лек шум на завивката, но тя не я погледна.

— Ще се наложи да станете — отбеляза иронично капитанът. — Елате тук да ви стегна корсажа. Ще видите, че при нужда умея да изпълнявам добре ролята на камериерка.

Мария кипеше от гняв, но съзнаваше, че трябва да се подчини. Страх я беше, че капитанът ще повика юнгата си, преди да се е облякла. Затова се изправи пред него и му позволи да се докосне до гърба ѝ. Ако се възпротивеше, щеше да събуди похотта му, а това не биваше да се случва. Когато най-после свършиха, Мария се отдръпна рязко и се опита да подреди поне малко разбърканата си коса и да събере на тила непокорните тъмни къдрици.

Капитанът я наблюдаваше внимателно.

— Оставете косата си пусната. Не за първи път ви виждам така. Помните ли онази нощ?

Споменът за съдбоносната им среща в дома на чичо ѝ в Кадис беше толкова жив в паметта ѝ, че тя преживя отново студения страх,

който бе изпитала тогава. Той беше лежал няколко часа до нея, като преди това я бе завързал и запушил устата ѝ, за да ѝ попречи да повика прислугата, която беше съвсем близо. Тогава тя беше изцяло във властта му и той я пощади — но сега? И днес ситуацията беше същата — тя беше напълно безпомощна. Само дето той не трепереше за живота си и не трябваше да бяга от един чужд град, за да спаси кожата си...

Момчето ги обслужваше сръчно и с готовност. Този път не смееше да поглежда към Мария. Покорността му направи силно впечатление на младата жена. Дали и с останалия екипаж беше така? Дано...

Тя се изненада, когато разбра колко е гладна, и се нахрани със завиден апетит. По едно време спря и като усети подигравателния поглед на капитана върху себе си, се изчерви до корените на косите. Избърса пръстите си с приготвената салфетка и се загледа упорито в безупречно бялата покривка. Очевадно англичанинът беше решил да я смае с плячкосаните си богатства: испански сребърни прибори, богато украсени чинии, италианско стъкло. Ястията бяха отлично приготвени. Пиратите бяха награбили от града и пресни хранителни продукти, за да подкрепят силите си за нови грабежи. Засрамена, Мария си призна, че се беше насладила на храната, въпреки недостойните обстоятелства.

Капитанът повика момчето да отнесе съдовете. Мария остана на мястото си, не знаейки какво да прави. Сърцето ѝ биеше лудо, страхът се върна и пресуши гърлото ѝ.

Капитанът се облегна удобно в стола си и чувствителните му пръсти помилваха крехкия кристал на винената чаша. Когато столът му изскърца, Мария потръпна като от удар. Капитанът се бе изправил и се поклони пред нея със свършената учтивост на опитен придворен.

— Извинете ме, доня. Имам задължения на палубата.

Мария кимна сковано.

На вратата мъжът се обърна и я погледна изпитателно.

— Вероятно ще пожелаете да си легнете.

Мария преглътна мъчително и попита с треперещ глас:

— Тук?/

— А къде другаде? — усмихна се подигравателно капитанът.

Беше ѝ трудно да стане от стола дори когато англичанинът отдавна бе излязъл от стаята. Къде другаде — той беше напълно прав.

Това беше единственото сигурно място в пиратския кораб. Кой знае какво щеше да стане с нея, ако бе попаднала в ръцете на екипажа. И въпреки това, нима можеше да очаква, че капитанът ще продължава да се държи като джентълмен? Още тази нощ можеше да се случи най-лошото и той да рискува откупа, както я беше заплашил. Можеше само да се надява, че той щеше да бъде по-мил с нея и нямаше да я измъчи като грубите пирати...

След няколко минути Мария успя да се освободи от тесния корсаж, свали яркочервената рокля и я захвърли отвратно на рамката на стола. След това облече ризата от тънък лен и се пхна под завивката. Побиха я студени тръпки и тя придърпа тънкия чаршаф до брадичката си.

Капитанът се върна по-бързо, отколкото беше очаквала. Тя го погледна втренчено, после се обърна на другата страна и се сви до стената на каютата.

Погледът му остана дълго върху разпиляната коса и мраморнобелите рамене, които блещукаха златни на светлината на корабните фенери.

Мария се обърна предпазливо и проследи с нарастващ ужас как пиратът свали колана с камата и събу обувките си. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя не можа да произнесе нито дума.

Англичанинът се протегна, разкърши уморените си крайници и я погледна с усмивка.

— Удобно ли ви е леглото ми?

Аз... аз... — Мария събра последните остатъци от достойнството си и отговори: — Да, благодаря ви.

Мъжът се запъти към моряшкия си сандък и Мария протегна глава, за да види какво ще извади. Няма нито да моля, нито ще пища, внушаваше си упорито тя. И без това нямаше смисъл да се съпротивлява, а дъщерята на един испански идалго беше длъжна да пази достойнството си.

— Каква прелест — промърмори подигравателно мъжът и се приближи до нея. Говореше на английски — очевидно го правеше винаги когато му се искаше да я извади от равновесие. — Много жалко, че трябва да мисля за откупа. — Той протегна ръка и улови брадичката ѝ. — Единственото сигурно място за красавица като вас е

корабният затвор. Но въпреки това не бих могъл да гарантирам, че екипажът ще се покори на заповедта ми, независимо от примамливия откуп. Между другото, наложи ми се да обещаю извънредно високо обезщетение на Евънс, моряка, който ви похити, защото беше бесен, че няма да си получи желаната плячка. Сигурен съм, че сте ми благодарна за проявеното великодушие.

Мария се постара да отговори със спокоен тон:

— А аз съм сигурна, че откупът, който ще получите за мен, ще ви обезщети за загубата.

— Може би — промърмори мрачно мъжът и нежно прокара пръст по чувствената извивка на устните ѝ. — Но не ми се вярва. — Той се наведе над нея, разтвори устните ѝ със своите и я целуна с възбуждаща страст. Мария положи огромни усилия, за да остане неподвижна, но беше сигурна, че той усещаше лудото биене на сърцето ѝ.

— Нали няма да ми се разсърдите, че си поисках тази малка награда? Дори дон Луис би постъпил така, ако беше на мое място, защото и той е човек от плът и кръв и знае, че всяко търпение си има граници. Можете ли да си представите, доня, колко дълго и колко болезнено ми липсваше жена в онази ужасна галера?

Мария не отговори и дори не обърна глава към него. Норууд избухна в тих смях.

— Аз мога да чакам. Кой знае, красавице, може би годеникът ви не е готов да заплати искания откуп. Тогава ще мога да правя с вас, каквото си искам. Обещавам ви, че няма да се сдържам повече.

Мария усети, че той се отдалечава от леглото, и бавно отвори очи. Чу лек шум и видя, че капитанът беше окачил голям хамак на две куки в тавана и се приготвяше за сън. Докато пътуваха към Новия свят, дон Карлос ѝ беше обяснил, че моряците вече използвали за спане само тези извънредно удобни легла, които възприели от индианците, докато преди лягали по твърдите греди на палубата.

Отново се чу лек шум, когато капитанът се настани в хамака, после се възцари тишина.

Норууд беше оставил един от фенерите в коридора да свети и Мария следеше с измъчен поглед лекото му люлеене. Защо беше направил така — за повече сигурност? Или за да я следи по-лесно, ако речеше да напусне каютата?

Мария обърна очи към тавана и ухапа силно долната си устна, за да не се разплаче. Дишането ѝ се успокои, макар и бавно, но мускулите ѝ останаха напрегнати. Първият ѝ сън беше плод на голямото изтощение, но сега не можа да заспи. Предстояха ѝ безкрайни часове в мрака, през които мислите ѝ отново и отново щяха да се връщат към страшните събития на изминалия ден. Най-силен от всичко обаче беше страхът, че нито дон Луис, нито дон Пиеро щяха да пожелаят да поемат отговорността за набавянето на искания от пиратите откуп.

СЕДМА ГЛАВА

Мария се събуди изведнъж, отвори стреснато очи и видя капитана да стои надвесен над леглото ѝ. В погледа му се четеше напрежение. През прозореца на каютата струеше ярка слънчева светлина. Очевидно беше спала много дълго. Тя извика задавено и светкавично придърпа завивката до брадичката си.

Норууд поклати глава и се засмя.

— Вашата благопристойност е трогателна, но не е на мястото си в тази обстановка. Вече от доста време имам удоволствието да ви наблюдавам, без да се събудите.

Тази сутрин капитанът беше облечен леко, в широки памучни панталони като член на екипажа, отворената риза обаче беше от най-фин лен. Очевидно беше спал много добре в моряшкия хамак. Изглеждаше бодър и изпълнен с енергия. Мария се отвърна сърдито от сивите очи с безсрамния им поглед, макар че вече започваше да свиква с него.

Решен да я раздразни още повече, Норууд продължи с измамна учтивост:

— Струва ми се, че спяхте отлично, въпреки неприятното ми присъствие. — Той се поклонил с преувеличена церемониалност. — Току-що ви донесоха закуската. Заповядайте на масата.

Вместо отговор, Мария се уви още по-плътно в тънкия чаршаф.

— Аз... не съм гладна, сеньор.

Той говореше на английски, а тя му отговаряше на кастилски. Капитанът не обърна внимание на този факт и продължи на майчиния си език:

— Надявам се, че няма да ми наговорите същите глупости като снощи. Вече е почти обед и аз съм уверен, че умирате от глад. Хайде, седнете на масата и закусете. Искам да говоря с вас.

— Нямам какво да ви кажа, сър — отвърна ледено Мария и веднага се ядоса на себе си, защото си беше обещала да му говори

само на испански, а сега, без да иска, бе преминала на английски. Норууд оголи белите си зъби в тържествуваща усмивка.

— Добре, добре. Аз също нямам желание да слушам оплакванията ви. Казах, че имам да ви говоря, а това означава, че просто трябва да ме изслушате.

— Ще ви изслушам, без да ставам от леглото.

Доброто му настроение изчезна и Мария се уплаши от рязката промяна в лицето му. Устата стана корава, сивите очи засвяткаха злобно.

— Трябва да ми се подчинявате.

— Не.

Всъщност Мария имаше намерение да се опълчи решително срещу англичанина, но ѝ дойде по-добра идея. Уви чаршафа около тялото си, като внимаваше да закрие глезените и раменете си, стана от леглото и седна на посочения от капитана стол.

Бяха им донесли хляб и сирене, стомна с бира и купа с пресни плодове, вероятно донесени от града. Мария потръпна от мисълта, че беше спала спокойно и сигурно, докато гражданите на Картагена бяха изложени на неописуеми страдания.

Тя не смееше да си представи какво бяха изтърпели достойните за съжаление жени, до вчера почтени, добре пазени съпруги и дъщери на търговци и плантатори, когато дивата пиратска орда беше нахлула в града. За да скрие мислите си, тя сведе поглед към покривката на масата и започна да се храни.

Капитанът седна срещу нея в големия си стол и си наля чаша бира.

— Виждам, че апетитът ви се е възвърнал.

Мария се престори, че не е доловила подигравката.

— Е, хайде сега да говорим по същество: какво ще стане с вас?

Мария запази мълчание. Не искаше да му достави удоволствието да забележи нарастващото ѝ безпокойство.

— Като начало ще останете на „Глориана“ и ще ми обещаете, че няма да излизате от каютата без придружител. А този придружител мога да бъда само аз, ясно ли е? Ще се погрижа да не ви липсва чист въздух и възможност за разходка. Ще се задължите да се откажете от всички опити да подкупите момчето или друг член на екипажа, както и

да разговаряте с когото и да било, когато не съм до вас. Разбрахме ли се?

Мария кимна кратко и студено.

— В момента няма от какво да се боите. — На устните му изгря усмивка. — Освен от мен, разбира се, но аз съм изключително твърд мъж и ви съветвам да не ме предизвиквате.

— Значи имате намерение да съдържите думата си и да поискате откуп?

— Не съм обещавал нищо подобно.

— Но...

Мъжът вдигна рамене.

— Решението за съдбата на важните пленници може да бъде взето само чрез общо съгласие на екипажа. Освен това, само капитан Дрейк има правото да уговори условията с губернатора, затова сега отивам на събрание на неговия кораб.

— Казахте, че губернаторът дон Пиеро е жив и здрав? — попита с плаха надежда Мария.

— Така е. По-късно ще слеза на сушата заедно с Дрейк и другите офицери.

Мария пое дълбоко дъх. Мразеше да иска и най-малката услуга от този човек, но нямаше как.

— Бихте ли... бихте ли бил така добър да се осведомите за съдбата на дуенята ми, сенъора Енрикес?

— О, мисля, че си спомням дамата, която беше извънредно отзивчива и не само ме снабди с чудесни дрехи, но и ме нахрани — по принуда, разбира се. С удоволствие ще разпитам какво е станало с нея.

— Дълго ли ще траят преговорите? Искам да кажа...

— Искате да узнаете докога ще трябва да понасяте гостоприемството ми? Това, доня, зависи единствено и само от чувството за отговорност и великодушието на хората, на които са ви поверили. — С тези думи капитанът напусна каютата.

Мария беше толкова развълнувана от случилото се през изминалия ден, че все още не беше в състояние да разсъждава разумно. Капитан Норууд я възхищаваше и в същото време я плашеше. Когато я бе принудил да стане и да седне на масата срещу него, сърцето ѝ биеше като безумно. Свиването на веждите и гневната линия на устата

предизвикваха студени тръпки по гърба ѝ. Той бе казал, че, когато трябва да защити правата си, е способен да бъде дори жесток, и тя му вярваше. Дон Пиеро трябваше да даде съгласието си за плащането на откупа. Ала ако го направеше, тя щеше да стане жена на дон Луис, който ясно ѝ бе дал да разбере, че обвързването с дъщерята на една осъдена еретичка е абсолютно неприемливо за него и никога няма да я обикне, нито ще я уважава. А накрая бе избягал като страхливец и я бе оставил да се оправя съвсем сама в нападнатия от пирати град.

Споменът за стоическото спокойствие, с което капитан Норууд беше понесъл страшното мъчение на бичуването, оживя отново в нея. Тя беше сигурна, че той се е сражавал смело и е участвал активно в завземането на града. Лицето ѝ пламна от срам, когато се улови, че се опитва да си представи какво би било да сподели с него брачното легло. Снощи, когато я целуна, тя беше усетила дълбоко в себе си ехо, отговор, който обаче трябваше да бъде прогонен.

Стана ѝ ясно, че Норууд също не си позволява да се поддава на чувствата си. Той можеше да очаква откуп за нея само ако я предадеше на покровителите ѝ чиста и неопетнена. Сигурно се държеше настрана само по тази причина.

Ако беше изцяло в негова власт и зависеше единствено от неговата милост, колко ли време щеше да мине, докато я остави в някое мръсно пристанище на Антилите за забавление на главорезите като него, прокълнатата да завърши живота си в някой долнопробен бордей.

Не, тя нямаше да се поддаде на тези грешни мисли, макар че сърцето ѝ нашепваше да опита, без да мисли за неминуемото разкаяние след това, макар че много ѝ се искаше да легне поне веднъж в прегръдката му и да познае истинската страст. Тя разбираше, че това би било най-голямата глупост в живота ѝ. Такава съдба можеше да ѝ донесе само ранна смърт и, което беше още по-лошо, загубата на безсмъртната ѝ душа.

При тази мисъл Мария си припомни, че е облечена твърде неприлично. Много скоро момчето щеше да дойде, за да прибере остатъците от закуската. Макар и неохотно, тя облече отново яркочервената рокля, след това седна и разгледа основно костюма си за езда, за да се убеди за сетен път, че е невъзможно да бъде поправен.

Момчето почука на вратата и тя му извика да влезе. Единствен той от целия екипаж не я караше да се чувства неловко.

Старейки се гласът ѝ да звучи равнодушно, тя се осведоми за съдбата на града.

— Надявам се, че вече не се водят битки? Много ли сгради са пострадали?

— Говореше се, че имало пожари, мистрес, и се боя, че щетите са доста големи. Но когато капитан Дрейк вдигне платна, испанците ще се хванат на работа и ще построят наново разрушеното.

— Имаш ли представа кога ще отплава капитанът?

— Капитан Норууд отиде на борда на „Бонавентур“, за да присъства на уговарянето на условията. Когато се разберат, ще слязат на сушата и много скоро ще узнаем дали грандовете са готови да платят.

— А ако откажат?

— Тогава не знам, мистрес. Мисля, че Дрейк ще заповяда да плячкосат града.

Мария беше чувала достатъчно за грубите нрави на английските моряци, за да си представи съдбата на бедните картахенци. Вчера беше изпитала на собствения си гръб горчивината на поражението и страха от пиратите. Дълг на губернатора беше да събере всички налични средства, за да отърве града от английските нападатели.

Момчето я погледна съжалително, сякаш беше отгатнало във въпроса ѝ загрижеността за собствената ѝ съдба. След недодялан жест на съчувствие то се оттегли с таблата в ръка.

Мария скочи от мястото си и се заразхожда нервно напред-назад. През прозореца към кърмата не се виждаше почти нищо, което да привлече вниманието ѝ. От това разстояние тя не може да различи нито крайбрежната улица, нито да разбере каква част от града е разрушена. Поне да имаше игла и конец, за да зашие костюма си за езда! Беше готова да се задоволи с кърпена дреха, само и само да се отърве от омразната червена одежда. Решена на всичко, тя отвори моряшкия сандък на капитана, но не намери онова, от което се нуждаеше. Часовете се влачеха отчайващо бавно, самотата започна да я потиска. Ако откупът, който пиратите щяха да поискат за нея, беше много висок, а това беше твърде вероятно, сигурно щяха да минат още много часове, преди да я освободят.

Дон Пиеро седеше във високия си стол в разкошната приемна на резиденцията и наблюдаваше офицерите и служителите си с поглед, в който се примесваха разочарование и нетърпение. Вече повече от два часа всички по-важни личности в Картахена обсъждаха възбудено възможността да се измъкнат от една ситуация, от която нямаше измъкване.

Накрая губернаторът загуби търпение и удари с дръжката на камата си по богато разбованата масичка пред себе си, без да го е грижа за скъпоценната мебел.

— Чуйте ме, господа! Вие май не разбрахте какво ви каза епископ Де Орибе. Ел Дарко няма да отстъпи. Вчерашните нападения показаха какво ни очаква, ако пиратът заповяда на ордите си да се нахвърлят върху беззащитния град. Ако откажем да изпълним изискванията му, той ще ни унищожи, в това няма съмнение. Затова не бива да правим грешки. Аз нося пълната отговорност за тази колония и сега ви казвам: трябва да платим. Първоначалното искане за шестстотин хиляди дуката междуременно беше свалено на сто и десет хиляди, Остава още заплахата им да разрушат манастира. Ще се наложи да дадем на Дрейк известно количество злато, за да го откажем от тази мисъл. Сега ви заповядвам да се приберете по къщите си и да съберете най-ценното си имущество. Ще съобщите резултата на домашния ми ковчезник и ще подготвите всичко необходимо за предаването на парите в резиденцията. Свободни сте.

Присъстващите се опитаха да възразят, но губернаторът махна уморено с ръка и протестите заглъхнаха. Стърженето на столовете по полирания под прозвуча като потиснат отговор, докато най-послед всички се обърнаха към изхода. Дон Пиеро повика при себе си дон Луис, който също се готвеше да си тръгне с другите.

— Останете тук, Луис. Трябва да говоря с вас.

Той изчака, докато вратата се затвори зад последния идалго, отпи голяма глътка от чашата с вино и впи горещия си поглед в лицето на младия мъж.

— Има ли нещо вярно в приказките, че сте отказал да платите откуп за доня Мария?

Дон Луис смръщи чело и погледът му зашари неспокойно по стаята.

— Нямам достатъчно средства. Остатъкът от зестрата ѝ, който бе определен за мен, още не е пристигнал. Както знаете, баща ми задържа по-голямата част за себе си и...

— Сандъчетата с чеиза на доня Мария съдържат много ценни камъни. Трябва да сме благодарни на Светата дева, че онези кучета не ограбиха и резиденцията. Трябва непременно да съберете исканата сума.

— Двайсет хиляди дуката? — Гласът на дон Луис трепереше от възмущение.

Дон Пиеро остави чашата си на масата и в погледа му светнаха опасни искри.

— Изслушайте ме, Луис. Доня Мария трябва да бъде откупена на всяка цена. Какво ще кажем на чичо ѝ, дон Фелипе, ако я оставим във властта на пиратите, защото не сме могли да платим исканата сума? Дон Фелипе се ползва с благоволението и доверието на Негово величество, освен това е един от най-усърдните капитани на адмирал Санта Круз. Затова сега ще се приберете в къщи и ще направите същото, което заповядах и на другите. Извадете всички накити, всички златни чаши и дори последната златна монета от джоба си. Накарайте дуенята да събере всички скъпоценности на доня Мария. Остатъкът ще бъде даден от държавното съкровище. Английският капитан ни разреши да отидем на кораба му, за да уверим лично годеницата ви, че ще сторим всичко за събирането на откупа.

Дон Луис въздъхна. Връщането на Мария в резиденцията беше последното, което би си пожелал. И без това му беше много трудно да обясни на губернатора как е станало така, че се е отделил от годеницата си по време на нападението. Ако тя се върнеше и разкажеше на всички за страха и подлостта му, това означаваше край на надеждите му за бъдещето.

Дон Пиеро продължи настойчиво:

— Ще отидем на кораба след залез слънце. Англичанинът помоли да дойде и Консуело. Тя е много загрижена, затова се опитайте да подобрите малко настроението ѝ и ѝ изяснете ситуацията. Хайде, Луис, не се бавете. На нашата възраст аз не можех да понеса и час раздяла с годеницата си.

На вратата дон Луис се обърна и красивото му лице помрачня още повече.

— А какво ще стане, ако доня Мария... — той се покашля смутено — ... ако вече не е достойна да стане моя жена?

Дон Пиеро се усмихна уморено.

— Тогава ще постъпите като благородник: ще се постараете да скриете недоволството си и ще се ожените за нея. Тя трябва да стане ваша жена, разберете. Баща ви е твърдо решен да осъществи този брак, пък и не можем да си позволим да си спечелим един толкова могъщ враг като дон Фелипе.

Дон Луис се поклонил безмълвно и излезе. Никак не му се искаше да се среща с Консуело. Засега старата жена пазеше мълчание за неппростимата му постъпка, но той четеше неизреченото презрение в очите ѝ.

Когато юнгата Джем донесе следобедната закуска в каютата, Мария надви гордостта си и направо го попита за капитан Норууд.

— Капитанът ли, мистрес? Дойде при нас в самото начало на пътуването. Имахме хубав кораб и капитан Дрейк имаше нужда от добър капитан.

— Значи Дрейк го е избрал за капитан? Ти на този кораб ли беше?

— Не, преди това бях на „Елизабет Бонавентур“, кораба на капитан Дрейк. Нападнахме един португалец, който плаваше към Англия и капитан Норууд беше в екипажа му.

— Да приема ли, че сте избили целия екипаж и сте плякосали товара?

— О, не, взехме плячката, но повечето моряци останаха живи. Капитан Дрейк не е отмъстителен, става лош само когато не е в настроение. Като тази сутрин...

— Какво е станало тази сутрин? — попита с интерес Мария.

— Ами, казват, че намерил в кабинета на губернатора писмо от испанския крал, в което пишело, че е пират и разбойник.

— Е, и? Нима не е истина?

Момчето се почеса по главата. На обсипаното с лунички лице се изписа безпомощност.

— Нямам представа, мистрес. Знам само, че доновете заграбиха всичко в Новия свят и не искат да ни дадат поне част от богатствата. Освен това се отнасят много зле към местните хора, изгарят

пленниците или ги изпращат на галерите. О, извинявайте, мистрес, нали и вие сте от тях!

Мария не можа да възрази нищо на това обвинение, защото лично бе преживяла ужаса на борда на галерата. Отношението към индианците наистина беше много лошо и не говореше добре за испанския характер.

— Значи Ел Дарко е бил много ядосан? Дали сега ще излее гнева си върху града и невинните му жители?

— Ако не му платят исканата сума, не се знае какво ще направи.

Момчето се поклони и побърза да излезе, очевидно съзнавайки, че е казало много повече, отколкото би се харесало на капитана му.

Мария се обърна към масата и се зае със закуската. Месото и плодовете бяха съвсем пресни и тя отново се запита дали пиратите са опустошили всички запаси на града.

Изведнъж се сети, че не е чула щракането на ключалката, след като момчето затвори вратата. Дали в бързането си да прекрати неприятния разговор Джем не бе забравил да заключи?

Тя се втурна към вратата и потърси с треперещи пръсти бравата. Надеждата ѝ се изпълни — вратата не беше заключена! Тя беше свободна и можеше да излезе на палубата. Но в сърцето ѝ се надигна колебание. Наредданията на капитан Норууд бяха еднозначни — и разумни. Съвсем очевидно беше, че той се стреми да не въвежда хората си в изкушение. Дали да се осмели да се противопостави на заповедта му и да се качи на палуба та? Оттам можеше да види по-добре какво става в града. Нямаше намерение да бяга. Лодките бяха добре охранявани и дори ако направеше невъзможното и успееше да стигне до града, пиратите щяха да побеснеят от гняв, че е избягала, и да се нахвърлят върху беззащитните граждани.

Сумрачният коридор беше пуст и Мария се запъти безшумно към стълбичката. Вероятно екипажът беше на сушата, мъжете пиянстваха и грабеха. Ако побързаше, можеше да погледне през релинга какво става в града и да се прибере незабелязано в каютата. По-късно момчето щеше да дойде отново и да заключи. Ако капитанът забележеше провинението му, бедният юнга щеше да понесе тежко наказание.

Копринената рокля се влачеше по пода и ѝ попречи при изкачването на тясната стълбичка. Мария подаде предпазливо глава от

тесния люк и се огледа на всички страни. Тази част от палубата изглеждаше съвсем пуста. Тя излезе навън и хукна към релинга.

Разрушенията бяха ужасяващи. Даже от това разстояние Мария ги виждаше ясно. Тук-там димяха отделни пожари. Вятърът носеше към морето хапещата миризма на пушека и тя остана с впечатлението, че е чула викове на войници и матроси, тръгнали да търсят скрити пари и жени, както и писъците на жертвите. Потресена от видяното, младата жена се обърна и тръгна обратно към кабината си. Какъв смисъл имаше да се връща в този ад, даже ако успееше да се спусне в някоя от лодките и да стигне до брега с гребане. Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя се спъна в дългата рокля и за малко да падне. Внезапно някой препречи пътя ѝ. Мария вдигна изненадано глава и като видя плъхоподобното лице на Джош Евънс, усети див страх. Това беше мъжът, който я бе намерил в горящия град!

Все пак тя успя да запази самообладание и го изгледа презрително, макар че вътрешностите ѝ се свиваха от страх.

— Веднага ме пусни да мина! — заповяда тя на най-чист английски.

— Я виж ти, малката доня говори английски като кралицата! И е горда. Капитанът ли ти позволи да се държиш така с обикновените моряци? Той няма право да ме пренебрегва. Ти си моя плячка и аз не съм му дал право да се разпорежда с теб, макар че си получих обезщетението.

Силно зачервените очи на мъжа гледаха безсрамно тялото ѝ и се впиха в дълбокото деколте на роклята, което се беше изместило и разкриваше голяма част от гърдите ѝ.

— Ама колко си чиста, не бях очаквал такова удоволствие. Сигурно той ти е казал да се миеш. Знам, че прекарва всяка нощ в каютата си. Не искаш ли да покажеш прелестите си на човека, който те взе пръв?

Той протегна мръсните си пръсти към дълбоко изрязаното деколте, но Мария се отдръпна рязко и ноктите ѝ се впиха в лицето му.

— Не ме докосвай, мръсно!

Мъжът изръмжа като разярен тигър, сграбчи я за раменете и притисна гърба ѝ към стената.

— Знаех си, че имаш нокти, но ти обещах да ти ги отрежа и да те науча да се държиш прилично.

Евънс хвана двете ѝ ръце с огромната си лапа и отново се зае да опипва гърдите ѝ, които бяха почти разгопени пред жадния му поглед. Пръстите му разкъсаха тънката коприна и от гърлото на Мария се изтръгна задавен вик. Тя го изрита болезнено между краката, изви се отчаяно в прегръдката му и отново се опита да му избяга. Гневът ѝ даде неподозирани сили.

Морякът разбра, че не го чака нищо добро. Някой можеше да чуе шума и да се притече на помощ на момичето. Всички знаеха, че то е плячка на капитана и никой няма право да го пипа. Огледа се бързо и като видя, че коридорът е пуст, отново посегна към гърдите ѝ.

Мария се опита да го вразуми, но напразно.

— Капитанът е поискал за мен голям откуп и сигурно ще го сподели с теб и с целия екипаж. Знаеш ли какво ще стори с теб, ако ме насилиш? Със сигурност ще те обеси!

— Така ли мислиш? Да знаеш, че Дрейк няма да му позволи. — Мъжът се изплю презрително. — Кой пък е този капитан Норууд? Падна от небето и капитан Дрейк му възложи да командва нас, честните англичани, като че ли го познаваме от сто години. Кой му е възложил да иска откуп за теб, а? И изобщо, чия плячка си ти?

— Мисля, че вече бяхме изяснили това, Евънс.

Тонът на капитана беше леденостуден и Евънс пусна Мария така внезапно, че тя едва не се строполи на пода. Докато се държеше за дръжката на вратата, тя се опита да види нещо в полумрака, но различи само неясните очертания на нападателя си. Капитанът трябваше да е някъде близо до стълбата, тя напрегна зрението си и когато най-сетне можа да го види, учудването ѝ беше безкрайно. Облечен в разкошен костюм, с широк панталон до коленете и жакет от черна коприна, Норууд очевидно идваше направо от срещата на офицерите и посещението при губернатора и официалните лица на Картагена.

Евънс изсъска яростно и посегна към камата си, но Норууд го изпревари. Извади светкавично шпагата си, направи крачка напред и само с леко извъртане на китката остави дълбок прорез в ръката на моряка. Ножът се изплъзна от скованите му пръсти, описа голяма дъга и падна на пода.

— Плячката е моя, Евънс, защото капитанът има правото да си избере, каквото пожелае. Мисля, че ме разбираш.

Евънс хвана пронизаната си ръка и погледна невярващо раната. Между пръстите му течеше кръв. Очевидно беше изненадан от внезапната поява на капитана не по-малко от Мария. Той облиза нервно устните си, после мрачно вдигна очи и когато срещна безмилостния поглед на капитана, потрепери от ужас.

— Ти получи добро обезщетение. Бях заповядал никой да не досажда на пленницата. Бях заповядал също никой да не се мярка в близост до кабината ми. Как посмя да престъпиш заповедите ми? — Думите бяха произнесени с толкова равнодушен тон, та страничен човек би повярвал, че капитанът извинява простъпката на моряка. Но коравото му изражение говореше друго.

Мъжът преглътна и отново погледна окървавената си ръка.

— Не съм престъпил заповедите ви, капитане. Тая женска излезе сама, качи се на палубата. — Гласът му издаваше покорност, но и недоволство, на челото му беше избила студена пот.

— Наистина ли? — попита с високо вдигнати вежди капитанът.

Мария беше неспособна да каже нито дума.

Норууд изкрещя кратка заповед и двама моряци се спуснаха надолу по стълбичката. Мария чу гласове от палубата и засрамено отбеляза, че корабът е пълен с хора и всички я зяпаха жадно през тесния люк. Тя сведе глава и се опита да прибере разкъсаната на гърдите рокля, но пръстите ѝ трепереха така силно, че не успя да се справи.

Евънс не оказа съпротива, когато другарите му вързаха ръцете на гърба и го избутаха нагоре по стълбичката.

— Отведете го трюма, докато намеря време да реша съдбата му — нареди с безизразен глас капитанът.

Без да се обръща, той заповяда спокойно на зяпащите мъже:

— Идете да си вършите работата, момчета. Искам да почистите кораба и само след един час всичко да бъде готово за посрещането на гостите. Един от вас да изтрие петната от кръв по пода.

След тези думи Норууд се обърна към Мария и безмълвно ѝ посочи вратата на кабината. Тя стисна здраво зъби, за да не се заплаче, и влезе с гордо вдигната глава. Когато вратата се затвори, тя

се обърна бързо и установи, че най-страшното ѝ опасение се бе сбъднало: спасителят ѝ беше влязъл след нея.

Преди да е успяла да прошепне и дума за извинение, мъжът захвърли настрана окървавената шпага и я сграбчи грубо за раменете. За втори път през последния половин час тя се оказа изцяло във властта на мъж, безпомощна и безсилна да се справи. Норууд я разтърси толкова силно, че зъбите ѝ затракаха.

— Какво ви става, по дяволите? Да не сте полудели? Не ви ли заповядах да си стоите в каютата и да не разговаряте с членовете на екипажа, освен с момчето?

Мария не беше в състояние да отговори. В очите на капитана пламтеше див гняв, ръцете му бяха безмилостни.

— А може би съвсем не сте невинното момиченце, за което се представяте? Доцяло ви се е да се позабавлявате и на моя кораб, както направихте тогава на галерата? Сигурно ви е хрумнало да се покажете пред моряците ми в цялата си прелест, както сторихте тогава с нещастните роби? Какво ви кара да постъпвате по този начин? Искате мъжете да обезумеят от желание? Или си търсите подходяща компания за следобеда, докато аз не съм на борда?

Безумните му обвинения разтърсиха Мария до дън душа и ѝ възвърнаха смелостта. Тя затропа с юмруци по коравите му гърди и закрепця като обезумяла на кастилски:

— Какво си позволявате, пиратско куче? Да не мислите, че ще се унижа дотам да хвърля дори един поглед към тази човешка измет, която сте наели да плякосва мирните испански градове и да убива сънародниците ми?

За Норууд ударите ѝ бяха като убождане на комар.

— Мисля, че точно това сте искали — произнесе дрезгаво той, дръпна главата ѝ назад и притисна устата си към устните ѝ. Държеше я здраво и тя не можеше да се отбранява. Мария отново бе обзета от сковаващата слабост, която изпитваше в прегръдката му. Опиянението се засилваше с всяка секунда. Устните ѝ се отвориха от само себе си, готови да приемат езика му, от гърлото ѝ се изтръгна задавен стон и тя сама не можа да определи дали той изразяваше страх или отчаяние. Сърцето ѝ биеше лудо, краката отказваха да я носят. Норууд я вдигна на ръце и я положи върху койката. Тя не се възпротиви. Само въздъхна примирено. Той се приведе над нея и погледът му се впи в

полуразголените ѝ гърди. Вече бе протегнал ръка да ги докосне, както беше сторил Евънс, когато спря напред движението. Изправи се бързо и я бутна настрана.

— Ето каква била играта ви, мила моя. Проклет да бъда, ако допусна да заслепите и мен, както сторихте с онзи беден дявол, когото хвърлих в трюма. Да не се надявате, че по този начин ще измолите от мен свободата си? Кълна се в бога, жал ми е за годеника ви. Той няма и най-малка представа за живота, който го очаква. Бедният дори е готов да плати целия откуп, който поисках, защото държи много на годеницата си и не желае да я предостави на съдбата ѝ.

Мария се отдръпна колкото може по-далече от него, придърпа чаршафа към лицето си и очите ѝ потъмняха от мъка и срам. Сълзите закапаха по белия лен и тя бързо извърна лице. Раменете ѝ се разтресоха от безпомощни ридания.

— И това ли е част от представлението?

Презрението в гласа на Норууд беше същото, с което говореше на Евънс. Мария стисна здраво зъби, преодоля болката и овладя треперенето на устните си.

— Какво ще правите с него?

— Ами, първо ще заповядам да го бичуват, а после ще го обеса на мачтата. Вие обичате такива сцени, нали? Да унижават пред лицето ви мъжа, комуто сте сторили зло.

— Няма да ви удостоя с честта да отговоря на тази подла забележка — отвърна ледено Мария. — Мисля, че вече го наказайте достатъчно. Дали някога ще може отново да използва дясната си ръка?

Норууд вдигна рамене.

— Съмнявам се, че ще може да си служи с пиратския нож. Но какво ви е грижа?

Мария поклати уморено глава.

— Няма никакъв смисъл да ви обяснявам причините, които ме изведоха на палубата. Много е просто — изпитах желание да хвърля един поглед към града. Бях много загрижена за съдбата на жителите му, които все пак са мои сънародници. Но вие сте толкова отвратен от мен, че ме мислите неспособна да изпитвам изобщо никакви чувства, нали?

— Мисля, че чуждата мъка не ви вълнува. Но вече имах възможността да установя, че това е обща черта на всички испанци.

— А вие англичаните сте толкова любезни, толкова великодушни — отвърна ожесточено Мария. — Каква цена поискахте за мен? И какво ще сторите с мен, ако не ви я платят?

Норууд изкриви устни в подигравателна гримаса.

— Ще ви използвам за същата цел, с която Евънс ви доведе на борда. Толкова ли страшно ви се струва? Нима ще оспорите, че където и да се появите, привличате вниманието на всички мъже?

— Сигурно е така. Да не мислите, че щях да изляза на палубата, ако предполагам, че наблизо има дори един от моряците ви? Да не мислите, че ми стана приятно, когато онзи отвратителен плъх протегна мръсните си ръце към тялото ми?

— Как изобщо стигнахте до палубата? — попита недоверчиво капитанът. — По дяволите, да не сте подкупили момчето ми?

— То е неподкупно, бъдете спокоен. Джем ви обожава. Мисля, че просто забрави да заключи. А сега сигурно ще излеете гнева си върху него.

— Права сте, доня, и много ми се иска да ви изведа на палубата, за да присъствате на наказанието им — но няма да го направя. Вие може би харесвате такива представления, но аз нямам намерение да подкрепям перверзните ви наклонности.

Мария едва успя да задържи напирещите сълзи. Очите ѝ се замъглиха от болка.

— Моля ви! — прошепна настойчиво тя. — Не бъдете жесток към момчето. Не наказвайте много строго и другия. Не мога да го обвиня, защото вие ми бяхте заповядали категорично да не пристъпвам прага на каютата, а аз не изпълних заповедта. Грешката беше моя. И преди, на галерата, когато ви бичуваха, пак беше по моя вина.

Норууд я гледаше втренчено, лицето му беше все така мрачно. Велики боже, тя беше най-красивата жена, която беше срещал някога, даже в тази безвкусна разкъсана рокля, със сините очи, потънали в сълзи, с разпиляната по раменете буйна коса и бледото лице. Наистина не можеше да убие Евънс заради нещо, което самият той желаше така силно. Но морякът трябва да се научи да проявява покорство пред капитана си и това послушание трябва да му бъде внушено публично, иначе Норууд щеше завинаги да загуби авторитета си на борда на „Глориана“. Юнгата Джем също трябва да разбере, че небрежността не е извинителна причина за проявеното непослушание.

Дрейк беше настоял да поискат откуп за Мария и основанията му бяха достатъчно убедителни:

— Стига, Ричард, момичето не е обикновена уличница. Едно от нашите основни правила е да освобождаваме пленниците срещу откуп и доновете очакват да го спазваме. Да не искаш да излезеш в открито море с красива жена на борда, която постоянно ще изкушава мъжете и ще им напомня, че плячката е само за капитана, а те нямат право да получат своя дял? Знаеш, че не би позволил никому да вземе жена със себе си на кораба, и по същата причина аз отказвам на теб. Знаем, че е виновна за страданията ти и много би искал да си отмъстиш. Но мисля, че двадесетте хиляди дуката, които ще получиш за нея, ще бъдат балсам за наранената ти гордост и ще ти помогнат да забравиш.

Норууд въздъхна и се запъти към вратата. Доня Мария Сантяго и Талавера му беше създали достатъчно проблеми и той беше длъжен да изпълни волята на Дрейк за благо на всички. Но двайсет хиляди дуката не можеха да го обезщетят за болезнената загуба.

— Позволих на годеника ви и губернатора да се качат на борда, за да се уверят, че се намирате в добро физическо и душевно състояние. Предполагам, че имате желание да пооправите външността си, за да не си помислят посетителите, че може би не заслужавате цената, които сме поискали за вас.

— Знаем, че алчната ви душа би била силно засегната, ако не получите откуп.

Норууд вдигна рамене.

— Мисля, че в крайна сметка ще загубите вие. За моите наранени чувства би било истински балсам, ако заплатите с живота си.

Той се поклонил отново с онази подигравателна учтивост, която винаги я озлобяваше, и излезе от каютата.

Мария се хвърли на койката и заудря с юмруци по възглавницата, за да се освободи поне малко от гнева и разочарованието си. По бузите ѝ се стичаха горещи сълзи.

След няколко минути се появи Джем с кана гореща вода и Мария побърза да скрие разплаканото си лице. Този път юнгата затвори вратата много грижливо, макар и без голяма полза, защото капитанът го следваше по петите. Мария се сви на койката и бързо се уви в чаршафа, защото вече беше съблякла разкъсаната рокля.

Норууд я погледна мрачно, после извади от джоба си ножица и сребърна кутийка.

— Това са принадлежностите ми за шев. Ако е възможно, зашийте разкъсаното деколте. Нося ви и долна риза. По-късно ще се погрижа да ви донесат някои от собствените ви дрехи.

Мария кимна в знак на съгласие и капитанът излезе бързо от каютата, след като за последен път се убеди, че пленницата му има всичко необходимо.

Мария се изми бързо, после се зае да закърпи роклята. Когато се облече, тя се погледна изпитателно в огледалото и се увери, че има сравнително приличен вид. Когато прозвуча свирката на лоцмана, за да възвести пристигането на гостите от резиденцията, Мария се разтрепери като лист. Не можеше да си представи как ще застане отново лице в лице с дон Луис и умираше от страх, че няма да успее да съдържа отвращението, което изпитваше.

Капитан Норууд влезе пръв, а след него се появи губернаторът, следван от дон Луис. Консуело, която ситнеше след двамата мъже, не можа да съдържа радостния си вик при вида на питомката си. Големият вързоп в ръцете ѝ показваше, че скоро Мария ще може да се облече в собствените си дрехи. Дон Пиеро отстъпи назад и позволи на дуенята да прегърне повереницата си.

— О, миличката ми, какво направиха с вас? Непрекъснато се молех на Светата дева да ви запази жива и здрава, а когато ми казаха... — Очите на старата жена се напълниха със сълзи. — Като ми казаха, че ми позволяват да ви видя...

— Не плачи, мила Консуело. Аз също се тревожех много за теб. Много се радвам, че си успяла да стигнеш до резиденцията. Вече се боях, че никога няма да те видя...

— Когато влязох в града, един от войниците, които пазеха пътя, се съгласи да ме придружи до резиденцията. Опитвахме се да ви намерим, но в тази бъркотия... — Консуело се изсекна шумно.

Мария се усмихна, макар че и нейните очи бяха пълни със сълзи.

— Толкова се радвам, че си тук, при мен, че си имала смелостта да дойдеш...

Старата жена изпуктя възмутено.

— Онзи, който би ме спрял да го сторя, още не се е родил. Дойдох и смятам да остана при вас. — Тя се изправи пред Мария,

скръсти ръце на гърдите си и изгледа упорито капитана.

Норууд избухна в смях.

— Това е разумна идея. Щом сеньората е готова да сподели каютата ми с повереницата си, аз нямам нищо против.

Дон Пиеро изглеждаше облекчен.

— Вие изразявате всеобщото мнение, сеньор капитан. А сега ни позволете да поговорим насаме с доня Мария. Сигурен съм, че годеникът и ще ви бъде вечно благодарен.

Норууд отмести поглед от Мария към дон Луис и фигурата му видимо се скова.

— Ако така желае младата дама — отговори той на безупречен кастилски. — Междувременно аз ще поговоря със сеньора Енрикес за удобствата, които бих могъл да създам за дамите.

Дон Пиеро изчака, докато вратата се затвори зад капитана и дуенята, и почти блъсна дон Луис към годеницата му. След това отиде до масичката и се загледа с подчертано внимание в двата сребърни свещника.

Дон Луис погледна мрачно и предизвикателно безвкусната копринена рокля.

— Намирам, че одеждите ви са твърде неподходящи за дама, която е моя годеница — отбеляза остро той. — Особено толкова скоро след траура ви.

— Да не смятате, че съм си я избрала сама? — отзова се злобно Мария. — Костюмът ми за езда е отвратително мръсен и изпокъсан. Знаете ли колко усилия ми струваше да се добера до града след подлото ви бягство?

— Мой дълг беше да бъда до губернатора, за да изпълнявам заповедите му — промърмори дон Луис и погледна крадешком към дон Пиеро, който им беше обърнал гръб, но сигурно чуваше всяка дума.

Въпреки това Мария нямаше намерение да мълчи.

— Искам да знаете едно: аз няма да се омъжа за вас. Не ме интересува, че сте платили откупа.

Очите на мъжа засвяткаха гневно, той направи стъпка към годеницата си и стисна болезнено ръката ѝ.

— Ще направите всичко, каквото ви казвам. Или вече сте намерили утеха в прегръдките на онова пиратско куче?

— Вие сте много по-достоен за презрение от него — отговори спокойно младата жена. — Той поне не се преструва на такъв, какъвто не е.

— Какво ме интересува? Ще се омъжите за мен, както предписва договорът.

По-скоро ще се оставя да умра от глад. — Макар че Мария говореше тихо, думите ѝ издаваха такава страстна решителност, че дон Пиеро се обърна, за да разбере какво става.

Дон Луис се усмихна и му махна успокояващо с ръка.

— Щом станете моя жена, ще ви дам възможност да умрете от глад, щом така желаете, но ви заявявам, че ще ви осъдя на вечни страдания, ако се осмелите да разкриете истинската причина за враждебността помежду ни — изсъска ядно той и отново стисна ръката ѝ. — Много добре знаете, че нямам никакво желание да ви направя своя съпруга, но баща ми заповяда тази женитба, а дон Пиеро настоява да платим откупа. Аз лично бих предпочел да ви изоставя на произвола на съдбата, а съм сигурен, че тя ще бъде нерадостна, разбира се, ако не ви е приятно да бъдете изнасилвана. Казват, че някои жени обичали тези неща.

Ясните сини очи на Мария уловиха погледа му и го задържаха, но дон Луис не загуби самообладание. Тя преглътна напирещите сълзи и сведе глава. Какво можеше да стори, за да избегне този брак? Беше попаднала в капан, от който нямаше измъкване.

Дон Пиеро прекоси каютата и застана пред младата двойка.

— Много се радвам да ви видя здрава и непокътната, скъпа Мария. — Той подчерта явно думата „непокътната“ това прозвуча като въпрос.

— Капитан Норууд напълно съзнава, че е длъжен да опази добродетелта ми, тъй като загубата ѝ ще окаже решаващо влияние върху сумата на откупа — отговори спокойно Мария.

Дон Пиеро кимна сериозно.

— Още повече се радвам, че капитанът разреши на Консуело да остане при вас, така няма да падне сянка върху честта ви. Уверявам ви, че ще се постарая да съберем сумата колкото се може по-бързо. Трябва да разберете, че първата ми грижа е за града и жителите му.

— Това е съвсем естествено, не се притеснявайте за мен. А как е дон Карлос?

— Здравето му е много добро, слава богу. Изпраща ви най-сърдечни поздрави. Беше много загрижен за вас. — Дон Пиеро се покашля многозначително. Самият той се тревожеше повече за доклада, който посланикът щеше да предаде на краля относно завземането на град Картахена от пиратите.

Капитан Норууд се появи отново на вратата и направи жест, който означаваше, че времето за разговор е изтекло.

Мария изпита безкрайно облекчение, когато дон Луис се обърна да си върви. Мрачното му лице и студеното кимване не можеха да скрият гнева и разочарованието му. Дон Пиеро със сигурност беше забелязал враждебността между годениците и се питаше какво ли означава това.

Когато най-после остана насаме с Консуело, Мария даде воля на чувствата си.

— Успокойте се, мила — опита се да я утеши Консуело. — Не бива да се тревожите, не бива и да се сърдите на дон Луис. Скоро ще бъдете отново заедно и ще забравите нерадостните събития и раздялата.

— О, Консуело, толкова ли не можеш да разбереш? Наистина ли смяташ, че искам да се върна при дон Луис? По-скоро ще легна в гроба!

Очите на старата жена се разшириха от ужас.

— Знам, че той не е годеникът, който бих пожелала за вас. Не е много внимателен, това е вярно. Но е от благороден произход и изглежда добре. Ако откажете да се омъжите за него, не се знае какво бъдеще ви очаква.

— Много добре знам — отговори през здраво стиснати зъби Мария. — Въпреки това ти повтарям, че няма да се омъжа за него. Щом платят откупа, ще помоля дон Пиеро да ме изпрати в най-близкия манастир. — Тя стана и отиде до прозореца. — Само ако...

— Мария!

Младото момиче се обърна отново към дуенята си и на устните му изгря плаха, смутена усмивка.

— Ако капитан Норууд не беше пират и англичанин...

Консуело я зяпна смаяно.

— Мария, вие... нима обичате този човек?

— Да го обичам? Не знам. Аз... не е редно да го обичам, нали? Той е наш враг и мисли само за откупа, но въпреки това...

— Да не би да е... искам да кажа, показа ли ви по някакъв начин, че изпитва нещо към вас?

— Целуна ме. — Гласът ѝ беше само замечтан шепот. — А днес следобед, когато един матрос се опита да ме изнасили, капитанът направо побесня от гняв. Това ми направи силно впечатление, защото не съответстваше на ситуацията. А след това ме обиди съвсем без причина. — Мария вирна упорито крехката си брадичка. — О, Консуело, той е тъй красив, толкова е силен и смел и...

— И е пират и разбойник — довърши сърдито дуенята и я погледна право в очите: — На всичкото отгоре е еретик.

— Точно така, еретик. — Мария повтори тези думи с такава студена пресметливост, че Консуело се уплаши още повече. И двете си припомниха страшното разкритие на дон Луис, когато годениците бяха излезли на разходка в онзи злокобен ден.

Мария направи опит да се усмихне.

— Стига толкова, Консуело. После ще се помолим да изплатят по-скоро откупа, за да не застраша още повече безсмъртната си душа с такива непочтени мисли. Хайде, развържи вързопа и ми покажи какво си ми донесла. Крайно време е да хвърля тази отвратителна рокля.

ОСМА ГЛАВА

Тази нощ капитан Норууд напусна каютата и Консуело пое отново ролята си на компаньонка и заслужаваща доверие закрилница. Тя се настани в хамака на капитана и скоро захърка доволно, докато Мария лежа цяла нощ будна в койката си. Дуенята беше убедена, че повереницата ѝ се е влюбила в английския пират. Това беше повече от смешно и въпреки това споменът за целувките му я караше да се изчервява и сърцето ѝ биеше като безумно.

На вечеря капитанът се прояви като учтив, но немногословен домакин. От време на време Мария усещаше върху себе си изпитателния му поглед и бързо свеждаше глава. Все още ли вярваше, че тя е предизвикала нападението на Евънс? Не беше казал нито дума за наказанието на двамата забъркани в скандала мъже, а Мария не се осмели да го попита.

През следващия ден Норууд почти не се появи. Консуело бърбеше непрекъснато, докато се опитваше да поправи разкъсания костюм за езда. Най-много обичаше да разказва за глупостта на жените в резиденцията. Те бяха на сигурно място, никой не се бе осмелил да ги докосне и въпреки това се вълнуваха повече да не се лишат от изисканите одежди и накитите си, отколкото от опасността за живота и честта си. И нито една от тях не бе помислила за участието на нещастните жени в града!

Когато им донесе обед, момчето предаде извиненията на Норууд, че задълженията не му позволяват да прави компания на дамите.

— Много строго ли те наказаха, Джем? — попита със страх Мария. — Толкова съжалявам, че ти причиних неприятности. Не съм имала намерение да избягам, исках само да погледна града и се надявах никой да не забележи излизането ми.

— Понякога капитанът е много сърдит, мистрес. Снощи ми удари един шамар и ми се развика, че съм занемарил задълженията си и следващия път трябвало да бъда по-внимателен. Но не се тревожете за

мен. Баща ми беше много по-страшен, да не говорим за майка ми, когато у дома нямаше нищо за пиене.

— А морякът?

— Евънс? Още е в дупката. Капитанът заплаши, че ще го остави на доновете, когато вдигнем платна, но не вярвам да го направи. Той знае много добре как ще постъпят испанците с бедния Евънс. Сигурно ще го изгорят на клада.

Мария знаеше, че думите на момчето отговарят на истината. Капитан Норууд беше преживял испанското гостоприемство на собствения си гръб.

— Знаеш ли къде е бил капитанът, преди да поеме този кораб, Джем? — попита любопитно Мария, без да се тревожи от многозначителното хъмкане на Консуело.

— Не, мистрес, но капитан Дрейк и сър Ричард се познават от кралския двор или поне така казват моряците.

— Сър Ричард?

— Ами да, мистрес. На предната палуба говорят, че баща му починал преди няколко години и му оставил имение в северната част на страната. Той не е от Дейвън като повечето капитани.

— И се е присъединил наскоро към пиратската флота?

— Да, мистрес. Всъщност искал да се прибере у дома, но после размислил и тръгнал с Дрейк.

Момчето се поклони и побърза да излезе. Защо капитан Норууд беше променил плановете си? Дали провинциалното му имение беше обременено с дългове и той беше тръгнал с пиратите, за да напълни празната си каса? Или беше отишъл специално в Картагена, само за да я види отново? Мария побърза да прогони тази недостойна и глупава мисъл. Капитанът ѝ беше казал, че се е осведомил за местожителството ѝ, но само за да я подиграе. В действителност той преследваше единствено собствените си интереси.

Вечерта сър Ричард благоволи да вечеря с дамите, но отново беше разсеян и мълчалив. Мария забеляза, че Консуело е възхитена от безупречните му маниери. Щом се нахраниха, той се изправи и се поклони пред пленницата си.

— Желаят ли дамите да направим кратка разходка на палубата?

Мария скочи зарадвано. През целия ден беше затворена в задушната каюта и копнееше да се наслади на хладния вечерен въздух.

Капитанът отстъпи учтиво назад, за да пропусне двете дами в коридора. Един моряк, който тъкмо се изкачваше по стълбичката, изгледа любопитно малката група, но побърза да извърне глава. Очевидно всички знаеха за намерението на капитана да накаже строго провинилия се Евънс и мъжът нямаше желание да събуди недоволството му.

Капитанът посочи тясната стълбичка:

— Ще се справите ли?

Мария кимна, макар че беше смутена от острия му поглед. Двете с Консуело успяха да се изкачат, макар и малко тромаво, и когато излязоха на палубата, бяха задъхани.

Небето беше като тъмно кадифе, по което святкаха ярки звезди. Капитанът крачеше редом с Мария и лицето му изразяваше искрена загриженост за благополучието ѝ. Учтивостта му по нищо не отстъпваше на маниерите на испанските грандове в Ескориал. Палубата беше празна и двамата се облегнаха на парапета. Консуело остана на няколко крачки зад тях.

Мария пое дълбоко въздух и се наслади на красивата нощ. Когато свежият бриз заигра с косата ѝ, тя потръпна от студ и се засмя. Капитанът побърза да я наметне с късата пелерина, която носеше на ръката си.

— Сигурно много мразите испанците, капитан Норууд.

Мъжът се вираше с невиждащи очи в безбрежното море.

— С някои ограничения — отговори най-после той и се обърна към спътницата си.

Езикът ѝ беше скован, но тя събра смелост и продължи:

— Трябва да признаете, че ние... искам да кажа, испанските съдии... са били напълно прави да ви осъдят на талера, сеньор, тъй като пиратството е...

— Само че аз не бях заловен при пиратско нападение, доня — отговори спокойно мъжът.

— Наистина ли? — попита с разширени от учудване очи Мария.

— Бях на посещение в Испания, както преди това бях посетил още няколко европейски страни. Намирах се в една пристанищна кръчма в Кадис, когато ме арестуваха заедно с десетина други чуждестранни моряци и пътешественици.

— Но защо? Нали не сте извършили престъпление?

— Днес в Испания е престъпление, когато не си испанец.

Мария го погледна несигурно. Мисълта за мъртвата майка не преставаше да я измъчва.

— Аз... много съжалявам — проговори след малко тя и се ядоса на сковаността си. — Явно не съм разбрала добре. Естествено е, че нашите държавни служители са недоверчиви спрямо чужденците. Спомнете си само колко пъти е била нападана Испания.

— Права сте. — Очите му заблестяха и Мария се изчерви.

Един моряк мина покрай тях и поздрави учтиво. Мария забеляза, че единият му крак е по-къс и се влачи мъчително.

— Това е резултат от мъченията, които е изтърпял в затвора на светата инквизиция в Кадис — отговори на немия ѝ въпрос сър Ричард. — В екипажа ми има още няколко моряци, които са имали честта да се запознаят с испанските затвори. Палачите на инквизицията са сръчни и изобретателни. Когато нападнахме Картагена, Дрейк освободи стотици роби и индианци и трябваше да бъдете там, за да видите белезите по гърбовете им.

Мария се отдръпна от обезпокояващата близост на капитана и потрепери. Отново осъзна, че двамата са врагове и никога няма да погледнат на света по един и същ начин. Тя повика Консуело и я помоли да се приберат в кабината. Сърцето ѝ беше пълно с тъга.

Когато на следващия ден боцманът Трегарон придружи двете дами при разходката им на палубата, Мария можа да види как капитанът се занимаваше с новонаетите моряци. Откъм предната палуба се чуха стонове, после остър вик. Главната палуба беше превърната в лазарет и корабният дърводелец превързваше ранените. Един от мъжете тъкмо беше седнал на ниско столче и Ричард Норууд мажеше с мехлем изранения му гръб. Щом свърши, капитанът изтри ръцете си с кърпа и когато вдигна поглед, се озова право срещу ужасеното лице на Мария. Целият гръб на моряка беше покрит с дълбоки сини ивици, грозни следи от камшика на надзирателя.

— Добър ден, доня.

— Денят е прекрасен, капитане. Особено се радвам на свежия вятър.

Мария не можеше да откъсне очи от гърба на моряка, който вече не стенеше от болка, а само ѝ се хилеше глупаво.

— Този мъж е един от освободените роби от галерата в пристанището — обясни безизразно сър Ричард.

— А сега е член на вашия екипаж?

Раненият кимна ухилено.

— Точно така, мистрес, капитанът лично ми го каза. Но се надявам, че това ще е последното ми приключение. Щом хвърлим котва, ще сваля моряшкия си сандък в Плимут и ще остана завинаги там.

Сър Ричард вдигна вежди и отново посегна към раменете на ранения. Мария им каза няколко учтиви, нищо незначещи думи и се отдалечи.

— На всичкото отгоре крадат и гребците ни! — възмути се Консуело, когато отново се прибраха в каютата. — Сигурно всички индианци са избягали и тази година няма да има кой да събере реколтата от тютюн и захарна тръстика. Не стига, че плякосаха хубавия град, ами и настроиха слугите срещу господарите им. Какво ще прави сега дон Пиеро, като няма кой да...

Тя продължи да си мърмори, но Мария не й обръщаше внимание. Сърцето й се радваше, че онзи беден човек бе успял да се изплъзне от лапите на смъртта и отново може да диша свежия морски въздух и да се радва на свободата си. Каквото и да беше сторил, той си бе платил скъпо и прескъпо и тя щеше да се моли и той, и капитанът му да се приберат живи и здрави в родината си.

Въпросът защо капитан Норууд не беше осъществил намерението си да се върне в Англия не преставаше да я вълнува. Тя не можеше да си представи, че е бил воден единствено от желанието си да натрупа плячка и да търси приключения в далечното море. А преди това — защо беше отишъл в Испания и къде се беше научил да говори така добре кастилски? На борда на галерата я бе заговорил на английски. Възможно ли беше испанските му мъчители да не са знаели, че робът им говори отлично техния език? В гърдите й се надигна подозрение. Ами ако сър Ричард Норууд беше отишъл в Испания, за да събира сведения в полза на Англия? Може би съветът на английската кралица го бе изпратил в чуждата страна, за да разбере дали испанците се готвят за война с вечните си врагове? Чичо й имаше важни задължения във флотата, които му попречиха да я придружи в Картагена. Може би крал Филип увеличаваше флотата си и купуваше

нови оръжия, за да нападне Англия? Елизабет, английската кралица, отдавна беше трън в очите му.

Дългът я призоваваше да съобщи подозренията си на дон Пиеро. Но ако корабите на плякосания град тръгнаха да преследват флотилията на Дрейк, това означаваше нова опасност за невинни хора. Сърцето ѝ натежа от болка, защото разбра колко дълбоки бяха чувствата ѝ към сър Ричард Норууд. Той беше враг на страната ѝ, но тя не беше в състояние да му причини зло.

Размишленията ѝ бяха прекъснати от внезапната поява на капитана. Здравно стиснатите устни предвещаваха неприятности.

Той се поклони сковано.

— Нося ви новини. Дон Пиеро изпрати вест, че откупът за вас е събран. След един час пълномощниците му ще дойдат на кораба ми, за да осъществим предаването.

Сърцето на Мария се сви от мъка.

— Много съм ви благодарна, капитан Норууд. Консуело веднага ще започне да събира вещите ни.

— Сигурно сте много щастлива, че сумата беше събрана толкова бързо.

Естествено, сеньор.

Устата му се разкриви в цинична усмивка.

— Бързината, с която беше събрана сумата, доказва колко високо ви ценят почитаемият ви годеник.

— Наистина, сеньор.

— Съжалявам, че трябва да се разделим толкова скоро. Но знам как копнеете да се върнете в резиденцията.

Дали беше разбрал истината? Нарочно ли я мъчеше? Тя избягна погледа му и склони глава в знак на съгласие.

Консуело не беше на себе си от радост. Ала когато забеляза, че мълчанието на Мария изразяваше дълбоко отчаяние, тя престана да събира багажа и я взе в прегръдките си.

— Не искам да се измъчвате, детето ми. Щом се омъжите, всичко ще тръгне добре. Дон Луис не може да остане безчувствен пред красотата и доброто ви сърце. Той ще ви обикне, сигурна съм в това.

Очите на Мария се напълниха със сълзи и тя само поклати безмълвно глава.

Старата жена промърмори някакви проклетия и махна с ръка към вратата, през която беше излязъл Норууд.

— Откъде се взе това адско изчадие? Не бива да мислите повече за него!

Само след половин час свирката на боцмана възвести пристигането на испанската делегация. Мария и Консуело трепереха от страх, но никой не дойде да ги уведоми за резултата от преговорите. Най-послед, след като бяха минали повече от два часа, в каютата влезе капитан Норууд.

— Всичко е уредено, доня. Моля вие и дуенята ви да ме последвате. Ще ни откарат на брега с лодка.

Тонът му беше леден, поведението церемониално и безлично. Двама силни матроси бяха дошли да изнесат багажа на дамите.

Когато Норууд помогна на вече бившата си пленница да се изкачи по стълбичката към палубата, тя бе обзета от безумното желание да остане на мястото си и да откаже да направи дори крачка повече. Ала минутите до раздялата течаха неумолимо.

Помогнаха ѝ да се качи в лодката, Консуело зае място до нея, наредиха вързопите и сандъчетата. Мария се огледа страхливо, защото мисълта, че Ричард Норууд няма да я придружи до пристанището, я изпълни с неописуем ужас. Беше глупаво да изпитва облекчение от представата, че ще мине още малко време, преди да го загуби завинаги. Ала в последния момент той се прехвърли гъвкаво през релинга, спусна се по стълбичката и седна на носа на лодката. Мария въздъхна дълбоко и се опита да успокои лудо биещото си сърце. Постара се да прочете нещо по лицето му, но той избягваше упорито погледа ѝ и се вираше неотстъпно в приближаващия се кей.

Скоро Мария различи каретата на губернатора. Трима индианци бяха разпънали слънчеви чадъри над губернатора, дон Луис и кралския посланик дон Карлос, който беше дошъл да се увери лично, че спътницата му ще бъде предадена на годеника си цяла и невредима.

Мария си помисли с безкрайна горчивина, че дон Луис бе осъден да изиграе комедия на загриженост и съчувствие пред очите на дон Карлос, който без съмнение щеше да съобщи всичко видно на чичо ѝ и на родителите на годеника.

Хвърлиха въжето на лодката, сър Ричард взе Мария на ръце и я изнесе на сушата. Тя усети силното биене на сърцето му до своето и

запомни завинаги този скъпоценен миг. Затова дори не се опита да се отдръпне и му благодари учтиво, когато я остави предпазливо на земята.

Дон Пиеро откри последния етап на преговорите.

— Е, капитан Норууд, всичко е така, както го искахте. Сандъците със зестрата на дамата, както и поисканата допълнителна сума са на ваше разположение. Можете да ги разгледате.

Мария забеляза с крайчеца на окоото си застаналия наблизко представителен чужденец, вероятно Франсис Дрейк, и хареса острата брадичка и пронизващия му поглед. Дрейк стоеше малко настрана, обкръжен от хората си, и се усмихваше доволно.

— Дон Пиеро, представям ви доня Мария Сантяго и Талавера, чиста и неопетнена и вероятно много радостна, че се завръща под вашата закрила — отговори капитан Дрейк, направи крачка напред, взе ръката на младото момиче и я поднесе галантно към устните си.

Сър Ричард изобщо не обърна внимание на сандъците със зестрата. Дрейк му кимна настойчиво с глава и той махна на боцмана си да се заеме с огледа.

Мария стоеше упорито до капитана и очевидно нямаше намерение да направи дори крачка към годеника си. Гласът на боцмана дойде някъде много отдалеч:

— Всичко е наред, сър. Моряците могат да натоварят сандъците в лодката, а дамите да се качат в каретата.

Коленете на Мария омекнаха. Само след миг трябваше да протегне ръка на дон Луис и да му позволи да я отведе в каретата. Дори само мисълта за докосването му я накара да се потърси от отвращение. Тя се обърна със здраво стиснати устни и срещна погледа на Ричард Норууд. Толкова ѝ се искаше да се хвърли към него, да го помоли да я спаси от ужасната ѝ съдба да стане съпруга на дон Луис. Очакваха я часове, месеци; години на вечна самота и мъка, години без надежда за спасение, докато благосклонната смърт я отнесеше на крилете си.

Но тя не можеше да го направи. Норууд гледаше на нея само като на богата плячка. За него и за капитан Дрейк тя беше само ценна стока, която трябваше да бъде продадена възможно най-скъпо. Английският пират никога нямаше да се откаже от богатия откуп, който беше пред очите му. Даже ако паднеше на колене пред него, ако му признаеше

любовта си, желанието си да остане завинаги с него, той само щеше да се изсмее пренебрежително. Тя беше военна плячка и можеше само да бъде разменена срещу злато и скъпоценни камъни.

Мария чу мърморенето на английските моряци в близката лодка. Багажът ѝ още не беше свален на сушата. Тя простена задавено и се обърна към испанците с плуващи в сълзи очи.

— Ричард? — В гласа на Дрейк се усещаше нетърпение. Дон Луис направи крачка към Мария и ѝ подаде ръка, но тя се дръпна като опарена.

— Благодаря ви — гласеше студеният ѝ отговор. — Ще тръгна с вас едва когато капитан Норууд потвърди, че е доволен от откупа.

Дон Луис направи още една крачка към годеницата си. В очите му светеше онзи неестествен блясък, от който Мария се бе научила да се бои. Преди да е успяла да се отдръпне, той улови ръката ѝ и я дръпна към себе си. Пръстите му се впиха с такава сила в плътта ѝ, че тя извика от болка.

— Дон Луис — намеси се сериозно дон Карлос, — боя се, че причинихте болка на годеницата си.

Младият мъж разхлаби хватката си, но лицето му помрачня още повече. Мария разбираше колко му е трудно да сдържи раздражението си.

— Мисля, че е крайно време доня Мария да се скрие от това нетърпимо слънце в прохладната карета — отговори учтиво той, но Мария знаеше, че не загрижеността за състоянието ѝ го бе накарала да постъпи така.

Тя погледна умолително дон Карлос, който смръщи чело и объркано поклати глава.

— Дон Луис е прав, скъпа. Единственото ни желание е да ви отдалечим от вашите похитители. Позволете му да ви придружи до каретата.

Мария се обърна към Ричард Норууд, без да изпуска от поглед дон Луис, чието лице беше станало бледо като платно.

— Бяхте много внимателен към мен, сеньор капитан — проговори колебливо тя. — Знам, че имаше моменти, когато не се държах добре, а вие... вие проявихте снизходителност. Няма ли да ми кажете сбогом?

Норууд я погледна изненадано.

При вида на любимото лице, което никога повече нямаше да види, Мария усети как силите я напуснаха. Този мъж ѝ беше неизказано скъп. Тя го гледаше и гледаше, неспособна да се откъсне от него. Образът му щеше да се запечата завинаги в сърцето ѝ.

След това всичко стана толкова бързо, че тя не беше в състояние да реагира. Сър Ричард се озова с два скока до нея и я вдигна на ръце.

— Връщаме се в лодката! — заповяда рязко той. — Трегарон, вие вземете сеньора Енрикес.

Без да се бави, той измина с дълги крачки разстоянието до чакащата лодка. Испанците бяха застинали по местата си от смайване и никой не се сети да протестира. Мария усети как капитанът почти я хвърли в лодката и сърцето ѝ заби като лудо. Зад гърба ѝ прозвуча нестроен хор от объркани гласове. Чу се протестиращ вик — очевидно на Консуело, после лодката се отгласна от сушата и матросите налегнаха греблата.

Мария направи опит да скочи от мястото си, но сър Ричард я задържа с желязна ръка.

— Какво става? — изкрещя тя, за да надвика пляска на греблата и вълните. — Нищо не разбирам!

Чертите на лицето му бяха замръзнали в корава маска, устните здраво стиснати. Сега отново изглеждаше като злокобния чужденец в дома на чичо ѝ в Кадис.

Сър Ричард даде заповедите си на моряците и отново ги подкани да гребат по-бързо. Когато лодката спря край кораба, той грабна Мария, метна я на рамото си и я изнесе по стълбичката. Преди да е дошла на себе си, тя се озова отново в познатата каюта. След малко се появи Консуело, двама матроси я блъснаха вътре и заключиха вратата отвън. Консуело спря напред стаята и зяпна Мария с отворена уста. Косата ѝ беше разпиляна, дрехите в безредие и тя дишаше тежко от напрежение.

— Тези хора са луди — изграчи най-после тя. — Всички англичани са безумци. Първо си получи откупа, а после ви отвлече повторно!

— Не говори, Консуело — заповяда сърдито Мария.

Тя напрегна слух, за да разбере какво ставаше на палубата, но долови само неясни шумове. Прозвучаха команди, по гредите тропаха бягащи стъпки, отекна сигнал на тромпет. Корабът се подготвяше да

отплува. Дали Ричард щеше да успее да се изплъзне? А какво щяха да кажат капитаните на другите кораби? Дрейк щеше да побеснее от гняв, да не говорим за измамените испанци.

По едно време Мария се сети, че сигурно изглежда дори по-зле от Консуело. Косата ѝ беше разпиляна по раменете, а и главата я болеше, защото при качването в лодката се бе ударила в едно гребло. Тя направи няколко несигурни крачки към койката и си легна, преди краката да са отказали да я носят.

Сър Ричард я бе отвлякъл и тя не можеше да си обясни причината. Сега всички щяха да се изправят срещу него. Даже собствените му моряци щяха да се разбунтуват, защото всички бяха очаквали допълнителна печалба от откупа ѝ, който обаче бе останал в Картагена.

Притиснала с ръка треперещите си устни, Мария въздъхна с безкрайно облекчение. Не знаеше дали да плаче или да се смее, но въпреки мъчителния страх от бъдещето, сърцето ѝ ликуваше. Беше отново в ръцете на Ричард Норууд, докато омразният дон Луис остана на брега засрамен и унижен. Много скоро корабът потегли и между нея и нежелания годеник вече бяха само неизбродните пълни на океана.

Беше минал повече от час, когато Норууд най-последно почука на вратата на каютата си. Той влезе и спря на прага с мрачен поглед. Консуело отвори уста да протестира, но той направи решителен жест с ръка.

— Излезте!

— Сеньор...

— Излезте, казах.

Мария погледна дуенята си и кимна успокоително. Консуело сведе глава и бързо се провря покрай капитана.

Норууд затвори вратата и се облегна на рамката. Очите му, неразгадаеми като морето, днес бяха повече сини, отколкото сиви, и блещукаха със странен блясък, сякаш беше пил.

Мария се изправи и го погледна спокойно.

— Капитан Норууд, сигурна съм, че сте имали разумна причина да постъпите така, но аз не съм в състояние да разбера коя е тя.

Гласът на мъжа прозвуча дрезгаво:

— Да не искате да ме убеждавате, че горите от желание да се омъжите за онова конте? Този мъж е баба и на всичкото отгоре не

храни никакви чувства към вас.

— Значи вие сте толкова загрижен за мен, та повярвахте, че е в мой интерес един английски пират да ме отвлече пред очите на половината град? Наистина ли смятате, че ситуацията, в която се намирам сега, е по-изгодна за мен?

— Кой ви е казал, че съм се загрижил за благополучието ви? Всичко, което ме интересува, са собствените ми желания.

— А какви са те? — Мария нарочно започна с укори, за да го принуди да даде ясен израз на намеренията си. Ако я беше отвлякъл с намерението да я вземе насила, трябваше да осъзнае какво прави. Не биваше да действа в пристъп на сляпа ярост или в опиянението на похотта.

Норууд беше пил доста, тя беше сигурна в това, но причината за необикновеното му настроение беше по-дълбоко. През цялото време нещо го беше гризало отвътре и беше изтласкано на повърхността, когато бе видял дон Луис Ортега да чака годеницата си на кея. Мария не смееше да се надява, че буйният изблик на чувства следобедна означаваше осъзнаване на любовта му към нея. Той беше прекарал цели месеци в морето и имаше нужда от жена, все едно как щеше да я получи. Но тя се надяваше отчаяно, че чувствата му са по-дълбоки и не идват само от физическата жажда.

Норууд застана пред леглото и я грабна в обятията си.

— И смеете да ме питате за желанията ми? — Ръката му се плъзна към нежната закръгленост на гърдите ѝ и Мария потрепери. Трябваше да остане спокойна, трябваше!

— Не знаете ли, че сте най-привлекателната жена, която нещастната ми съдба е изпречвала на пътя ми? — попита дрезгаво той. После зарови пръсти в разпиляната ѝ коса и вдъхна дълбоко сладкия ѝ аромат.

— Може би досега просто не сте имал щастие в избора на жените си, капитане, а и доколкото разбирам, не сте бил достатъчно претенциозен.

Мъжът избухна в смях.

— И аз ще ви кажа нещо, доня. Имате силен дух, имате и гордост... или по-точно надменност. По-рано ценях високо това качество... считах, че е предимство във вашата проклета страна.

Наистина ли съм непретенциозен? Вие треперите и съм уверен, че не е от страх.

Мария направи безуспешен опит да освободи едната си ръка, за да го удари.

— Вие ме обиждате, сеньор, и то без причина.

— Защото предполагам, че и вие като всички жени сте безсрамна в основата на сърцето си? Наистина ли бяхте готова да споделите брачното легло с онзи безсърдечен дявол от Картахена, без преди това да се насладите на удоволствието, което може да ви достави един истински мъж?

— Вие сте пиан, сеньор — отговори все така спокойно Мария. — Ако сега се оставите на низките си инстинкти, утре, когато опиянението отmine, ще съжалявате дълбоко за постъпката си.

— А вие, доня? — Сивите очи засвяткаха подигравателно. — Вие също ли ще съжалявате?

— Аз... — Мария пое дълбоко дъх. — Аз ще ви презирам.

Норууд я погледна стъписано. Думите ѝ проникнаха в замаяния от виното разум и погледът му се проясни.

— Наистина ли храните приятелски чувства към мен? — попита смаяно той.

— Мисля, че сте джентълмен, макар че...

— Макар че съм просто един негодник — завърши той и избухна в смях. — Но това съм го чувал и преди.

— Понякога си мисля, че бих могла да се доверя на думите ви.

Мария се стараше да говори спокойно и вразумително, макар че сърцето ѝ биеше до пръсване. А така ѝ се искаше да прати по дяволите всяка предпазливост, да обвие с ръце силната му шия, да му признае любовта си, горещото си желание да остане завинаги с него и двамата да прекосят всички световни морета. Но това само щеше да затвърди подозрението му, че има насреща си лекомислено и похотливо същество, и щеше да му попречи да разкрие истинската ѝ същност.

— Капитане, и вие самият знаете, че ще съжалявате за онова, което сторихте. Вашият началник...

— О, скъпа, никак не ме е грижа какво ще каже Дрейк!

— Той няма да одобри постъпката ви и ще ви попречи да напуснете флотата му.

Мъжът вдигна рамене. Опиянението, в което беше изпаднал, отстъпи място на спокойствието и разума и Мария беше дълбоко благодарна за настъпилата промяна.

— Прав ли съм, като приемам, че презирате годеника си?

— Тази женитба не беше по моя воля — отговори бавно Мария.

— Нали видях как го гледахте преди малко на кея. А той изпитва отвращение към вас.

Мария извърна глава настрана.

— Само Светата дева знаеше колко силно желяех да се освободя от дон Луис. Но чичо ми заповяда да стана негова съпруга и сега не знам какво бъдеще ме очаква.

— Всичко е в божиите ръце, красавице. Във всеки случай очаква ви нещо много по-добро от живота на нелюбима и презирана съпруга.

— Капитане? — Боцманът Трегарон почука настойчиво на вратата.

Норууд промърмори някакво проклетие и стана от леглото.

— Какво има?

— От „Бонавентур“ ни дават сигнал да обърнем срещу вятъра. Да се подчиним ли?

Норууд погледна през рамо към Мария и развеселено вдигна вежди.

— Очевидно имате право, доня. Дрейк е много ядосан от загубата на откупа. Трябва веднага да се кача на палубата.

— Какво ще стане сега? — попита със страх Мария. — В опасност ли е корабът ви?

— Не, разбира се, че не. Дрейк никога не би си позволил да ме обстрелва. Няма от какво да се боите. — Норууд се приведе и целуна ръката ѝ, станал отново съвършеният английски джентълмен. После извика нещо на Трегарон и бързо излезе от каютата.

Мария се отпусна на койката и от очите ѝ потекоха сълзи. Защо ги прекъснаха тъкмо когато Ричард се бе успокоил и започна да гледа на нея като на жена, заслужаваща уважение, а не като на военна плячка, с която можеше да се позабавлява и да я захвърли като парцал? Сега той беше отново във война, този път със собствените си братя по оръжие, и причината за това беше тя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Двете жени останаха дълго заключени в кабината си, без да знаят какво става навън. Мария гледаше напрегнато през прозореца към кърмата, но оттам не се виждаше палубата и тя нямаше представа къде се намират. Все пак от палубата не се чуваше шум на битка и тя бе почти уверена, че фрегатата е излязла безпрепятствено в открито море.

Когато донесе вечерята, Джем предаде извиненията на капитана, че не му е възможно да напусне палубата, за да прави компания на дамите.

— Той каза да не се страхувате от нищо, мистрес. Сигнализирахме на „Елизабет Бонавентур“ какви са намеренията ни и капитан Дрейк даде съгласието си.

— Но къде отиваме, Джем?

Момчето я погледна учудено и разтърси сплъстените си къдрици.

— Това е работа на капитана, мистрес. Аз не мога да ви кажа нищо.

Мария въздъхна нетърпеливо. Нямаше представа какво става в сърцето на Ричард Норууд. Когато Консуело я разпита какво се е случило в каютата по време на отсъствието ѝ, тя се постара да избегне преките отговори. Как да обясни на дуенята си, че въпреки всичките си съмнения е безкрайно облекчена от несъстоялия се откуп?

Капитанът не се появи в каютата им и след вечеря и Мария прекара безсънна нощ. На другата сутрин момчето им донесе закуската, както обикновено, но Мария вече едва успяваше да обуздава нетърпението си. Когато боцманът Трегарон почука на вратата и попита дали дамите желаят да се поразходят на палубата, тя скочи зарадвано от мястото си.

Корабът плаваше с попътен вятър. Очевидно се намираха далече в открито море. Моряците зяпаха любопитно двете жени, но в погледите им нямаше враждебност. Капитанът или ги беше обезщетил богато за неплатения откуп, или ги беше заплашил с най-строгото наказание, ако си позволят да досаждат на дамите.

Към края на разходката си Мария попадна в едно закътано местенце на палубата и с изненада намери там Ричард Норууд, който се беше привел над сложения на гредите сламеник, защитен с голямо платно. Когато я видя, той стана и я посрещна с мека усмивка. Тази сутрин изглеждаше много по-спокоен. Дивите искри в очите му бяха угаснали, изражението на лицето му беше напрегнато, но не и гневно.

— Добро утро, дами. Много съжалявам, но нямах възможност да се осведомя за здравето ви, защото трябваше да се погрижа за маневрите и навигацията, а след това ме извикаха при заболял матрос.

Мария хвърли бърз поглед към болния и позна бившия роб на испанската галера, който ѝ бе разказал за копнежа си по родината. Мъжът дишаше тежко и посинелите му устни ѝ напомниха за болестта на баща ѝ.

Тя се наведе и се усмихна приветливо на страдащия. Той я позна и в очите му се появи лъч надежда.

— Я виж ти, ето го отново момичето с красивите кестеняви коси, което прилича на моята Джоан.

— А вие сте мъжът от Плимут.

— Да, мила, и съм безкрайно радостен, че се връщам в Англия.

Мария погледна Норууд и той сведе глава в знак на съгласие.

— Чух, че не сте добре — заговори отново тя и приседна до ранения.

— Да, имам болки в гърдите, но те са отдавна. Ще минат и ще се оправя. Нали трябва да работя с другите, за да си платя пътуването.

Сър Ричард го потупа успокоително по ръката.

— Нали ти казах да не се тревожиш за това. Ще лежиш, докато оздравееш. Заслужил си малко почивка.

Той направи няколко крачки към релинга, Мария скочи и го последва.

— Много ли е зле? — попита тихо тя. — Познавам признаците на болестта от баща си.

Сър Ричард вдигна рамене и я погледна примирено.

— Прекарал е твърде много време на галерата. Виждал съм да хвърлят през борда много свестни мъже, станали жертва на убийственото напрежение.

Мария го погледна стреснато.

— Наистина ли мислите, че бедният човек ще умре, преди да се е върнал в родината си, при любимата жена, която го чака?

— Нямаме лекар на борда — отговори тихо сър Ричард. — Не мога да сторя за него почти нищо. Слава богу, в сандъчето с лекарства имаме макова есенция и мога да облекчавам болките му. Но това няма да трае дълго и мога само да се надявам, че бедният скоро ще се спаси от страданията си.

Мария поклати глава и лицето ѝ стана още по-тъжно.

— Толкова съжалявам. Не е редно да се отнасят така зле с бедните гребци. — Тя вдигна глава и срещна втренчения му поглед.

— Наистина ли сте загрижена за съдбата на един обикновен моряк?

— Разбира се, че съм, също както и вие.

— Странна жена сте вие, доня Мария. Първо стоите и гледате равнодушно как бичуват един роб, а после оплаквате един напълно непознат английски моряк, който не означава нищо за вас.

— Вие не ме познавате, сър, и искам да ви уверя, че грешите, като ме наричате равнодушна към чуждите страдания. Трябваше да се държа така, защото чичо ми очакваше това от мен. Беше ми забранил всяка проява на слабост.

Норууд се усмихна едва забележимо.

— Мога да си представя.

— Вярно ли е онова, което каза болният? Към Англия ли плаваме?

Капитанът кимна безмълвно.

Мария понечи да попита още нещо, но се сдържа, защото Норууд се беше взрял мрачно във водната следа, която оставяше по пътя си корабът. Веждите му бяха заплашително свити.

— Доня Мария — проговори внезапно той, — бих искал да се извиня за непростимото си държание вчера. Бях пил доста и не знаех какво върша.

— Да, сър, бях наясно, че не сте на себе си.

— Това няма да се повтори, имате думата ми на джентълмен. Никой на този кораб няма да си позволи да ви обиди с дума или действие. А сега ми позволете да ви придружа до каютата ви. Вятърът се усилива и може да настинете.

Когато се прибраха в каютата, Консуело, която мълчеше упорито, седна отново до прозореца и се наведе над шева си. Мария изпита прилив на разкаяние и проговори меко:

— Не бива да се тревожиш за съдбата ми, Консуело. Не е нужно, разбери. Капитан Норууд ме увери, че ще погрижи за благополучието ми, и аз му вярвам.

— Какво ще стане с нас? Нищо определено ли не ви каза?

— Не, и аз не настоявам.

— Но...

— Не мисля, че е разумно. Щом настъпи подходящият момент, той ще ни каже всичко необходимо. Впрочем, корабът е взел курс към Англия.

— Наистина ли отиваме в Англия? — попита изумено Консуело.
— Какво ще правим там, за бога? А аз се надявах, че ще ни отведе в Испания, за да поиска откуп от чичо ви. Не мога да си представя как би реагирал дон Фелипе, но...

— Не мисля, че чичо би се съгласил да плати значителна сума за единствената си племенница — отговори Мария и изпита болка. — За последен път ти повтарям, че никога няма да се омъжа за дон Луис. Казах му го още онази сутрин на хълма край града и не съм променила мнението си.

Консуело помълча малко, после заговори решително:

— Знам, че ми се сърдите, дете не съм ви разказала нищо за майка ви, мила моя. Направих го само защото баща ви беше забранил строго да ви казваме каквото и да било. Ако бях издала тайната, щяха да ме отпратят. А после реших, че е по-добре да не знаете нищо.

— Все още не разбирам как е станало. Майка ми не е била еретичка. В какво са я обвинили?

Консуело подръпна смутено роклята си.

— Тя беше толкова мила и добра. Никой не я смяташе за еретичка. Ходеше със семейството на църква, изповядваше се. Но когато претърсиха покоите ѝ, намериха книги, английски книги, еретически писания. Поне така се говореше между слугите.

— И какво стана после... Изгориха ли я на кладата? — попита едва чуто Мария.

— Не, детето ми, слава богу, не! Майка ви почина в затвора на светата инквизиция малко след като я арестуваха. Беше много слаба...

— Значи са я измъчвали?

Консуело избягна ужасения поглед на питомката си.

— Счели са, че не е нужно. Просто тя беше... ами, тя беше твърде изтощена. След като ви роди, така и не можа да се възстанови напълно. — Тя пое дълбоко дъх и се прекръсти. — Бог да я дари с вечен покой. Всеки ден се моля за душата ѝ. Кой може да знае какво става в затворите на светата инквизиция? Който попадне там, не излиза жив. Баща ви направи невъзможното, за да я спаси, ходи да се моли лично на краля и великия инквизитор. Напразно. Не му позволиха дори да я види.

Докато Консуело разказваше, Мария хапеше болезнено устните си. Тя изживяваше мъката на горещо обичания си баща като своя. Представяше си колко е страдал, че не е могъл да стори нищо за любимата жена, как се е измъчвал след смъртта ѝ. Нищо чудно, че отказваше да разговаря за случилото се и беше забранил на слугите да говорят пред дъщеря му.

— Кой ли я е предал на инквизицията? — попита полугласно тя.

Консуело я погледна учудено, сякаш тази мисъл никога не ѝ беше идвала на ум.

— Не знам нищо, миличка. Всички в естанцията я обичаха. Тя беше най-добрата господарка на света.

— Все пак някой е изразил пред Светата инквизиция подозренията си в ерес. — Дали някой от приятелите и роднините на баща ѝ не беше нанесъл този смъртоносен удар? През главата ѝ мина страшна мисъл, тя затвори очи и се постара да прогони бързо ужасното подозрение. Кой би имал полза, ако баща ѝ изпадне в немилост пред краля? След женитбата си за англичанка той бе принуден да напусне кралския двор, но приятелите му продължаваха да го посещават и да общуват с него. Само дон Фелипе Сантяго и Талавера не беше дошъл нито веднъж в естанцията. Мисълта беше отчайваща, но Мария не можеше да я прогони от съзнанието си. Чичо ѝ е имал право да влиза свободно в дома на брат си и вероятно именно той е открил забранените книги. Но какво е спечелил, като е тласнал към гибел съпругата на брат си? Мария знаеше, че по-младите братя често изпитват завист към по-големите, които по закон наследяваха почти цялото бащино имущество. Дон Фелипе се ползваше с благоволенieto на двора и лично на краля. Дали се беше опитал да се доближи още

повече до набожния крал Филип по този отвратителен начин? Дон Луис не беше скрил от нея, че дори най-малките подозрения в ерес биха разрушили надеждите му за успешна кариера в двора. Може би дон Фелипе е хранил същите опасения поради скандалната женитба на брат си с една англичанка?

Мария осъзна, че вече не вижда необходимост да бъде лоялна към чичо си и родината си. Беше казала на Ричард Норууд, че ще остане завинаги испанка, но през последните месеци беше станала свидетелка на толкова жестокости и насилия, че вече не знаеше в какво да вярва. Възможно ли беше любовта ѝ към Ричард Норууд да е толкова силна, че да измести настрана всички други чувства и особено испанската ѝ гордост? В същото време трябваше да бъде честна пред себе си и да признае, че при нападението над Картахена англичаните съвсем не се бяха държали като джентълмени и бяха сторили зло на много невинни хора.

Когато капитанът се появи за вечеря, Мария беше много мълчалива и той попита загрижено:

— Да не сте болна, доня Мария?

— Не, сър. Просто не мога да забравя ужасите, които преживях през последните дни. А може би съм потисната от внезапното спокойствие...

Мъжът кимна с разбиране.

— Предстои ни дълъг път. Ще имате достатъчно време да си починете и да възстановите душевното си здраве.

На следващата сутрин юнгата почука рано-рано на вратата на каютата и предаде молбата на капитана Мария да се качи на палубата.

Сър Ричард я чакаше на стълбичката и ѝ помогна да се изкачи на палубата. После я поведе към кърмата.

— Става въпрос за болния. Боя се, че умира. Непрекъснато ме пита къде е Джоан, жена му.

Мария хвърли бърз поглед към сламеника.

— Много ми е мъчно за него, но какво бих могла да направя?

Норууд се поколеба.

— Можете да подържите ръката му.

— Искате да кажете, че ще ме сметне за жена си?

— Той непрекъснато говори за красивите ви кестеняви коси, които били същите като на неговата Джоан.

— Но аз говоря другояче. — Мария беше потисната от предстоящата измама. — Той знае, че съм испанка...

— О, мила моя, този нещастник изобщо не съзнава какво става наоколо му. Да не мислите, че вижда и чува ясно? Вие сте млада и красива и той ще повярва в онова, в което иска да повярва. — Норууд се приведе към нея и я погледна в очите. — Не го правете, ако смятате, че няма да издържите.

Мария прочете в погледа му искреното желание да облекчи последните минути на умиращия си другар, преживял толкова нещастия и изтърпял непоносими страдания — като самия него.

— Готова съм — отговори спокойно тя. — Ще направя всичко, което мога, за да облекча смъртта му.

Без да се бави повече, тя отиде при болния, коленичи до сламеника и сложи главата на мъжа в скута си. Както беше предположил сър Ричард, съзнанието му бавно гаснеше.

Дъхът му идваше на мъчителни тласъци, но очевидно не изпитваше болки. След малко протегна ръка и попипа коленете и ръцете на Мария.

— Джоан, мила Джоан, най-после си тук! Скъпото ми момиче! — Гласът му беше дрезгав и идваше много отдалеч.

Мария погледна въпросително сър Ричард и той разгада правилно питането ѝ.

— Името му е Том.

— Да, Том, тук съм — отговори през сълзи тя. — Толкова дълго те чаках. Много съм щастлива, че най-после си у дома.

— Да, момичето ми, у дома съм си. Не вярвах, че ще видя отново скъпата си родина. Но вятърът беше добър, бог беше с нас и стигнахме навреме. Докато натисках греблата на онази проклета галера, непрекъснато мислех за теб и за къщичката ни. Представях си как ще си дойда с цял чувал пари и ще си построим нов, голям дом. — Той се закашля и се опита да се изправи...

— Не бива да ставаш, Том — успокой го Мария. — Аз съм тук и всичко е наред.

Мъжът се отпусна отново в скута ѝ и дишането му стана равномерно.

— Вечер ли е вече? — попита недоволно той. — Защо се стъмни толкова бързо?

Мария затвори очи и въздъхна с безкрайна болка.

— Не се тревожи, Том — прошепна тя. — Сега ще заспиш и ще видиш, че утре ще бъдеш по-добре.

— И аз това си повтарям, макар че... — Болният направи неуспешен опит да се надигне. — Дай ми целувка.

Мария погледна нерешително към сър Ричард, той се намръщи и поклати глава. Въпреки това тя се приведе към болния и нежно целуна горещото му чело, а после и бузите. Загрубялата му кожа се намокри от сълзите ѝ и той се усмихна.

— Не, Джоан, не бива да плачеш, само ще развалиш хубавия лен.

Болният моряк направи още един безуспешен опит да вдигне глава, може би за да отговори на целувката, после ръката му се отпусна. В гърлото му се надигна дрезгаво хълцане, главата му натеза в скута на Мария.

Обляна в сълзи, тя остана да седи и продължи да люлее главата на мъжа в скута си, докато сър Ричард, се приведе към нея и внимателно вдигна на ръце мъртвото тяло, за да го положи на сламеника.

— Всичко свърши — промълви тихо той. — Благодарение на вашата помощ смъртта му беше лека. Елате с мен. Мъжете ще направят необходимото.

Мария притисна глава в кожения му жакет и се разрида сърцераздиращо. Той не направи опит да я утеши, да укроти мъката ѝ, само я прегърна и нежно притисна треперещите ѝ рамене.

Най-после бурята утихна и Мария вдигна към него разплаканото си лице.

— Господи, толкова съжалявам, че не можахме да сторим нищо, за да го запазим жив! Моля ви, отведете ме в каютата, моля ви! — Тя осъзна опасната му близост и се уплаши от внезапно връхлетялото я чувство.

Норууд я отведе до релинга и тя пое дълбоко свежия морски въздух.

— Ще видя какво мога да направя за жена му — заговори след малко той. — А вие, доня Мария, не плачете за загубения човешки живот, макар че смъртта на стария Том засегна болезнено всички ни, а за собствената си погубена невинност. През тези дни видяхте толкова смърт и разрушения, че всичко, което през последните месеци сте

крили дълбоко в себе си, излезе на повърхността и предизвика тази буря. Мисля, че то е започнало още преди да се срещнем на галерата, при смъртта на баща ви.

Мария кимна през сълзи.

— Тогава не можех да плача, искам да кажа, да плача истински. Бяха ме учили да владея чувствата си.

— Като истинска дъщеря на испански идалго — потвърди сериозно Норууд. — Знам много добре какво означава това. Но човек не бива да се срамува от мъката си. Последния път, когато плаках истински, беше след смъртта на стария ми кон. Още живеех в родния си дом и момчетата от обора ме бяха наобиколили и ме зяпаха подигравателно, но аз просто не можех да спра. След това животът ме научи да се владея и не пролях сълзи дори при вестта за смъртта на баща ми.

Мария се усмихна и сълзите ѝ пресъхнаха. Знаеше, че той бе разказал тази история само за да ѝ даде време да се овладее, и му беше безкрайно благодарна. Междувременно моряците бяха отнесли мъртвия си другар.

— Скоро ли ще го предадете на морето? — попита плахо тя.

— Разбира се. Много е горещо и не можем да чакаме. Днес следобед ще уредя кратка погребална служба, ще увием мъртвия в знамето на Свети Джордж, другарите му ще се сбогуват с него и ще го спуснем на дъното на морето.

— Сигурно си спомня многото роби, които са били изхвърляни като боклук през борда на галерата, помисли си тъжно Мария. Какви ли страшни неща е видял... .

— Много искам да присъствам на погребението — помоли колебливо тя. — Разбира се, ако не се натрапвам.

— В никакъв случай. Когато хората се съберат, ще дойда да ви изведа на палубата. Но сега е време да се върнете под грижите на дуенята си, доня Мария.

Мария се потърси леко.

— Бедната Консуело. Сигурно е потресена от поведението ми. Боя се, че през последните месеци ѝ създавам много грижи.

Сър Ричард се усмихна и я придружи до каютата. Консуело се втурна насреща им, но като видя разплаканото лице на Мария, потисна

напиращите на устата ѝ укорни думи и само кимна мрачно на капитана.

Много скоро обаче ужасът ѝ нарасна, тъй като Мария ѝ заяви недвусмислено, че смята да присъства на еретическата погребална служба. След като разбра, че възраженията са безсмислени, тя се съгласи да придружи питомката си и през цялото време остана до нея на палубата със сериозно лице. Службата беше кратка и скоро мъртвото тяло на моряка потегли към морското дъно. Мария отново се разплака, но разбра, че сър Ричард е имал право. Тя плачеше за всички нещастни, страдащи и мъртви от последните седмици и сълзите измиха горчивината ѝ.

Сър Ричард слезе да вечеря с дамите, а когато забеляза, че Мария все още е много потисната, реши да ѝ посвети остатъка от вечерта.

— Наистина ли ще се опитате да намерите Джоан, жената на Том? — попита плахо Мария.

— Разбира се, и мисля, че няма да е трудно. Том е от Дейвън и хората на Дрейк ще ми кажат къде да търся. Не искам бедната жена да гладува и да търпи лишения. Ако Том беше служил на моя кораб, щеше да се върне в къщи като богат човек.

— Много се радвам. — Мария въздъхна с болка. Том беше пират и плячката му беше придобита незаконно, но той беше компенсирал това многократно с понесените на галерата страдания.

Сър Ричард стана и отвори моряшкия си сандък. След малко показва на дамите богато украсена лютня.

— Свирийте ли на този инструмент, доня Мария?

Мария сведе смутено глава. Баща ѝ и Консуело често я бяха уверявали, че пее и свири прекрасно, но не смееше да покаже изкуството си пред сър Ричард.

— Не умеете ли? — Мъжът посегна към струните. — Толкова отдавна не съм свирил. Когато баща ми принадлежеше към свитата на крал Филип в Уестминстър, беше научил много испански песни и аз помня някои от тях и до днес.

Той седна на стола си, изсвири за опит няколко тона и изпя със звучен тенор две андалуски песни. Мария беше трогната от красотата на музиката. Тя ѝ напомни топлите уханни нощи, когато двамата с баща ѝ пееха и свиреха под звездите. Когато Норууд ѝ подаде инструмента с лек поклон, тя забрави смущението си и даде своя

принос за успеха на вечерта. Гласът ѝ беше мек, но достатъчно силен и много добре обработен. Норууд се отпусна в стола си, затвори очи и се заслуша в музиката.

— Мисля, че не е нужно да ви казвам колко добре пеете, доня Мария. Нашата кралица Елизабет е свършена музикантка, но мисля, че вие владееете лютнята дори по-добре от нея, а що се отнася до гласа, никой не е в състояние да се мери с естествената красота на песента ви.

Мария се изчерви до корените на косите си.

— Благодаря ви, сър.

Тя запя отново и този път изпълни английската песен, която майка ѝ беше изпяла преди много години пред баща ѝ в палата Нонсъч и която беше останала завинаги в паметта на дон Диего.

*Не ме отблъсквай безсърдечно,
любими, аз винаги съм те обичала вярно...*

Норууд се присъедини към песента и двамата я завършиха в дует.

*Грийнлийвс беше цялата ми радост,
Грийнлийвс беше моята страст,
Грийнлийвс беше моето златно сърце,
никой друг освен лейди Грийнлийвс.*

— Значи познавате песента?

— Разбира се. Татко казваше, че крал Хенри я е написал за Ан Болейн, нещастната майка на нашата кралица.

— Бедничката! Била е обезглавена, нали? Как мислите, наистина ли е нарушила светостта на брака?

Мъжът вдигна рамене.

— Съмнявам се. Но крал Хенри е имал нужда от син, а политиката иска жертви.

— Красива ли е кралица Елизабет?

Капитанът се поколеба, после изкриви лице.

— Не бих могъл да я опиша от гледна точка на мъжката представа за красота. Вече не е в първа младост, но няма мъж, който да е устоял на магията ѝ.

Мария не знаеше какво да каже. Отново бе осъзнала, че безусловната му вяроност към кралицата е една от непреодолимите пречки помежду им.

— Какво ще стане с нас, когато стигнем в Англия, сър?

Сивите очи на капитана бяха втренчени в лицето ѝ.

— Веднъж споменахте нещо за майка си и за това, че е загинала в затвора на светата инквизиция. Значи е била англичанка?

— Да — прошепна беззвучно Мария. — Името ѝ е мистрес Мери Гаскойн.

— Дали е имала братя и сестри? Познавате ли някои свои роднини?

Мария погледна въпросително към Консуело, но старата жена поклати глава.

— За съжаление не знам нищо за произхода ѝ, не знам дори къде е родена. Баща ми беше много нещастен след смъртта ѝ и избягваше да говори за съпругата си. Единственото, което ми е разказвал, е как я е ухажвал в двора на кралица Мария. Не мисля, че мама е била от висшата аристокрация, но вероятно е произхождала от семейство на благородници, защото е била придворна дама на кралицата.

— Щом е служила на кралицата още от самото начало, вероятно е била от северната част на страната — размишляваше на глас Норууд. — Сигурно е от семействата, които са останали верни на католицизма, както е постъпил и баща ми.

— Нима вашето семейство е запазило старата вяра? — попита изумено Мария.

— Точно така — отговори кратко мъжът и се върна на темата, която го интересуваше. — Мисля, че ще мога да открия роднините ви.

— Вероятно ще почакате да ви изплатят откупа и ще ме отведете при тях?

Норууд се усмихна подигравателно.

— Ах да, откупът! Наистина ли смятате, че английските ви роднини са готови да платят за връщането ви, доня Мария?

Лицето ѝ помрачня.

— Съмнявам се. Защо да го направят? Ако бях на тяхно място, не бих се зарадвала особено от внезапната поява на една полуиспанка.

— Доколкото разбирам, нямате особено желание да се върнете в Испания?

Мария се поколеба, защото знаеше с какъв страх Консуело очакваше отговора ѝ.

— Не, сър. Нямам желание да се върна в дома на чичо си.

— Тогава ми се доверете, а аз ви обещавам да сторя най-доброто за вас. — Норууд се изправи, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Желая ви лека нощ, доня Мария. Спете добре и си починете. Тази сутрин постъпихте като жена с голямо сърце и ми показахте истинския си характер. Много съм ви благодарен за проявеното топло съчувствие.

Бузите ѝ пламнаха от радост и тя остана дълго загледана във вратата, след като той си отиде.

След този ден животът на борда на „Глориана“ стана много по-приятен за Мария Моряците бяха видели какво бе сторила за умирация им другар и се отнасяха към нея с неподправено дружелюбие, изразяваха ѝ уважението си и не стана нужда капитан Норууд да се намесва, за да им напомня, че ѝ дължат почитание. Сър Ричард прекарваше с нея всяка свободна минута. Когато задълженията му позволяваха, двамата се хранеха заедно, разхождаха се по палубата или свиреха на лютня и пееха. Консуело се примири много бързо с промяната в положението на любимката си. Тя присъстваше на всяка среща, държеше се настрана и макар че следеше двамата с бдителен поглед, вече не разпространяваше около себе си атмосфера на недоверие и подозрителност, както беше правила по-рано. След като Мария взе решение да не се връща повече в Испания, дуенята разбра, че животът в Англия редом с питомката ѝ е за предпочитане пред живота без нея, и престана да ѝ натяква за еретическите наклонности на сър Ричард, както и за пиратското му минало.

По време на съвместните им разходки двамата се сближаваха все повече. Той ѝ разказваше въодушевено за дома си в Йоркшир и за старата бавачка, която водела домакинството му и очаквала с копнеж завръщането му. Разказваше ѝ смешни истории за живота в двора, някои от които се отнасяха до приключенията на капитан Дрейк. Много скоро Мария разбра, че спътникът ѝ има нужда от много средства, за да възстанови занемареното си имение и да изплати

дълговете на дядо си, който беше имал неблагоприятното да участва във въстание срещу короната.

От своя страна, тя му описваше спокойния, беден на събития живот в естанцията на баща си и Норууд можа да добие поглед върху закриляното ѝ и сравнително безгрижно досегашно съществуване, така внезапно разрушено от смъртта на баща ѝ.

Никой от двамата не споменаваха нападението над Картагена. Помежду им се бе установило мълчаливото съгласие да избягват опасните теми и Норууд не смееше да се доближава много до нея, само ѝ целуваше ръка на сбогуване.

Както и при пътуването си към Нова Испания, Мария прекарваше времето си в някакво странно опиянение. Беше приключила със стария си живот, но още не беше готова да приеме новия, да предвиди всички възможни трудности, които той щеше да ѝ донесе.

Капитан Норууд я бе уверил, че ще се погрижи да ѝ намери добро място за живот, но тя не смееше да мисли толкова напред. Всичко в нея се бунтуваше срещу деня, в който щяха да я разделят от него. Положението се изостри, когато след няколко седмици момчето дойде да я повика на палубата и сър Ричард я отведе до релинга.

— Виждате ли сивите мъгли в далечината? Това е полуостров Лизард, най-южният край на Англия. Само след няколко дни ще бъдем в Лондон.

Мария се залови за парапета, за да не падне, и устните ѝ побеляха. Толкова скоро? Обзе я дива паника, сърцето ѝ се качи в гърлото, дъхът ѝ спря.

— Няма ли да влезете в пристанището на Плимут? — попита тихо тя, опитвайки се да успокои вълнението си. — Това е в Дейвън, а Джем ми каза, че повечето от хората ви са оттам.

— Не, ще хвърлим котва в Саутхемптън. Оттам пътят е по-кратък.

— Ще ме вземете ли със себе си на сушата?

Норууд се обърна изненадано.

— Разбира се! Ще ви отведе при добри приятели и ще останете в дома им, докато намеря роднините ви. Ще живеете напълно сигурно и под мря закрила.

— Да — прошепна едва чуто Мария. — Аз ви вярвам, капитане. Само помислих, че може би е по-добре да остана на борда, докато уредите живота ми.

Мъжът махна нетърпеливо с ръка.

— Вашият живот е в моите ръце, доня Мария. Нямаме ни най-малък повод за тревога.

Когато ѝ съобщиха, че приближават целта на пътуването си, Консуело стисна устни и не каза нито дума. Подобно на Мария, тя се опитваше да прогони нарастващите си страхове и съмнения, но не успяваше и паниката заплашваше да я надвие. Никога не беше харесвала дон Луис Ортега, но в момента би предпочела да види Мария омъжена за него и прибрана на сигурно място в испанската колония. Непознатото, което лежеше пред тях, я плашеше, и то основателно.

Въпреки страха си, тя се нахрани добре и очевидно беше яла твърде много, защото клюмна в стола си и задряма много преди обичайния час за лягане. Сър Ричард беше вечерял с дамите, но, противно на навиците си, се извини и се оттегли рано, за да изпълни задълженията си на палубата.

Мария разглеждаше недоволно заспалата Консуело. След малко стана, разходи се из каютата и внезапно я побиха студени тръпки. Откакто бяха оставили зад себе си Азорските острови, времето постоянно се влошаваше, на палубата беше хладно и влажно. Копринената рокля трябваше да бъде заменена с по-топли одежди, най-добре от кадифе.

През пролетта Англия е студена и влажна, беше казал Норууд. Дали времето иска да ѝ покаже какво я очаква в чуждата страна? Трябва ли да го възприеме като поличба?

Тласната от внезапен импулс, Мария грабна наметката си, и се запъти към вратата. На излизане хвърли бърз поглед към спокойно спящата Консуело и неволно се усмихна. Вече няколко пъти се беше измъквала тайно от опеката на дуенята си и всяко бягство беше предизвиквало верига от злощастни събития. Но именно по този начин тя бе срещнала мъжа, когото обичаше с цялото си сърце. Тази вечер трябваше да бъде сама с Ричард Норууд, защото скоро щяха да слязат на сушата и да се разделят. Тя въздъхна дълбоко, укори се за безумието

си, произнесе кратка молитва и внимателно затвори вратата зад гърба си.

Корабният юнга беше в коридора и я изгледа смаяно.

— Къде е капитанът? — попита Мария, без да смее да го погледне. — Трябва да изясня един въпрос с него, преди утре да хвърлим котва в Саутхемптън.

— Разбира се, мистрес. Капитанът е на палубата, при кормилото, дава нареждания на дежурния.

— Благодаря — отговори с леко треперещ глас Мария. — Не, нямам нужда от теб, сама ще го намеря.

Тя се покатери бързо по тясната стълбичка и когато стигна до кормилото, беше останала без дъх. Приглади смутено полите си, уви се по-плътно в кадифената наметка и сложи качулката. Горещо беше хладно и влажно, а мъглата веднага полепна по лицето и ръцете ѝ.

Сър Ричард я видя да идва и побърза да приключи разговора си с дежурния. След това се поклонил учтиво на Мария и бързо я поведе към едно закътано местенце.

— Случило ли се е нещо, доня Мария? Тук е твърде студено за вас. Къде е сеньора Енрикес? Надявам се, че не е болна?

— Нищо ѝ няма — отговори нетърпеливо Мария, спусна пониско качулката си и прибра няколко непокорни кичурчета от косата си. — Нищо не се е случило. Само... изведнъж ми стана страшно там долу и реших да ви потърся.

Норууд я погледна учудено.

— Напредваме бързо. Сигурно се радвате, че най-после ще можете да слезете на сушата.

— Така ли мислите?

Капитанът я погледна остро, после сложи ръка на рамото ѝ.

— Какво ви измъчва, доня Мария? Англия не е опасна за вас, повярвайте.

Младата жена преглътна с мъка и изведнъж от очите ѝ закапаха сълзи.

— Въпреки това ме е страх...

— Защо, за бога? — В гласа му се усещаше безпомощност.

— Защото ще ме отведете при чужди хора. Те не ме познават и може би няма да ме харесат. Ами ако откажат да ме приемат?

— Тогава ще потърся друго разрешение на въпроса.

Сърцето ѝ заби като лудо. Какво беше това „друго разрешение“? Дали щеше да я отведе в имението си в Йоркшир? Това беше повече, отколкото можеше да се надява.

— Още от самото начало ви създавам само ядове. А сега... Ако семейството ми не прояви готовност да плати, ще претърпите финансова загуба...

— Стига вече, доня Мария! Забравете завинаги този жалък откуп! Наистина ли не разбрахте, че когато наскоро заговорих за него, беше само на шега?

— Защо тогава сте се натоварили с грижата за мен, защо?

Мъжът вдигна рамене.

— Съдбата ни събра и аз...

Мария стисна до болка ръката му.

— Искам да ми повярвате, че тогава, на галерата, бях дълбоко засегната от бичуването ви! Помолих капитана да спре наказанието и той ме послуша. След това, в Кадис, умолявах чичо си да направи нещо, за да спаси живота ви. Никога не съм искала да ви причиня зло.

— Знам това, доня Мария. Вярвам във всяка ваша дума. — Той обърна лицето ѝ към себе си и взе крежките ѝ, леденостудени ръце в своите. — За мен ще бъде чест да ви помогна. Когато стана свой собствен господар, ще дойда отново при вас и никога вече няма да ви напусна.

Мария погледна заклинателно в сивите му очи.

— Значи сте на служба при кралицата?

Норууд се поколеба, но само за миг.

— Имам важни задължения, които ме зоват в Лондон, но се надявам да ги уредя бързо. Няма да трае дълго, бъдете сигурна в това.

— Но аз не познавам никого в тази чужда, студена страна...

— Разбирам тревогата ви, но ви моля да ми вярвате. — Той вдигна брадичката ѝ и приглади назад една непокорна къдрица.

Колко прекрасна беше и изцяло в негова власт. Мъжът съзнаваше, че в този момент тя го обичаше истински, и беше изкушен да се възползва от положението. Ако я помолеше да стане негова, ако изтръгнеше от устата ѝ обещание, нямаше да има връщане назад. Не, той беше длъжен да ѝ даде възможност да реши свободно. Трябваше да намери роднините ѝ и да я заведе в дома им. Когато тя свикне с новия си живот, щеше да си спомня дългото пътуване по море с похитителя

си като потискащ сън. В момента тя имаше нужда от него, за да намери мястото си в чуждата страна. Ако тази необходимост не съществуваше, тя щеше да го гледа отново със същото отвращение като в началото.

Освен това не биваше да забравя службата си при Уолсингъм. Мария не знаеше нищо за задачата, с която беше заминал за Испания. Норууд помнеше презрителното изражение, което се беше появило на лицето на приятеля му Дрейк, когато заговориха на тази тема. Не, първо трябваше да се погрижи да я настани добре в новата и родина, а после да чака и да се надява, че тя ще дойде при него по своя воля, ще приеме сърцето му, което още отсега беше изцяло нейно. Когато слезе на кея в Картагена, той осъзна, че никога няма да даде Мария в ръцете на онзи Луис Ортега. Егоизмът му подсказваше да я завладее, да изиска съгласието ѝ. Но смелостта, проявена от нея в онази първа нощ, го бе накарала да осъзнае, че чувствата му към нея са много по-дълбоки и трябва да се прояви като истински джентълмен.

Ричард Норууд пое дълбоко въздух и се приведе над ръката на Спътницата си.

— Позволете да ви отведе в каютата, доня Мария. Легнете си и се опитайте да заспите. Пътуването от Саутхемптън до Лондон ще бъде доста напрегнато. За съжаление пролетта в Англия е много студена, отколкото в Испания, да не говорим за Новия свят.

Церемониалната му учтивост я отрезви. Тя се бе надявала спечели любовта му, да чуе признанието му, бе дошла при него по своя воля, за да му се предложи, но всяко унижение си имаше край. Той беше готов да поеме отговорност за съдбата ѝ, но не я обичаше. Лудата страст, която беше припламнала в сърцето му в нощта, след като я беше отвел от Картагена, сигурно беше предизвикана от виното. Мария се беше страхувала от това и сега ѝ стана ясно, че не се е излъгала. За него тя щеше да си остане завинаги представителка на народа, който го беше заробил и измъчвал.

Мария преглътна всички нежни думи, които напиреха на устните ѝ, и уморено кимна с глава. Опря се на ръката на капитана и се запъти бавно към тихата си каюта, охранявана от спящата Консуело.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин „Глориана“ хвърли котва в пристанището на Саутхемптън. Денят беше характерен за английската пролет, мокър и хладен. Мария седеше в каютата и мрачно наблюдаваше едрите дъждовни капки, които се стичаха по стъклата на прозореца. Баща ѝ беше разказвал за влажната английска зима, но винаги описваше въодушевено меките пролетни и летни дни, веселите компании, препускащи по зелените поля.

„Никога не бях виждал такава наситена зеленина, Мария. Цветът ме омагьосваше. Градините на палата, ухаеха замайващо на рози и орлов нокът. Английските цветя са прекрасни, а майка ти беше най-прекрасното между тях.“

Сигурно дъждовете са причина за тази ярка зеленина, помисли си с мрачен хумор Мария. Консуело трескаво търсеше шала ѝ. Мария я погледна и неволно се засмя, Дуенята беше увита от главата до петите, а лицето ѝ отразяваше цялото ѝ недоволство от капризите на природата в тази чужда на сърцето ѝ страна.

В коридора се чуха стъпки. Сър Ричард влезе и когато се поклони, от шапката му се посипаха едри дъждовни капки.

— Време е да слезем на сушата. Готови ли сте, скъпи дами? Виждам, че сте топло облечени. Сложете си качулката, доня Мария, защото навън е много студено.

Когато седнаха в лодката, Мария попита любопитно:

— Къде ще нощуваме?

— Смятам да вземем карета и веднага да потеглим за Лондон. Ще нощуваме в някоя странноприемница по пътя.

На кея ги чакаше кола, вече натоварена с багажа на дамите. Мария беше облякла най-топлата си рокля. Надяваше се, че Норууд ще седне при тях в каретата, но той предпочете да язди отстрани.

Испанският етикет предписваше на неомъжените момичета да не пристъпват праговете на къщите, достъпни за простолюдието, и ако изобщо пътуват, да нощуват само в манастири. Затова днешното ѝ

пътуване мина много интересно и тя чакаше с нетърпение да види първата крайпътна странноприемница в живота си. Щом се смрачи, каретата спря и когато дамите слязоха, сър Ричард ги преведе бързо през двора и веднага ги настани в спалнята им, без да им покаже общите помещения.

Стаята беше малка, леглото изглеждаше съвсем чисто, а след кратка проверка Консуело обяви, че помещението е добре проветрено. В камината беше запален огън и измръзналите пътнички се оживиха. Много скоро обаче сър Ричард се сбогува, за да се погрижи за конете, и Мария отново се почувства сама и изоставена.

Вечерята беше донесена от една едра прислужница, която говореше английски на диалект и Мария не разбра почти нищо. Сър Ричард не дойде да вечеря с тях, но по-късно почука на вратата, за да се увери, че всичко е наред.

На другата сутрин дамите бяха събудени рано от настойчиво почукване. Норууд ги помоли учтиво да се облекат бързо и да закусят, за да продължат пътя си към Лондон.

Дъждът беше престанал и през процепите на капациите в стаята проникваха ярки слънчеви лъчи. Мария дръпна завесите, отвори прозореца и погледна навън. Тревата и дърветата блестяха от безбройните капчици роса и светлите им цветове заличаваха напълно спомена за сивата завеса на дъжда и мъглата, които вчера бяха обгърнали страната. В задния двор крякаха кокошки. Вратата към оборите беше отворена и кочияшът запрягаше конете. До хамбара се намираще малка градина, в която цъфтяха лулички и иглики, примесени с най-различни кухненски подправки. От мократа земя струеше силна, свежа миризма, небето беше леко и синьо като одеждата на Светата дева. Мария хареса пухкавите бели облачета много повече от безкрайната и дълбока синева на небето над Карибско море. Значи това беше Англия! Въпреки че беше чужденка тук, Мария усети странна свързаност със страната, където майка ѝ беше живяла и бе срещнала бъдещия си съпруг, и изпита неловкото чувство за предателство. Сър Ричард я поздрави любезно.

— Е, доня Мария, харесва ли ви Англия днес?

Младата жена се засмя безгрижно.

— О, чудесна е! Всичко е толкова зелено и свежо.

— Няма по-красиво място на земята от Англия през май. Но признавам, че съм малко предубеден. Съветвам ви да се облечете топло, защото слънцето не дава достатъчно топлина. Набавил съм ви допълнителни одеяла.

Кожените завески на каретата бяха вдигнати и Мария се наслаждаваше с пълни гърди на свежия хладен въздух. Много скоро обаче Консуело започна да се оплаква от течението и младата жена отстъпи пред настояванията ѝ. Тя спусна завеските и по този начин загуби от погледа си сър Ричард, който яздеше редом с каретата. В странноприемницата им бяха приготвили обед, така че не се наложи да спират. Пътят беше добър и конете препусаха с всички сили. Консуело дремеше доволно на удобната седалка, а скоро и Мария заклома, приспана от лекото люлеене и приятната топлина във вътрешността на каретата. Късно следобед колелата на каретата затропаха по калдъръма на столицата. Консуело изхърка силно и се събуди, разтърка очи и зяпна смаяно, когато прекосиха река Темза по величествения мост. Мария също гледаше смаяно. Тя се подаде навън, за да види колкото се може повече от чуждия град. От двете страни на реката се редяха внушителни постройки. Каретата премина необезпокоявана по моста, тъй като в този късен час оживеното градско движение беше понамаляло. Сър Ричард доближи коня си до вратичката и се усмихна мрачно, когато Мария потрепери от ужас при вида на отсечените глави, побити на дълги колове и окачени от едната страна на моста. След малко показа на дамите църквата „Свети Павел“, чийто купол се издигаше величествено от северната страна на реката, и насочи вниманието им към къщите и магазините с дълги и тесни врати и прозорци и издадени над улиците горни етажи, които почти прогонваха светлината от тесните улички. Мария не познаваше Мадрид, не беше видяла почти нищо от Кадис, докато прекосяваха града с каретата на чичо ѝ, затова сега наблюдаваше смаяно оживлението и суетнята на големия град, като от време на време смръщваше отвратено носле поради лошите миризми, които идваха от канализацията.

Много скоро минаха през висока арка и спряха в облицован с плочки двор. Ратаите се втурнаха да поемат юздите и да се погрижат за конете, слуги застанаха на портала, за да съобщят за гостите и да им помогнат при нужда. Мария се почувства ужасно неловко и потърси с

поглед сър Ричард, но той беше изчезнал. Когато срещна страхливия поглед на питомката си, Консуело само вдигна безпомощно рамене. Очевидно бяха пристигнали, където трябва. Сър Ричард беше обещал да ги подслони у свои приятели, докато намери роднините на Мария, но никой не можеше да каже как англичаните щяха да приемат две напълно непознати испанки. Дали щяха да им отворят с готовност вратите на къщата си, както очакваше сър Ричард?

Норууд се върна само след няколко минути, но те се сториха цяла вечност на изнервената Мария. Отвориха вратичката на каретата, спуснаха стълбичката и Норууд ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе.

В този момент Мария забеляза, че сър Ричард не се е върнал сам. Един едър, скромно облечен мъж с тясно лице, поне десет или петнадесет години по-стар от сър Ричард, излезе напред, поклони се и целуна ръката на Мария. После поздрави гостите с добре дошли на безупречен кастилски.

— Заповядайте в дома ми, доня. Знам, че сте уморени и премръзнали от дългия път. Сър Ричард ми каза, че сте пристигнали в Саутхемптън едва вчера. Вече съм наредил да ви приготвят покои.

Норууд се усмихна и кимна окуражително на Мария.

— Позволете ми да ви представя министъра на Нейно величество, сър Франсис Уолсингъм.

Мария направи дълбок реверанс, сложи ръка върху лакътя на домакина и мина през портала. Когато влязоха в просторния салон, отново се огледа страхливо за сър Ричард, но той я предаде на грижите на грижливо облечената, малко тромава жена, която носеше на колана си впечатляваща връзка ключове, и тя ги покани да се настанят в новото си жилище.

След като вечерята приключи и дамите се оттеглиха, Уолсингъм отведе Норууд в кабинета си. Както бе предположил, министърът и съпругата му приеха дружелюбно Мария. И двамата бяха направили всичко възможно бедното сираче да се почувства като у дома си, но от вниманието на Норууд не бе убягнало, че младата дама едва се докосваше до ястията и погледът ѝ постоянно беше устремен към него със страх и съмнение. Много му се искаше да ѝ каже няколко окуражителни думи, но Уолсингъм настояваше да чуе разказа за приключенията му.

Министърът беше подробно информиран за нападението, което Дрейк беше предприел над Картахена. Всички останали важни съобщения бяха пристигнали в Англия много преди Норууд и той се зарадва да узнае, че са били донесени в Лондон бързо и без приключения.

От улицата долитаха приглушени шумове. Дори в този късен час градът беше оживен, кипеше трескава дейност. Много лондончани бяха излезли да се разхождат по моста и да се наслаждат на многобройните забавления, които предлагаше Саут Бенк. Сър Ричард се настани удобно пред огъня и протегна дългите си крака. Имаше достатъчно време за развлечения. Тази вечер щеше да си легне веднага след разговора с Уолсингъм.

Министърът го бе разпитал подробно за срещата с флотата на Дрейк, както и какво го бе накарало да участва в завладяването на Картахена. Сега сър Франсис седеше мълчаливо насреща му, пронизващият му поглед не се отделяше от лицето на посетителя. Ричард Норууд така и не се беше научил да отгатва мислите на този могъщ държавник.

Какви ли са тайните мотиви на Уолсингъм, размишляваше усилено той. На масата министърът се държа изключително учтиво, дори разпита дуенята на Мария за живота им в естанцията. Сигурно си имаше сериозни основания за това, защото Уолсингъм никога не правеше нищо и не удостояваше никого с благоволенieto си без солидна причина.

Най-после Уолсингъм заговори замислено:

— Тя е много красива.

Норууд не можа да прикрие смущението си. Уолсингъм го караше да се чувства като малко момче, смутено от пронизателния поглед на възрастния.

— Какво ще правите с нея, Ричард?

— Както вече ви казах, надявам се да открия семейството ѝ.

— А след това?

— След това ще я помоля за ръката ѝ.

— Аха! Приемам, че не е изгубила невинността си? — Уолсингъм вдигна леко ръка, за да предотврати протеста на госта си. — За мен е много важно да знам това.

— Не съм я докоснал. Готов съм да сложа ръката си в огъня и да се закълна в това.

— Добре, добре — отбеляза съчувствено Уолсингъм. — Тогава бих могъл да ѝ намеря място сред дамите на кралицата.

Норууд изгуби ума и дума и погледна госта си с разширени от смайване очи. Много добре знаеше, че Уолсингъм полага фанатични усилия да не допуска католици в близост до кралицата, и съзнаваше, че именно по тези причини министърът избягваше да разговаря с него за вярата му.

Без да се трогва от смайването му, Уолсингъм продължи:

— Както ви е известно, по време на управлението на кралица Мария не бях в Англия и не познавам майката на доня Мария. Разбира се, бих могъл да открия роднините ѝ и ще го направя по най-бързия начин. Ако мистрес Гаскойн наистина е била близка с нашата кралица — а това е възможно, тъй като са били горе-долу на една възраст, Елизабет ще се почувства привлечена от младата испанка, защото винаги изпитва съчувствие към самотните и беззащитни момичета, пък и ще я запознаем с обстоятелствата около смъртта на Мери Гаскойн. По щастлива случайност в момента има свободно място в свитата на кралицата. Тъкмо вчера изпратиха мистрес Малтравърс обратно в къщи заради някакво безобидно приключение от любовен характер.

Норууд си представи живо колко се е възмутила кралицата от поведението на придворната си дама. Тя не проявяваше разбиране към болните от любов момиченца в свитата си. Придворните кавалери бяха длъжни да ухажват само своята кралица и да не обръщат поглед към другите жени.

Сър Ричард мълчеше замислено и Уолсингъм го погледна многозначително.

— Ако настаня доня Мария в кралския двор, това ще улесни безкрайно много намеренията ми. Нали нямате възражения?

Норууд не избягна изпитателния му поглед.

— Не бих искал да я изложа на опасност, даже ако сте я удостоили с честта да осъществи важните ви планове.

— Ценя откровеността ви, приятелю. Но не виждам откъде би могла да дойде опасност. Ако все пак положението се изостри, ще потърся и вашето съдействие — даже ще го поискам най-енергично.

— И по-рано сте намеквали пред мен, че се опасявате за сигурността на кралицата. Вероятно ситуацията е непроменена. Нейно величество е добре охранявана...

— Естествено. Но кой може да знае със сигурност, че онези, от които зависи, заслужават доверието ѝ?

— Ние, които обичаме кралицата, с радост ще умрем за нея.

— За съжаление има и такива, които биха предпочели да посветят предаността си на друга кралица.

— Говорите за шотландката Мери?

Уолсингъм вдигна към устните си чашата с вино.

— Да, и аз имах предвид онази мръсница от рода Стюарт. Докато тази дама не легне в гроба, Елизабет няма да може да спи спокойно, кралството ни няма да бъде сигурно.

— Кралицата никога няма да се съгласи с екзекутирането на Мери Шотландска!

— Убеден съм, че като ѝ представя неопровержими доказателства за участието на шотландката в заговор срещу живота ѝ, веднага ще подпише заповедта за екзекуция.

— Мери е твърде отдавна в затвора, за да прояви такава непредпазливост.

Уолсингъм стана, отиде до прозореца и заговори с гръб към госта си:

— Може би сте прав — засега. Но аз съм ѝ заложил капан и трябва да ви кажа, че стръвта е много привлекателна. Както правилно отбелязахте, дамата е уморена от дългото затворничество. Тя би направила всичко, за да постигне освобождаването си. — Той вдигна рамене. — Кой би я обвинил? Всичко, което трябва да знаете в настоящия момент, е, че съм узнал за заговор, целящ да освободи Мери и да премахне Елизабет. Познавам водачите му и бих могъл по всяко време да окача примките на шиите им, но първо искам да науча имената на всички участници.

Устните на Норууд пресъхнаха.

— Нима искате да забъркате доня Мария в един толкова сериозен заговор?

— Тя е испанка и принадлежи към старата вяра. Възможно е, дори е вероятно засегнатите личности да влязат във връзка с нея.

— Доня Мария ще се прояви като добър неприятел. Тя е смела жена, с висок дух. Нали я познавам! Бъдете уверен, че независимо от испанското си потекло, тя никога няма да прояви готовност да стане съучастница на убийци. Тази подлост е в дълбоко противоречие с природата ѝ.

— Тук съм напълно съгласен с вас. Познавам я само от часове, но това ми беше достатъчно да разбера, че доня Мария е вярна като златото. — Той се усмихна и прибави с лека ирония: — Впрочем, вашата любов към нея ми издаде всичко, което исках да зная. Вие не сте като онези млади, заслепени от любов придворни глупаци. Щом сте се влюбили в доня Мария, значи тя без съмнение е достойна за любов. Ще си позволя да направя едно малко необичайно сравнение: вашата доня Мария ще бъде като сокол между гълъбчетата на кралицата. Присъствието ѝ в двора ще ми даде възможност да преценя по-добре реакциите в този тесен кръг. Разбрахте ли ме?

— Ако това означава, че тя трябва да стане инструмент в ръцете ви... Света майко божия, тя не би имала сигурност нито за момент!

— Тя ще бъде инструмент, без изобщо да го подозира. — Уолсингъм се усмихна многозначително. — Обяснихте ли се вече на дамата?

Норууд не посмя да го погледне.

— Не пряко... сметнах за необходимо първо да приключа със задълженията си към вас, но...

— Най-добре ще бъде да отложите още малко страстното си признание. Естествено ще останете в тясна връзка с нея, за да бдите над сигурността ѝ — и да ме наблюдавате отблизо.

— Значи заподозреният е между придворните дами на кралицата?

Уолсингъм поклати съжалително глава.

— Подозирам всеки, включително вас, скъпи приятелю. Мислите ли, че доня Мария ще се съгласи да стане придворна дама на Елизабет?

Норууд кимна замислено.

— Тя има спешна нужда от сигурност и самочувствие. Не може да се върне в Испания. Мисля, че в момента води ожесточена борба със самата себе си, за да си изясни коя е и дали е длъжна да опази верността си към Испания. Но никога не би си позволила да извърши

нещо безчестно. Впрочем, тя е много надарена музикантка. Пее отлично и свири на лютня. Кралицата непременно ще я хареса.

— През цялото ли време беше под надзор?

— Е, бих казал, че през повечето — отговори с леко смущение Норууд.

— Тогава е най-добре да забравим дните, когато е била сама.

По тона, с който бяха произнесени тези думи, Норууд разбра, че случаят беше уреден задоволително за Уолсингъм и той можеше да се оттегли. Надигна се и погледна настойчиво събеседника си.

— Сър Франсис, чувствам се задължен да ви кажа, че е по-добре да не подлагате верността ми на проверка. Ако ми се наложи да избирам между вас и доня Мария...

— Няма да обмисляме тази възможност, преди да се е открила от само себе си. Въпреки това бих желал да ви напомня, че първо дължите лоялност на кралицата. Доня Мария ще има нужда от няколко дни, за да си почине от напрегнатото пътуване. Тя е добре дошла в дома ни и ще положим всички усилия, за да се чувства сигурна и спокойна. През това време ние с вас ще посетим двора.

Мария приглади с гордост красивата си рокля от бяло кадифе, ушита по последна мода, но ненатрапваща се на вниманието, и хвърли бърз поглед отстрани към сър Ричард, който стоеше от лявата ѝ страна. Отдясно, по-висок от всички присъстващи, беше застанал сър Франсис Уолсингъм, тъмен и впечатляващ както винаги, облечен в черно и сребро. Колко много приличаше на испански гранд, а беше непримирим враг на Испания.

Сър Ричард нямаше твърди навици по отношение на облеклото си. Днес беше издокаран в яркочервено кадифе, подплатено с бяла коприна. Обрулената от вятъра и слънцето кожа беше в ярък контраст с блестящо бялата плисирана яка. Мария неволно се запита с какви средства бе платил този разкошен костюм. Вероятно от същия източник, откъдето бяха дошли парите за изисканата ѝ рокля — злато от завладян търговски кораб или скъпоценности от имуществото на заможен плантатор. Сър Франсис беше настоял да надзирава лично съставянето на гардероба ѝ. Кадифето на роклята ѝ беше обшито с мънички златни клончета, дантелената яка беше украсена със златен

ширит, а високият гребен, който държеше дантелената мантия, също беше златен.

Мария трябваше да бъде представена на английската кралица, на великата Елизабет, но макар че вътрешният глас ѝ нашепваше думата „предателка“, тя не можеше да се изтръгне от възбудата и възвишеното чувство на момента. Сър Ричард беше получил заповед да се яви пред своята кралица и сър Франсис настоя Мария да го придружи.

Голямата зала за аудиенции беше пълна с шум и хора. Наконтени и грижливо фризирани придворни владееха сцената, но в навалищата се виждаха и духовници в прости раса, както и държавни служители в скромно облекло. Тук-там седяха великолепно облечени дами. Тъй като тронът беше още празен, разговорите и смеховете бяха високи и безгрижни.

Шумът заглъхна светкавично, когато церемониал-майсторът на кралицата възвести, че Нейно величество влиза в залата. Всички присъстващи се обърнаха към двукрилата врата в дъното и застинаха по местата си. Алебардистите вървяха начело на шествието. След тях се появи самата Елизабет, следвана от ято придворни дами, всички облечени в бяло като Мария. Най-последно й стана ясно защо Уолсингъм бе настоял и тя да се облече в бяло.

На фона на скромните бели рокли разкошно облечената кралица блестеше като изгряващо слънце. Мария протегна шия, за да вижда по-добре.

Елизабет носеше рокля от жълто кадифе, а под нея фуста от бял сатен, толкова богато обшита със златни конци и перли, че истинският цвят почти не се различаваше. Набраните ръкави блещукаха и искряха на слънчевата светлина, която падаше през прозорците на палата. Яката от златна коприна беше огромна. Кралицата не беше висока, но се движеше с изискана грация. Тя мина гордо покрай снишилите се в дълбок поклон придворни и седна на трона си. Присъстващите не смееха дори да дишат. Едва когато кралицата кимна с глава, се чу лекото прощумоляване на кадифе и коприна.

Мария се улови, че наблюдава като омагьосана червеникаворусата коса на кралицата, увенчана с диадема, обсипана с бисери. Най-едрата перла беше спусната по средата на челото ѝ с тънка златна верижка. Кралицата изглеждаше напрегната, изхабена и уморена. Бяла пудра и дебел слой руж покриваха лицето ѝ. Досега

Мария беше слушала само най-страшни неща за тази жена: че била не само еретичка, но и вещица, която омагьосвала с излъчването си всички мъже в своя двор и ги превръщала в покорни роби. Тя беше видяла как блестяха очите на сър Ричард, когато говореше за английската кралица, и съзнаваше, че той я почита и уважава повече от всичко на света. Въпреки това днес тя видя в кралицата само една издокарана, обсипана със скъпоценности застаряваща жена и в никакъв случай богиня, която заслужава да бъде почитана по този начин.

Владетелката се отпусна на трона, дамите се събраха около нея, готови да ѝ служат. Първият камерхер вдигна белия си жезъл и започна да извиква един по един дошлите просители.

Мария погледна тайно към сър Ричард, но той стоеше гордо изправен и търпеливо чакаше, докато му дойде редът. Редом с него стоеше невъзмутимият сър Уолсингъм.

Камерхерът извика имената им в самия край на представянето.

— Сър Франсис Уолсингъм, сър Ричард Норууд, доня Мария Сантяго и Талавера.

Мария се залови за ръката на сър Франсис, едва сдържайки нервното си треперене, пристъпи пред кралицата и се поклони дълбоко. Когато отново се изправи, тъмните очи на Елизабет бяха устремени с любопитство към лицето ѝ.

— Добре дошла в нашия двор, доня Мария.

Младото момиче се обърна бързо към сър Ричард, който се отпусна елегантно на едно коляно и прилепи устни към бялата тясна ръка на своята кралица, благосклонно протегната за целувка.

— Много се радваме да ви видим отново в двора, сър Ричард. Твърде дълго беше отсъствието ви.

Къдравата руса глава на мъжа се сведе още по-дълбоко.

— Само задачи от извънредна важност за благополучието на Ваше величество можаха да ме задържат далече оттук толкова време.

Мария видя дружелюбната усмивка на Елизабет и сърцето ѝ се сви. Очевидно застаряващата кралица се наслаждаваше на искреното обожание на сър Ричард. Младата испанка беше абсолютно сигурна, че той говори от сърце, и сама се изненада от ревността, която я прониза.

Кралицата махна нетърпеливо с ръка, макар че очите ѝ продължаваха да се усмихват.

— Хайде, да ви няма! Не е редно да ласкаете така безсрамно своята кралица. Доведете го по-късно в покоите ми, сър Франсис, не забравяйте и момичето.

Сър Франсис изведе Мария от залата за аудиенции, за да ѝ покаже някои от забележителностите на палата Уайтхол: трите галерии, които се съединяваха във великолепна тераса, от която гостите можеха да се наслаждават на красивата гледка към Темза, и прекрасния таван на голямата галерия с картините на Холбайн. Мария се прехласна по красотата им, но объркването ѝ не изчезваше. Какво правеше тук? Защо я бяха представили на кралицата? Тя беше враг на Англия и въпреки това в хладния и преценяващ поглед на владетелката нямаше нито следа от враждебност. Мария последва послушно двамата си придружители във великолепните градини, за които баща ѝ говореше с такъв копнеж, разгледа огромната арена за турнири, където кралицата се забавляваше с многоцветната игра на състезанията, организирани в нейна чест. Всичко беше извънредно впечатляващо, но и уморително и Мария се зарадва, когато тримата се оттеглиха в кабинета на сър Франсис, където им сервираха изискани ястия и освежителни напитки.

Едва бяха свършили, когато им наредиха да се явят в частните покои на кралицата. Владетелката беше свалила скъпоценните си парадни одежди и носеше проста рокля от тежка коприна. В стаята беше останала само една придворна дама.

Тя кимна на гостите да се настанят на столчетата в краката ѝ, след като прие благосклонно почителните им поздравии. Мария се учуди на гласа ѝ: дрезгав, доста дълбок, искрено дружелюбен.

— Нахранихте ли се?

— Разбира се, Ваше величество — отговори сър Франсис.

— Тогава да говорим за работа. — Кралицата потупа сър Ричард с дръжката на ветрилото си и той отново се наведе да целуне върховете на пръстите ѝ. — Чухме, че сте донесли достатъчно плячка, която да ви обезщети за преживените нещастия.

Сър Ричард се ухили. В частните покои на кралицата той беше много по-спокоен отпреди и можеше да се откаже от придворната церемониалност.

— Достатъчно не само за мен, но и ми позволява да предоставя значителна сума на кралската хазна.

Кралицата изглеждаше доволна.

— Чудесно, сър Ричард. Парите ще бъдат използвани за благородни цели. Прочетохме докладите ви и напълно съзнаваме опасностите, които предвиждате.

Лицето на Норууд изрази сериозна загриженост.

— Позволете да дам на Ваше величество един съвет за вашата собствена сигурност. Дори опасността за Англия бледнее срещу много по-реалната опасност за живота ви. Крал Филип Испански ще стори всичко, за да ни лиши от нашата велика кралица.

— Знам това — отговори раздражено Елизабет. — А дори и да забравя, моят арабин не престава да ми го напомня.

Сър Франсис се престори, че не е чул прякора, който му беше измислила лично кралицата.

Елизабет се засмя и посвети вниманието си на Мария.

— Значи това е испанската плячка, която донесохте от пътуването си, сър Ричард?

Мария се изчерви до корените на косите си и кралицата отново се засмя.

— Виждам, че разбирате английски, доня Мария. Не се обиждайте, момиче. Сър Франсис ми разказа колко добре сте били настанени на кораба и че сте била под постоянната закрила на дуенята си. Не бих ви приела в кръга на моите дами, ако не бях сигурна в добродетелта ви.

— В кръга на придворните дами на Ваше величество? — Мария произнесе възбудено тези думи, забравила, че общуването с кралицата изискваше чинопочитание. — Простете, Ваше величество — прошепна съкрушено тя и направи дълбок поклон. — Нямах представа, че съм удостоена с тази чест.

— Аз познавах майка ви, доня Мария. — Гласът на кралицата омекна. — Много съжалявам, че вече не е между живите, и особено за обстоятелствата около смъртта ѝ.

Мария отвори уста, но не можа да произнесе нито дума. Кралицата беше познавала майка ѝ и я бе запомнила, макар че дворът беше пълен с млади дами. Може би мистрес Гаскойн бе проявила особена благосклонност към бедното дете Елизабет, което беше страдало неопишимо от недоверието на кралица Мария, това беше

известно на всички. Тя сведе глава, защото не смееше да попита за подробности.

Кралицата махна на придружителката си и младото момиче с кестеняви коси и ведро лице, горе-долу на възрастта на Мария, застана пред стола ѝ и направи дълбок реверанс.

— Урсула, доня Мария ще ни служи като придворна дама. Вземете под крилото си младата испанска лейди, знам, че тя е още чужда в нашата страна и изпитва носталгия по родината. Запознайте я със задълженията ѝ. Информирайте дамата, която отговаря за гардероба, че е длъжна да снабди доня Мария с всичко необходимо за живот в кралския палат.

— Ваше величество, за мен ще бъде удоволствие да дам своя принос за гардероба на доня Мария и да осигуря необходимите средства, докато намерим роднините ѝ. Сър Ричард направи крачка към Мария и поднесе ръката ѝ към устните си. — Доскоро, доня Мария. Ще ви изпратя сенъора Енрикес, вашата дуеня, за да ви помага.

Мария го погледна с няма молба, но младата придворна дама ѝ кимна подканващо и двете трябваше да напуснат кралските покои. Нима щяха да я разделят от сър Ричард, още сега, в този момент, без да ѝ дадат възможност да се сбогува с него и да му благодари за положените усилия? Отново я обзе паника. Тя се вкопчи отчаяно в ръката му и очите ѝ се напълниха със сълзи. Всичко стана така внезапно. През изминалите седмици тя се бе старала да не мисли за несигурната съдба, която я очаква в английското кралство, за да се наслаждава на дружбата и привързаността му. Беше свикнала да вижда в негово лице своя могъщ закрилник, своя учител. А сега щяха да ги разделят... болката беше непоносима.

Норууд забеляза отчаянието ѝ и се приведе към ухото ѝ:

— Ще се виждаме често, защото аз няма да напускам двора. Няма от какво да се боите. — Шепотът му стана още по-настойчив: — Честта, която ви оказа кралицата, е невероятно голяма. Ще бъдете под личната ѝ закрила, докато аз се опитвам да намеря семейството ви. Бог да бъде с вас, Мария.

Кралицата чакаше нетърпеливо и отново махна с ръка на мистрес Урсула да отведе новата придворна дама в отредените ѝ покои. Мария се поклони дълбоко пред сър Ричард, направи почтителен

реверанс пред кралицата и излезе неохотно, без да се осмели да се обърне.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следващите дни се запечатаха завинаги в паметта на Мария като безкрайна поредица от неуспехи и неловки ситуации. Отредиха ѝ стаичка в частните покои на кралицата. Едва по-късно ѝ стана ясно, че това е особена чест, защото повечето придворни дами бяха подслонени много по-скромно и постоянно се намираха под бдителния поглед на отговорничката за гардероба, която се грижеше за облеклото на кралицата и ръководеше с желязна ръка не само слугините, но и придворните дами.

Задълженията на Мария не бяха трудни: да придружава кралицата на обществени места, от време на време да ѝ помага при обличане, да спи в покоите ѝ. Всички тези задачи се падаха по-често на дамите с по-висок ранг и младата испанка нямаше никаква работа. През повечето време седеше в стаята си и часовете се влачеха мъчително бавно. По-възрастните придворни дами я приеха без особено въодушевление, любезността им беше изкуствена: очевидно нямаха доверие на чужденката, която така неочаквано беше проникнала в затворения им кръг.

В тихите нощни часове тя често плачеше във възглавницата си и усещаше болезнено липсата на сър Ричард. Едва сега осъзна колко е силна любовта ѝ към него. След страшните часове в Картахена и особено след случилото си при предаването ѝ на испанския губернатор, той беше постоянно до нея. Лека-полека тя бе свикнала с присъствието му и постоянната му закрила и сега разбираше, че е станала напълно зависима от него. Копнееше за добре познатата ѝ иронична усмивка, за високата, представителна фигура, копнееше да усети отново силата на мускулестото му тяло, докато двамата се разхождаха спокойно по палубата на „Глориана“.

Досега двамата се бяха срещнали само два пъти в двора, и то за кратко, и бяха разменили само няколко нищо незначещи любезности. Под любопитните погледи на останалите дами просто не можеха да поведат истински разговор. Той изглеждаше загрижен за

благополучието ѝ, но и се гордееше с факта, че кралицата я бе удостоила с благосклонността си. Постепенно Мария започна да вярва, че Норууд се радва, дето се е отървал от досадните си задължения към нея. Засега не беше успял да открие роднините ѝ.

Една вечер Мария беше получила нареждане да забавлява кралицата със свирене на лютня и след като Нейно величество се оттегли за сън, вървеше обратно по коридора към стаичката си. Изведнъж чу странен шум и се огледа уплашено. От една ниша долиташе отчаян плач. Мария спря пред еркерния прозорец, закрит със скъпоценна завеса, на която беше изобразена богинята Диана, и се поколеба. Знаеше, че много хора в това състояние не изпитват желание да бъдат утешени. Но самата тя в последно време беше толкова нещастна, че реши да предложи подкрепата си. Сигурно плачеше някоя от придворните дами на кралицата, а Мария, макар и отскоро в двора, знаеше, че Елизабет може да бъде много жестока и безмилостна към хората, които я заобикаляха.

Тя повдигна леко завесата и попита с тих глас:

— Мога ли да ви помогна?

Хълцането престана, в коридора се възцари тишина. Мария направи нов опит:

— Аз съм, доня Мария. Понякога и аз се чувствам много самотна. — Гласът ѝ изразяваше искрено съчувствие: — Често си казвам, че съм длъжна да свикна с живота си тук... все едно как.

Нежна женска ръка отметна гоблена и на трепкащата светлина на стенните свещници Мария разпозна обляното в сълзи, силно зачервено лице на младата придворна дама, която беше до кралицата в деня на представянето ѝ.

— Мистрес Лестър? Мога ли да направя, нещо за вас? Какво се е случило?

Урсула Лестър потисна тихия си стон.

— Прощавайте, аз си мислех... Всички дами са си легнали... Мислех, че никой няма да ме чуе.

— Заповядаха ми да свиря пред кралицата, затова се прибирам толкова късно. Тя не можеше за заспи. Да не сте болна, мистрес Лестър? Или ви боли нещо? Да повикам ли лекар?

— Не, не, моля ви! Не съм болна, само... само съм много, много нещастна тук. — Тя отвърна лице и отново избухна в плач.

— Сигурно ви е мъчно за дома? — попита меко Мария и вместо отговор раменете на момичето се разтресоха още по-силно. — Съчувствам ви, защото и аз изпитвам вашата мъка. Аз също съм много далече от родния дом и макар че дуенята ми е много мила с мен и ме гледа като родна майка, усещам болезнено липсата на родината си. Къде е вашата?

— В Нортхамптъншир. Брат ми Уилям помоли кралицата да ме приеме в двора си и аз бях убедена, че ме очакват прекрасни приключения. Вече три месеца съм тук, а...

— Липсват ви родителите, братята и сестрите ви, нали?

Мистрес Лестър поклати глава.

— Родителите ми са мъртви. Останахме само Уилям и аз...

— Той ли ви заповяда да заемете мястото на придворна дама?

— Не, аз сама поисках. Бях много горда, че кралицата ме е удостоила с тази чест. Знаете ли, аз не съм от старата аристокрация, затова не хранех големи надежди... а после... когато Уилям ми каза... хвърлих се на шията му и бях най-щастливата жена на света, защото няхах представа...

— Какво не знаехте, мистрес Лестър? Нима кралицата не се отнася достатъчно любезно към вас, защото не сте от висшето общество?

— Не, кралицата е много любезна. — Урсула се усмихна с копнеж. — Е, поне когато е в добро настроение. Другите дами обаче, те... — Тя се разхълца отново. — Те ме отблъскват... и то не заради семейството ми, всъщност и затова, но главно защото аз... аз съм рекусантка. Няхах представа, че това ще ме изключи от техния кръг, но и не мога да го обясня на отговорничката за гардероба.

Мария приседна до нея на рамката на прозореца.

— Рекусантка... тази дума ми е непозната.

— О, разбира се, че няма откъде да я знаете. Не сте ли испанка? Тогава и вие трябва да принадлежите към старата вяра!

Мария отвори широко очи.

— Значи ли това, че сте католичка? Вярна дъщеря на римската църква?

— Да, ние с Уилям сме католици.

— А аз си мислех, че е забранено...

— Така е. Не ни преследват, но плащаме парична глоба, защото не принадлежим към официалната църква, и нямаме право да говорим открито за вярата си. Аз не съм казала нито дума в двора, но другите дами знаят и се държат ужасно. Твърдят, че всички католици са предатели, че не е редно да служи на кралицата, че никой от придворните не ме гледа с добро око. А тази вечер... някой е разкъсал бродерията ми. Бях ушила чудесна кърпичка и смятах да я подаря на Нейно величество за годишнината от възкачването ѝ на трона. Не съм добра в бродерията, работих много упорито, а после... тази вечер я намерих разкъсана на парченца. Когато я открих, мистрес Уейнрайт избухна в смях и другите се присъединиха към нея. Избягах от спалнята и се скрих тук.

Мария сложи ръка на рамото ѝ.

— Не бива да им позволявате да забележат колко дълбоко са ви засегнали.

— Няма да се върна при тях — отговори страстно Урсула. — Не мога да го направя. Ще помоля Уилям да ме вземе в къщи. Той ще подаде молба до кралицата и...

— Но, мистрес Лестър, така само ще ги зарадвате! Освен това може да навредите на кариерата на брат си.

Урсула кимна потиснато.

— Не бях помислила за това. Уилям е много добър с мен, но сигурно няма да се зарадва.

— Тази нощ няма защо да се връщате в спалнята на дамите. Можете да спите при мен. Кралицата ми предостави собствена малка стая. Предполагам, знаела е, че чуждестранният ми произход ме отдалечава твърде много от останалите дами. Стаичката не е голяма, но въпреки това ще се намери място и за вас. Искате ли да дойдете с мен?

Урсула вдигна към нея разплаканото си лице и направи опит да се усмихне.

— Би било чудесно. Но сигурна ли сте...

— Да, сигурна съм. — Мария ѝ кимна окуражително. — Трябва да се държим една за друга, не намирате ли? А утре ще попитам дали ще ви разрешат да се пренесете изцяло при мен. Вярвам, че няма да откажат. Дуенята ми ще се грижи и за двете ни.

Приятелството с Урсула Лестър направи живота в кралския двор малко по-поносим за Мария. Английското момиче с плахата усмивка и големите кафяви, малко късогледни очи беше приятна компания. Двете бяха почти на една възраст, Урсула беше само с три месеца по-малка от Мария. Тя беше избрана за придворна дама само няколко дни преди Мария. Починалият ѝ баща беше с ранг на баронет, а брат ѝ, за когото непрекъснато разказваше, бе наследил имението си малко преди Коледа.

— Уилям беше приет в кралския двор за Нова година и кралицата много го хареса — разказваше гордо тя. — И това не е чудно, защото Уилям е красив и самоуверен. Знаем, че и вие ще го харесате, когато го видите. Винаги сме били заедно и той много искаше да бъде близо до него, когато дойде в двора. Затова подаде молба да ме приемат като придворна дама на кралицата. За съжаление се виждаме твърде рядко и бях много самотна до вашето идване.

Може би причината беше в потискащата самотност без сър Ричард Норууд, но Мария скоро започна да харесва компанията и вниманието, което ѝ оказваше Уилям Лестър. Той беше красив, точно както го бе описала сестра му, не толкова силен и широкоплещест като Норууд, с по-крехки крайници, но представителен. Тъмната му коса падаше на меки къдрици до раменете, кафявите му очи бяха меки и изразителни като на сестра му, цветът на лицето беше свеж и приятен. Обличаше се с много вкус, не с подчертания разкош на другите придворни, които пълнеха залите и коридорите на Уайтхол. Към Мария се отнасяше с искрено почитание.

— Доня Мария, просто нямам думи да изразя колко съм ви благодарен, че посвещавате толкова внимание на сестра ми. Тя ми разказа колко мило сте се държали и че дори сте споделили стаята си с нея. Знаех, че бедната Урсула не се чувства добре в двора, но нямах представа какво бих могъл да сторя, за да ѝ помогна. А сега лицето ѝ отново е щастливо...

Мария се усмихна поласкано.

— Аз също бях много радостна да си намеря приятелка. И аз страдам от носталгия, сър Уилям, а религията, която изповядвам, не ме прави приятна компания за останалите дами.

Сър Уилям я погледна с известен страх, но забележката го накара да осъзнае, че Мария копнее за утешението на религията си не по-малко от него и сестра му.

Някак съвсем естествено сър Уилям започна да придружава Мария при всяко излизане и да прави компания на двете млади дами. След като сестра му си бе намерила приятелка, той идваше в Уайтхол много по-често от преди.

Винаги когато задълженията му позволяваха, той извеждаше трите дами — Консуело бе настояла да ги придружи на разходка в града. Докато изпълняваше службата си при кралицата, Мария поглеждаше често към младия мъж и всеки път се изчервяваше цялата, защото забелязваше, че и неговият поглед е устремен към нея с пламенно желание. Complimentите му я ласкаеха и ѝ бяха приятни, защото чуждоземната ѝ хубост правеше другите придворни несигурни и те избягваха по-близък контакт с нея. Тя бе разбрала отдавна, че другите дами бяха силно изненадани от внезапното ѝ провъзгласяване за придворна дама на Елизабет, но не се осмеляваха да изразят открито недоверието си. Не беше чудно, че при тези обстоятелства тя започна да цени високо дружбата си с брата и сестрата Лестър.

Ала когато един ден Уилям насочи разговора към общата им религия, младото момиче се обезпокои. Тримата бяха седнали в една отдалечена беседка в градината. По едно време извикаха Урсула при кралицата и Мария и Уилям останаха сами. Смутена, Мария понечи да се изправи, но Уилям хвана ръката ѝ и я задържа.

— Сигурно много страдате от постоянните дворцови интриги, доня Мария — заговори топло той. — Урсула ми разказа за спокойния ви живот в естанцията.

— Да, това е вярно. — Мария изкриви лице. — Не бих имала нищо против да живея далече от двора. Не съм подготвена за такъв живот, камо ли пък в Англия.

— За съжаление тук ви липсва и утехата на религията.

Макар че Уилям говореше съвсем тихо и наблизо нямаше никой, Мария усети как я побиха студени тръпки. Тя се огледа бързо, защото се боеше до смърт от любопитните придворни.

— Мисля, че е забранено да се ходи на католическа служба.

— Ако имате желание, ще ви намеря свещеник.

— Но това е много опасно, особено за духовното лице!

— Той е от хората, които не се стряскат пред опасностите, когато съвестта и дългът изискват действие.

— Кралицата знае ли, че Урсула...

— Елизабет е толерантна, стига католическите семейства да плащат редовно наложените им глоби и да се пазят от предателство към трона. Да, сигурен съм, че религиозните ни симпатии не са тайна за нея. Не бива да забравяте, че някога и тя е била приета в лоното на католическата вяра и едва по-късно е решила да се откаже от нея.

Мария преглътна мъчително. Много отдавна не се беше изповядвала и копнееше да чуе утешителните слова на свещеника.

— В никакъв случай не бих искала да ви излагам на опасност, сър Уилям, но с радост бих поговорила с някой духовник, ако не рискуваме твърде много.

Сър Уилям целуна пламенно ръката ѝ.

— Имайте ми доверие, доня Мария. Знаете, че с удоволствие ще ви услужа.

— Като настоящ закрилник на доня Мария в Лондон аз се радвам да чуя такива думи от устата ви.

Мария вдигна изненадано глава и се смути още повече, като видя сър Ричард, който стоеше на входа на беседката и ги наблюдаваше с весело лице. Бузите ѝ пламнаха. Уилям Лестър не беше пуснал ръката ѝ и тя побърза да я издърпа.

Сър Уилям скочи и се поклони дълбоко.

— Доня Мария е добра приятелка със сестра ми, сър Ричард, затова и аз се стрема да ѝ помагам, доколкото мога.

Норууд го удостои с обичайната си подигравателна усмивка, добре позната и възбуждаща.

— Както вече казах, радвам се да чуя такива думи. За съжаление ще се наложи да ви отнема доня Мария, млади момко. Трябва да придружа младата дама в покоите на кралицата. Тя желае да ни попеете, доня.

Лестър се поклони сковано и Мария подаде ръка на сър Ричард. Беше извънредно смутена от факта, че я бяха заварили сама с младия мъж, въпреки това сърцето ѝ направи огромен радостен скок при вида на любимия човек, който не се беше явявал в двора повече от две седмици.

— Значи сте си намерила приятели.

— За сър Уилям ли говорите?

Сивите очи на мъжа светеха със странен блясък.

— Всъщност имах предвид по-скоро мистрес Урсула...

— О, да — прошепна смутено Мария. — Двете имаме много общи неща.

— Лестъррови са католици.

— И какво значение има това? — попита сърдито Мария. — Както знаете, аз също съм...

— Послушайте съвета ми и не излизайте сама със сър Уилям — прекъсна я меко Норууд. — Кралицата не понася, когато дамите ѝ си намират обожатели, и обикновено ги наказва много строго. — Усмивката му беше невесела. — Младият Лестър е привлекателен мъж и самата кралица го удостоява с благоволение си, поне засега.

— Урсула ни напусна само преди минути...

Норууд я погледна изпитателно.

— Вярвам ви. И вие ли го намирате привлекателен, Мария?

— Той и сестра му се държат много мило с мен. Не съм си позволявала нищо нередно. Консуело винаги излиза с нас.

— Тогава всичко е наред — заключи спокойно той и я поведе към покоите на кралицата.

След два дни Урсула помоли приятелката си да излязат в градината и зашепна съзаклятнически:

— Утре следобед ще отидем в жилището на брат ми. Няма да разполагаме с много време, тъй като трябва и да направим някои покупки, за да обясним задоволително отсъствието си. Консуело може да ни придружи.

Мария беше развълнувана и много обезпокоена.

— Ами ако кралицата ни повика точно по това време?

— Не е вероятно. Поръчала е златаря си и обикновено прекарва много часове в избор на благородни камъни. Разбира се, ако златарят не дойде, ще отложим посещението за друг ден.

Мария копнееше да излезе сърцето си пред свещеник и да се освободи от всички съмнения и болки. В Картахена не бе посмяла да говори с друг, освен с Консуело, за ужаса си от разкритията на дон Луис и сега искаше да чуе мъдрите думи на свещеника за съдбата на майка си. Беше сигурна, че като отиде при английски свещеник, също

изложен на опасности и преследвания, той щеше да я разбере. Щеше да ѝ бъде много трудно да говори, но може би щеше да се освободи от душевния си товар и отново да намери утеха и спокойствие във вярата си.

Консуело беше много по-уплашена от питомката си.

— Сигурна ли сте, че не се излагаме на опасност?

— Урсула ме увери, че брат ѝ е уредил всичко и е проявил извънредна предпазливост. Това е както в наш интерес, така и за да опазим божия служител.

— Как ще отидем в жилището на неженен мъж? Даже в тази страна, където момичетата правят, каквото си искат, подобно поведение е осъдително. Какво ще каже сър Ричард, ако узнае?

— Това си е моя работа и сър Ричард няма право да ми се меси. Той ни остави да се оправяме сами и...

— Не говорете глупости, момичето ми! Той ви намери място при кралицата, а тя ви удостоява с благоволение си, защото много обича да слуша песните ви. Мисля, че е по-добре да не отиваме. Това би могло да предизвика недоволството ѝ.

— О, Консуело, не ти ли се иска да се изповядаш?

Старата жена я погледна смутено.

— Разбира се, че ми се иска, но ако е опасно...

— Трябва само да се доверим на сър Уилям. Той обеща да бъде дискретен.

Консуело я погледна със съмнение, но не повдигна друго възражение. Всичко мина гладко, точно както беше предсказала Урсула. На следващия ден кралицата избра две от фаворитките си и трите се затвориха в покоите ѝ заедно със златаря. Така двете девойки и Консуело можаха да напуснат палата незабелязани. Жилището на сър Уилям беше отгатък широката улица, наречена „Странд“, съвсем близо до палата. Тромавият слуга на младия баронет ги пропусна да влязат и безмълвно ги отведе в апартамента. Домакинът ги поздрави почтително, но Мария беше много смутена, защото на масата освен свещеника седеше още един млад мъж, който също стана и се поклони учтиво. Представиха го на дамите и Мария изпита дълбоко разочарование от присъствието на неочаквания гост, което щеше да предотврати желаното усамотение със свещеника. Очевидно сър Уилям отгатна мислите ѝ, защото ѝ се усмихна окуражително.

— Отец Джон ще ви изповяда тук, а ние ще се оттеглим в кабинета ми.

Мария погледна изненадано в сериозните очи на духовника, който кимна сериозно.

— Не се страхувайте, дъще. Чух, че се нуждаете от моята подкрепа.

Когато останаха сами, свещеникът настоя Мария да седне и да изпие чаша вино. Тя поднесе бокала към устните си с трепереща ръка. Дори тук, в добре пазеното жилище на сър Уилям, сърцето ѝ беше пълно със страх, най-вече за свещеника и после за нея самата.

Духовникът беше умен и чувствителен мъж, точно както беше очаквала Мария. Той разбра напълно отвращението и гнева ѝ спрямо служителите на светата инквизиция, които бяха осъдили майка ѝ и ѝ даде опрощение за отчуждението, което бе изпитала към Светата църква. После отслужи кратка служба в памет на семейството ѝ. Консуело и останалите също взеха участие.

Изведнъж Урсула забеляза, че е станало късно и е крайно време да си тръгнат. Имаха да направят някои покупки, а и не биваше да отсъстват твърде дълго от двореца. На вратата Мария се обърна и се сбогува с домакина с думи на най-дълбока благодарност. Той целуна ръката ѝ много по-сърдечно и по-пламенно, отколкото изискваше приличието.

— Надявам се да се видим скоро в двора, доня Мария. А дотогава ще се моля на Светата дева да ви закриля. — Тя усети желанието в гласа му и се почувства ужасно неловко.

* * *

Все още замаяна от случилото се, Мария се уплаши ужасно, когато почти веднага след излизането си срещнаха сър Ричард. Той изглеждаше много елегантен в новия си жакет от ръждивокафяво кадифе и тя неволно направи сравнение между внушителната му мъжественост и стройната младежка фигура на сър Уилям Лестър.

— Желая ви добър ден, доня Мария, и на вас също, мистрес Урсула. — Той кимна зарадвано на Консуело, размаха украсената с пера барета и се поклони с преувеличена учтивост. После хвърли бърз

поглед към вратата, от която бяха излезли двете девойки, и Мария разбра, че му е известно на кого принадлежи жилището.

— Вероятно дамите са тръгнали да търсят някой определен търговец? — осведоми се учтиво той.

Мария се стъписа още повече под погледа на проникателните сиви очи, от които не убягваше нищо.

— Да — отговори задъхано тя и се обърна към Урсула, сякаш търсеше помощ. — Имам нужда от тънък лен. — Забелязала едва забележимото окуражително кимване на Урсула, тя добави по-спокойно: — Влязохме за малко при брата на мистрес Урсула.

При споменаването на лена сър Ричард бе примигнал изненадано и както винаги, Мария усети леката насмешка, с която беше свикнала, но не преставаше да се дразни. Норууд, който иначе беше самата учтивост, само присви леко очи при споменаването на сър Уилям.

Урсула не можеше да преодолее смущението си и Мария сметна за свой дълг да заговори за незначителни неща. Норууд придружи дамите до близкия магазин и настоя да подари на всяка от тях по няколко цветни панделки, които се предлагаха на улицата.

Под претекст, че иска да избере панделка, която да подхожда на цвета на роклята ѝ, Норууд издърпа Мария настрана и заговори настойчиво:

— Радвам се, че се срещнахме. Пристигна вест от леля ви.

— Намерили сте я! — Мария не беше на себе си от неочакваната радост. — Тя зарадва ли се да чуе за мен или... — Тя млъкна несигурно. Беше твърде вероятно роднините на майка ѝ да се откажат от общуването с испанската си племенница.

— Сър Франсис Уолсингъм изпрати един от хората си в северната част на страната, за да потърси близките ви. Установихме, че имате само една леля, доколкото разбрах, по-голямата сестра на майка ви. Името ѝ е мистрес Ан Уинтертън, омъжена е за сър Томас Уинтертън от Морпет в Нортъмбърланд. Омъжила се е и е отишла да живее на север, преди майка ви да се запознае с дон Диего, и оттогава не е идвала в Лондон. Била много засегната от смъртта на сестра си, но в същото време изразила бурната си радост, че има племенница, която е в Лондон. Написала ви е писмо, което сър Франсис ми даде тази сутрин. Не очаквах да ви видя тук, но ви обещавам тази вечер да го донеса в двореца.

— Мислите ли, че някой ден ще мога да я посетя? — попита възбудено Мария. Радостта от откритието, че не е съвсем сама в Англия, я накара да забрави объркването, което беше предизвикала неочакваната среща със сър Ричард непосредствено след не позволеното посещение при отец Джон в дома на сър Уилям Лестър.

Сър Ричард поклати глава и в очите му се изписа съмнение.

— Нортъмбърланд е много далече на север, а и вашите задължения в кралския двор правят това пътуване невъзможно. По-късно, когато вече няма да бъдете придворна дама, бих могъл да ви заведа да видите роднините си. — Той се обърна към Урсула и Консуело, които се опитваха да се спазарят с търговеца. Тъй като Консуело говореше английски едва-едва, пазарлъкът беше много смешен.

— Наистина ли беше нужно да влезете с мистрес Урсула в дома на брат й? — Тонът на Норууд стана необичайно остър и сърцето на Мария заби уплашено. Дали защитникът й беше загрижен за доброто й име или се сърдеше, че тя се бе срещнала със сър Уилям толкова скоро след предупреждението му?

— Урсула трябваше да поговори с брат си за семейни дела — обясни смутено тя. — Тъй като се бяхме уговорили да излезем на покупки, тя ме помоли първо да се отбием за малко в жилището му и не можах да й откажа. Сър Уилям се държа като истински рицар.

— Сигурен съм, че е било точно така — отговори раздражено сър Ричард и Мария се смути още повече под изпитателния му поглед.

— Имате ли нещо против сър Уилям?

— Аз? В никакъв случай. Та аз почти не го познавам. — Норууд я погледна в очите и Мария потръпна от странния блясък в сивите зеници. Днес те й приличаха на дълбоко езеро под дъжда. — Той е нов в двора. Един от многото млади мъже, дошли да търсят щастието си. Но вече ви казах, че не е много умно да настроите кралицата срещу себе си, като му позволявате да ви ухажда.

Мария се готвеше да му отговори, че няма нищо такова, и да му разкрие истинската цел на посещенията си в дома на сър Уилям, но не посмя да каже нито дума. Тайната трябваше да бъде запазена, най-вече заради сигурността на свещеника. Тя се извърна настрана, защото не можеше да издържи на изпитателния му поглед, и посегна към синята

панделка, която беше харесала. За първи път криеше нещо от Норууд и се чувстваше ужасно неловко.

Сър Ричард придружи дамите до Уайтхол и се сбогува със студена учтивост.

Докато двете момичета бързаха по коридорите към кралските покои, Мария попита обезпокоено:

— Мислите ли, че сър Ричард предполага коя е била истинската причина за посещението ни при вашия брат?

Урсула прехапа устни.

— Не знам... Той е на служба при Уолсингъм, всички го знаят. Но както и да е, беше съвсем естествено да посетя брат си и вие да ме придружите.

— Кажете ми, Урсула, и вие ли отивате на изповед с такъв страх като мен днес?

— Най-много се боя за свещеника. Понякога си мисля, че Уилям е твърде доверчив.

— Но той ме увери, че няма опасност!

Урсула поклати глава.

— Не се съмнявам в него, но някои от приятелите му не ми харесват.

— Мислите, че вършат нередни неща и могат да го отклонят от правия път?

— Всеки млад мъж, останал без надзор, може да попадне в лоша компания, нали?

Вечерта, когато се срещнаха в голямата зала, сър Уилям се отнесе с подчертано внимание към Мария и тя се почувства ужасно неловко, защото постоянно усещаше върху себе си подигравателния поглед на сър Ричард. Когато сър Уилям я покани на танц, тя се постара да не поглежда към защитника си и винаги когато минаваха покрай него се обръщаше настрана. Танцът не ѝ достави никакво удоволствие. Макар че Норууд не каза нито дума когато седнаха заедно на вечеря, ѝ избираше най-хубавите късчета, тя съзнаваше напълно колко бе ядосан от интереса на сър Уилям. Обзета от своенравното желание да го подразни, Мария се съгласи да придружи Урсула и брат ѝ в розовата градина. Скоро Урсула си намери някакво извинение и се оттегли, а Мария, объркана от новото оставане насаме със сър Уилям, закачи роклята си на един розов храст. При опита си да се отдръпне тя убоде

пръста си и потече кръв. Без да се колебае, сър Уилям откъсна парче коприна от подплатата на жакета си и превърза раничката, за да не замърси бялата рокля на Мария.

— Толкова съжалявам — прошепна нещастно младата жена. — Не биваше да правите това. Повредихте красивия си нов жакет. Знаем колко е скъпа една такава дреха.

Сър Уилям вдигна рамене и стисна ръката ѝ.

— Разходите нямат значение за мен, след като можах да ви помогна, доня Мария.

Гласът му беше предрезгавял от възбуда и Мария побърза да се отдръпне, уплашена от глупостта си. В никакъв случай не биваше да остава насаме с него.

Мъжът забеляза неволното ѝ отвращение и лицето му помрачня.

— Не ми се сърдете, моля ви! Нима ви обидих? Кълна се, не съм имал намерение да ви досаждам!

— Не, не, сър Уилям, аз съм ви дълбоко благодарна за любезността и особено за това, че изложихте на опасност дома си и себе си, за да ми направите услуга. Не можете да си представите какво означаваше за мен възможността да се изповядам.

— Значи разговорът с отец Джон ви утеши и ободри?

— Да, разбира се.

— Тогава съм пребогато възнаграден за усилията си. Когато на пътя падна сянка, той вдигна глава и Мария забеляза недвусмисления му гняв.

— Изглежда, вие сте твърде загрижен за благополучието на доня Мария, сър Ричард, след като не я изпускате от очите си нито за миг — отбеляза сковано той. — Сестра ми се отдалечи само преди минута. Както виждате, доня Мария се нарани и аз побързах да ѝ окажа помощ. Сър Ричард не допусна да бъде предизвикан, само се усмихна учтиво.

— Дойдох да поговоря с доня Мария, защото ми се налага да напусна двореца. Бях обещал да ѝ донеса писмо.

Мария скочи от пейката и буквално изтръгна от ръцете му големия плик.

— Много съм ви благодарна, сър. Мисля, че е време да се връщаме в залата. — Тонът ѝ им даде да разберат, че не е желателно да се карат. Придружена от двамата джентълмени, тя се запъти спокойно

към препълнената зала, където сър Уилям се поклони церемониално и се оттегли.

— Как стана така, че се наранихте? — Въпросът на сър Ричард дойде твърде неочаквано и Мария се стресна.

— Нищо ми няма? Роклята ми се закачи на един розов храст.

— Погрижете се раната да бъде почистена. Чувал съм за много опасни последствия при убождане на тръни.

Мария разбра, че той не говореше само за тръните, на които беше закачила роклята си, а насочваше вниманието ѝ към други, по-сериозни опасности. Лицето ѝ пламна от срам.

— Много ви благодаря, че донесохте писмото на леля ми.

— Нали ви бях обещал... — Норууд сложи ръка на рамото ѝ и я погледна настойчиво. — Мария, аз не говоря така само заради моментното си лошо настроение. Разберете ме, моля ви: трябва да бъдете много внимателна с кого общувате в двора!

Мария го погледна с разширени от изненада очи. Тонът му беше толкова заклинателен, че я разтревожи не на шега. Тя хвърли бърз поглед към излизащия сър Уилям.

— Повтарям ви, сър, той се отнася с мен с най-голямата възможна учтивост.

— Това е добре. Но не забравяйте, че в двора има твърде много мъже и жени, които се ръководят единствено от стремежа си да направят кариера. Бъдете нащрек да не ви забъркат в опасни интриги. — Той се поклони учтиво и я остави сама.

Мария дълго стоя замислена. Дали беше узнал с каква цел бяха ходили в жилището на сър Уилям? Дали искаше да я предупреди за опасностите, които заплашваха английските католици, и да я предпази от по-тясна връзка с тях? Ако беше така, дружбата ѝ с Лестърви нямаше да просъществува дълго.

Мария беше сама в стаята си. Урсула и Консуело не се бяха върнали от банкетната зала. Тя разтвори писмото на леля си и го прочете с радостно вълнение. Написаното беше много сърдечно и Мария изпита безкрайно облекчение от уверенията на леля си, че не се гневи на починалия ѝ баща за женитбата и отвеждането на майка ѝ в Испания, където беше намерила смъртта си.

Ти си добре дошла в Морпет, ако сър Ричард намери време да те доведе в дома ни — пишеше лелята. — Бог не ни благослови с деца и

аз се радвам, че, макар и след толкова дълго време, мога да се запозная с племенницата си. Гордея се, че са те избрали за придворна дама на кралицата, и съзнавам, че не ни е съдено да се видим, преди да завършиш службата си или да се омъжиш. Ще се моля на Светата дева да те закриля, мила племеннице, и да те доведе скоро в Нортъмбърланд.

Мария беше трогната и очите ѝ се напълниха със сълзи. Писмото събуди спомени за мъртвите родители и в душата ѝ отново се надигна желанието да заживее сред близки хора. Кралицата беше мила с нея, но кралският двор беше студено място, пълно с интриги и коварство.

Когато се върна, Урсула завари приятелката си с мокри очи и се уплаши.

— Какво има, Мария? Да не би сър Ричард да ви е засегнал с гневни думи? Видях как се върнахте в залата. Надявам се, че Уилям не е направил някоя глупост?

— Разбира се, че не. Получих писмо от леля си и съм много радостна от сърдечността ѝ.

— Значи сър Ричард не подозира нищо за днес следобед?

— Мисля, че не. Но ме предупреди да се пазя от дворцовите интриги.

— Предупредил ви е да се пазите от Уилям?

Мария се изчерви.

— Не пряко. Мисля по-скоро, че се бои да не разсърдя кралицата, ако допусна брат ви да ме ухажда.

Урсула я погледна замислено, после изведнъж изтърси:

— Мария, Уилям ви обича.

Младата жена сведе глава. Вниманието на Уилям я ласкаеше, но не беше очаквала такова обяснение.

— Не, той не бива...

Урсула въздъхна тежко.

— Значи съм права! Бедният Уилям няма никакъв шанс! Той се надяваше, че... тъй като нямате зестра... простете, че говоря така, но този факт ви прави неприемлива за повечето мъже в двора... Във всеки случай, Уилям се надяваше, че кралицата ще му позволи да ви ухажда. Но вие обичате Ричард Норууд, нали?

— Норууд ме мрази, гледа на мен като на враг. Когато е бил в Испания, са го хвърлили в затвора, а после са го изпратили като гребец

на галера. Доведе ме тук като военна плячка, това е всичко. Понякога изпитвам страх от него. — Мария помълча малко и прибави шепнешком: — Можете ли да си представите какво означаваше да бъда негова пленница... непрекъснато да очаквам... да се боя от...

— Значи, въпреки че е разполагал с живота ви, той не е поискал всичко от своята плячка? — попита внимателно Урсула. За първи път някой се осмели да изрази с думи онова, което мислеха другите дами и вероятно го споделяха помежду си. Мария знаеше това и не се разсърди.

— Докато пътувахме насам, между мен и сър Ричард не се случи нищо непочтено — отговори спокойно тя. — Знам, че никой няма да ми повярва, но...

— Нито аз, нито Уилям ще търпим да обиждат добродетелта ви и вие го знаете — прекъсна я решително Урсула. — Думите ви обаче ми подсказват, че между вас и Уилям няма пречки, стига вие да... Връзката с Уилям ще ви донесе много изгода, Мария. Той няма големи имения, но не е беден, а и се надява да... — Тя млъкна като опарена. Очевидно щеше да издаде някаква тайна, с която можеше да навреди на брат си. — Но стига толкова. Нямам право да обсъждам делата на брат си. Ако разбере какво съм ви казала, сигурно ще ме укори за глупостта ми. — Тя се зае да оправя леглата, но не можа да се удържи и попита любопитно: — Щом сър Ричард не ви е сторил зло, защо се страхувате от него, Мария?

Младата жена поклати глава.

— И аз не знам. Между нас се натрупа толкова враждебност, че... Понякога имам чувството, че един ден ще ми отмъсти, и то жестоко.

— Отмъщение — това е страшна дума.

— Аз му причиних голямо зло и той не може да го забрави.

Урсула разтърси тъмните си къдрици.

— Ако замисляше отмъщение, той нямаше да ви вземе със себе си в Англия, камо ли пък да ви предаде под закрилата на кралицата.

По-късно, когато Урсула и Консуело заспаха спокойно, Мария продължи да размишлява над думите на приятелката си.

Какви бяха намеренията на сър Ричард? Защо я бе довел в двора? И изобщо, ако не я обичаше, защо беше толкова загрижен от близостта ѝ със сър Уилям?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко седмици Мария получи нареждане да се яви в покоите на кралицата още рано сутринта. Заповедта я обезпокои, защото кралицата почти никога не викаше младите си придворни дами по това време. Обикновено това ставаше, когато Нейно величество беше ядосана на някоя от своите дами и предстоеше сериозен разговор.

Мария бе послушала настойчивия съвет на сър Ричард и проявяваше повече предпазливост. Все пак тя не искаше да прекъсне дружбата си с брата и сестрата Лестър, затова, макар да не окуражаваше сър Уилям, не го и избягваше напълно. Преди два дни, когато придворните излязоха на езда с кралицата, конят на Мария внезапно започна да куца и сър Уилям веднага се втурна да ѝ помогне.

За нещастие стана така, че сър Ричард мина покрай тях само след минута и отново ги завари сами. Той не се постара да скрие недоволството си от видяното и до края на излета остана близо до Мария. Дали кралицата беше узнала за недостойното ѝ поведение и сега я викаше, за да я укори или дори да я накаже?

Елизабет седеше съвсем сама пред спинета си. Тя поздрави любезно младата испанка и веднага прогони страховете ѝ. После с царствен жест ѝ посочи да заеме място на столчето пред нозете ѝ.

— Мария, вие изглеждате толкова свежа и бодра, много по-добре от повечето дами, които за съжаление невинаги спят през цялата нощ, както би трябвало да правят, за да могат на следващия ден да изпълняват задоволително задълженията си към Нас.

— Ваше величество?

Елизабет изкриви устни в подигравателна гримаса.

— Дете мое, Ние знаем отлично какво се върши в коридорите на палата, даже по времето, когато официално сме се оттеглили. Понякога Ни харесва да затворим едното си око, но друг път залавяме провинилите се на местопрестъплението и ги изпращаме в провинцията, за да помислят на спокойствие в какво са сгрешили.

Слава богу, с вас нямаме подобни проблеми. Сигурни сме, че сте девствена и чиста като бялата одежда, която носите.

Мария се изчерви до корените на косите си. Отдавна ѝ се искаше да разбере истинското мнение на кралицата относно връзката ѝ със сър Ричард Норууд.

Елизабет побърза да разсее съмненията ѝ.

— Преди малко при Нас беше Ричард Норууд. Помоли за разрешение да ви предложи женитба. Според Нас тази връзка е особено благоприятна и за двете страни. Все пак вие се намирате в доста неприятно положение — нямате зестра. Норууд е негодник, но е дяволски красив момък и Ние сме убедени, че ще се отнася добре с вас. Какво ще кажете?

— О, Ваше величество, никога не съм помисляла за такава възможност...

— Наистина ли? — Кралицата вдигна високо изписаните си вежди, за да изрази съмнение в истинността на това твърдение. — Е, тогава започвайте да мислите, дете мое. Вероятно няма да получите по-добро предложение, разбира се, ако вече не сте дарила сърцето си другиму. Ако е така, Ние желаем да бъдем запознати с положението, и то веднага, за да помислим какъв съвет да ви дадем.

— Не, Ваше величество, няма друг. Или поне...

— Младият Лестър ви е хвърлил око, даже Ние го забелязахме. Сигурно е замаял главата ви с красиви думи?

— Той наистина ме харесва, Ваше величество — прошепна несигурно Мария. — Но между нас не е имало нищо непочтено...

— И Ние се надяваме, че е така — отвърна остро кралицата. — Значи Лестър не се трогна от мнението на половината двор, че сър Ричард има по-стари права?

— Не знам, Ваше величество.

Владетелката махна с ръка, за да възпре по-нататъшните обяснения на Мария.

— Ние вярваме в уверенията на сър Ричард, че сте недокосната и напълно подходяща да ни служите. Другите може би не мислят така, затова ви приеха хладно и сдържано, разбира се, с изключение на Урсула Лестър.

Тя ми е като сестра.

— А Уил Лестър ви е като брат? — допълни кралицата и се изсмя кратко и дрезгаво. — Обичате ли го?

— Приятно ми е да разговарям с него, Ваше величество.

— А Норууд? И него ли харесвате? Говорете, момиче. Не можете да отречете, че сте имали достатъчно време да го опознаете. — Мария не беше в състояние да произнесе нито дума и кралицата нетърпеливо я потупа по рамото с ветрилото си. — Неприятен ли ви е той?

— Не, Ваше величество. — Отговорът дойде колебливо.

— Значи, ако Ние дадем съгласието си, няма да се възпротивите на тази женитба?

Мария сведе глава, за да скрие очите си от острия поглед на кралицата.

— Не бих се осмелила да възразя на желанието на Ваше величество.

— Хъм. — Елизабет захвърли ветрилото си и прехапа замислено долната си устна. — Странно защо ми се струва, че тази новина беше истински шок за вас. Нима Норууд никога не ви е намекнал, че смята да ви предложи женитба?

— Не, Ваше величество, никога.

Кралицата не направи друга забележка, но беше очевидно, че този отговор я изненада. След малко обясни спокойно:

— Ние уведомихме сър Ричард, че нямаме сериозни възражения срещу ухажването му, разбира се, ако то остане в границите на приличието. Той чака в приемната, а скоро ще дойде и камериерката ви. Ще го изпратим при вас. Бъдете внимателна и помислете много сериозно над онова, което ще ви каже. Той има своите грешки, но е човек с голямо й добро сърце, Мария. Ако бяхме по-млади, сигурно щяхме да изпитаме завист към вас. — Тя се усмихна снизходително, изправи се и мина величествено покрай придворната си дама, която се сниши в дълбок реверанс.

Мария нямаше възможност да обмисли на спокойствие неочакваното предложение на сър Ричард, защото, когато се изправи, той вече беше влязъл в стаята и пристъпваше към нея. Както винаги безупречно облечен, днес в не толкова натрапчиви цветове, с жакет и панталон от синьо кадифе със светли ширити. Той се поклони дълбоко

и Мария се разтрепери толкова силно, че трябваше да се залови за рамката на близкия стол.

— Не ви ли е добре? — Норууд заговори на кастилски и Мария му беше благодарна за това. Тонът му издаваше искрена загриженост.

— Не, не... само че ниското столче в краката на Нейно величество беше толкова неудобно... Добре съм.

Тя беше толкова объркана, че изпита безкрайно облекчение от появата на Консуело, която влезе шумно и се настани на ниската пейка под най-далечния прозорец, за да не чува разговора.

— Кралицата ви каза всичко, предполагам? — Норууд продължи да говори на родния ѝ език и Мария му отговори по същия начин.

— Каза ми, че сте я помолили за ръката ми.

— Вероятно намеренията ми по отношение на нашето бъдеще не са останали скрити за вас, Мария. Доведох ви в двора и помолих кралицата да ви приеме сред придворните си дами, за да не се разнасят зловни слухове. Съгласието на кралицата ще сложи край на всички приказки, нали разбирате?

— Разбирам, че никой не може да затвори устите на хората и да потуши злобата...

— Уверявам ви, че никой няма да се осмели...

— Щом кралицата желае тази връзка, наистина никой няма да посмее да я омърси с неприлични думи. — Мария го погледна право в очите и попита с треперещ глас: — Защо искате да се ожените за мен, сър Ричард?

Мъжът се приведе и взе ръката ѝ, като в същото време махна сърдито на Консуело, която бе станала от мястото си.

— Знаете защо го желая. Вие ми принадлежите, винаги сте ми принадлежала, още от първия миг, когато доброволно слязохте в адската горещина на палубата, сред мръсните и отчаяни гребци. Тогава се подчинихте на волята на съдбата. А аз платих цената за вашето... любовитство.

Отдавна не ѝ беше напомнял за бичуването, което беше изтърпял заради безумната ѝ постъпка, и Мария побледня като смъртник. Силните пръсти, които стискаха нейните, сякаш я осъждаха за стореното зло, а блясъкът в сивите очи я уплаши още повече.

Силата и волята я напуснаха. Краката отказаха да я носят и тя не беше в състояние да стои изправена, не можеше дори да диша. Опипа

слепешком за най-близкия стол и се отпусна безсилно. През цялото време, докато живееше самотно в двора, бе копняла да чуе обяснението на сър Ричард Норууд, а сега бе обзета от дълбока уплаха и безименен ужас, че ще стане окончателно и изцяло негова. Съдбата ѝ зависеше единствено от него. Тя не можеше да си представи по-нататъшния си живот без този мъж, но съзнаваше, че, щом станеше негова, той щеше да има власт да я въздигне или унищожи.

Докато бяха заедно на борда на „Глориана“, Мария вярваше, че се е доближила до човека Норууд, че е опознала характера му. Почти беше забравила, че той беше и капитан Норууд, корсар, грабител, враг на Испания. Ала наскоро, когато погледът му проникна през навалищата на препълнената банкетна зала и я прониза с безмилостна острота, тя повярва, че е прочела в очите му единствено враждебност. Където и да отидеше, той се озоваваше близо до нея и въпреки това помежду им се издигаше невидима бариера, която не можеше да бъде преминава, камо ли пък разрушена.

Норууд се държеше така, сякаш е искрено загрижен за положението ѝ в двора и за чувствата ѝ, въпреки това си оставаше чужд и далечен, а студената му учтивост беше направо убийствена. Често сменящите се настроения на този загадъчен мъж не преставаха да я объркват. Днес беше. дошъл рано-рано при кралицата и бе помолил за ръката ѝ, а в момента, когато тя беше готова да му се отдаде телом и духом, бе предизвикал в сърцето ѝ панически страх.

Сякаш отгатнал съмненията, които я измъчваха, и готов да ги разсее, той се приведе към нея и впи устни в устата ѝ, без да се тревожи от присъствието на Консуело. Това не беше настойчивата, бурна, плашеща целувка от Кадис. Строгите правила на приличието поставяха тесни граници на поведението му — защото всеки момент в стаята можеше да влезе някой от придворните. Все пак целувката не беше в никакъв случай кротка или братска. Тя опари като огън устните на Мария и когато мъжът я пусна, от гърлото ѝ се изтръгна задавен стон.

Норууд усети треперенето ѝ, видя замъгления ѝ поглед и се уплаши.

— Какво има? Да не се притеснявате за младия Уилям Лестър? Той не е за вас. Знам, че се опитва да ви завърти главата с ласкателства и че двамата се срещате често. Няколко пъти ходихте дори в жилището

му и това беше истинско безумие. Последния път не присъстваше дори сестра му.

Мария усети как гневът ѝ вдъхна нови сили.

— Как смееете да ме шпионирате? Консуело беше през цялото време с мен и може да го потвърди. Няма нищо лошо в това, че съм отишла в жилището му. Той е брат на приятелката ми! — Как да му обясни, че е ходила там не заради Уилям Лестър, а за да се види с отец Джон?

— Искан да бъда сигурен, че няма да ви се случи нищо лошо — отговори гневно сър Ричард. — Нали ви предупредих да се пазите! Знае се, че Лестърви са католици, а някои от приятелите им не се ползват с добро име пред кралицата и съветниците ѝ.

— Да не би да обвинявате Уилям Лестър в предателство? — попита стресната Мария и лицето ѝ пламна.

— Не бих отишъл толкова далеч, без да имам доказателства. Но връзките, които момъкът поддържа, не говорят добре за него. Честно казано, и аз не го намирам за много умен.

— Вие ревнувате сър Уилям — заяви пренебрежително Мария.

— Е, добре, признавам, че е така. А сега ви заповядвам от днес нататък да избягвате компанията му. — Норууд стисна болезнено китката ѝ и тя изкриви лице.

— Аз не съм ваша робиня, сър. Все още не ви принадлежа и нямате право да ми заповядвате какво да правя. Ще ходя, където искам и ще се срещам с когото искам.

— Вие сте моя годеница и сте длъжна да се държите прилично и разумно.

— Все още не съм дала съгласието си — възрази бурно Мария. — А докато го направя, нямам намерение да променям живота си.

— Кралицата изрази одобрение към нашата връзка. — Погледът на Норууд беше станал корав и заплашителен. Сърцето на Мария биеше до пръсване, но тя нямаше намерение да отстъпи. Чувстваше се като разкъсана на парченца. Умираще от желание да стане изцяло негова, но някъде дълбоко вътрешният глас я предупреждаваше, че животът с такъв човек крие много неизвестност.

Решена да отиде докрай, тя освободи ръцете си.

— Мисля, че... трябва да ми дадете време, сър Ричард. — Думите ѝ прозвучаха церемониално и студено и Норууд направи

нетърпелив жест с ръка, сякаш беше готов да прибегне до насилие, за да я накара да отстъпи. Все пак той не забрави окончателно доброто си възпитание, отстъпи назад и се поклони дълбоко.

— Прощавайте, Мария, аз горях от нетърпение да обявя годеежа ни пред целия двор и съзнавам, че постъпих неразумно. Обърках ви, дори ви уплаших, макар че нямах такова намерение, повярвайте! Виждам, че сте много бледа. Изпратете Консуело при дамата, която отговаря за гардероба, и я помолете да ви освободи от днешните задължения при кралицата. Елизабет ще прояви разбиране, сигурен съм. Кажете, че имате главоболие.

Мария кимна потиснато.

— Кога ще ми дадете отговор?

— Елате при мен, когато желаете, сър Ричард. След като кралицата одобрява ухажването ви, няма защо да се крием.

Норууд беше дълбоко засегнат от ледения ѝ отговор, но по лицето му не пролича нищо. Без да каже нито дума повече, той склони глава и побърза да излезе.

Консуело се втурна към възпитаницата си.

— О, миличката ми! Сър Ричард ви направи предложение, нали? Точно както очаквах!

Мария сведе глава, за да скрие сълзите си.

— Да, кралицата ме уведоми за предложението му и ми нареди да приема ухажването му. Аз съм... — Тя скри лице на гърдите на дуенята си и се разхълца бурно. — Аз... не знам какво да сторя.

— Но вие го обичате!

— Да, да! — Мария говореше едва-едва. — Обичам го, но... и се боя от него, Консуело.

Старата жена отвори уста да каже нещо, но беше толкова засегната от мъкмата на младото момиче, че преглътна обясненията и я поведе грижовно към стаята ѝ, която за щастие в този час беше празна.

След като изпрати Консуело при главната придворна дама, Мария се хвърли на леглото и даде воля на сълзите си. Нерадостните мисли разкъсваха сърцето ѝ. Престореното главоболие се превърна в истинско. Колко пъти си беше мечтала сър Ричард да я направи своя съпруга, да я притежава изцяло. Винаги когато беше близо до него, кръвта започваше да пулсира буйно във вените ѝ, а сега умираше от страх при мисълта, че двамата могат да се обвържат за цял живот. Той

можеше да я изпрати в имението си на север, а да си остане в двора и да се забавлява. Тя беше наясно, че може да живее спокойно и доволно със съпруг като Уилям Лестър, но не и със сър Ричард Норууд. Младият Уилям щеше да се грижи за нея, да ѝ посвети живота си, да ѝ остане верен. Ричард Норууд обаче — той щеше непрекъснато да търси нови приключения, за да увеличи състоянието си, а тя щеше да го чака в далечното северно имение и да прекарва дните си в молитви за благополучното му завръщане.

Ала кралицата подкрепяше тази връзка и Мария нямаше право да се противопостави на желанието ѝ. Освен това въпросът за причините, поради които Норууд бе помолил за ръката ѝ, не преставаше да я измъчва. Тя нямаше зестра, нямаше и надежди да получи наследство. Леля ѝ в Нортъмбърланд се беше зарадвала, че има племенница, и чакаше с нетърпение да я види, но не беше готова да поеме каквито и да било задължения. Ричард Норууд беше загадъчен, мотивите му също бяха неразгадаеми. Първо доведе Мария в двора и я остави на съдбата ѝ, а сега се стремеше по най-бързия начин да я отведе отново отгук и да я направи своя съпруга. Колкото и да размишляваше, Мария не можеше да открие скрития смисъл в действията му.

Консуело се върна с очакваното разрешение и Мария въздъхна облекчено. Другата вест беше, че Урсула е напуснала двореца.

— Госпожата, която отговаря за гардероба, смята, че е отишла в жилището на брат си. Излязла е на кон, придружена от един ратай.

Мария скочи от леглото. Урсула и Уилям трябваше да узнаят всичко за развитието на нещата около нея. Тя прехапа замислено долната си устна. Съзнаваше, че изричното съгласие на кралицата за женитбата ѝ със сър Ричард Норууд ще разруши всички надежди на Уилям, а Урсула ще бъде много потисната от вероятното скорошно оттегляне на единствената си приятелка от кралския двор.

Тя помисли още малко, после решително тръсна глава.

— Ще отида да потърся мистрес Лестър — заяви тя и Консуело не посмя да възрази, макар да съзнаваше колко рискована бе постъпката на възпитаницата ѝ. Всъщност Мария беше движена главно от надеждата да се срещне с отец Джон и да потърси съвета му и утешението, което само религията можеше да ѝ даде.

Тромавият слуга, който изпълняваше и длъжността портиер при сър Уилям, изглеждаше много изненадан от появата ѝ, но въпреки това отговори утвърдително на въпроса ѝ у дома ли си е сър Уилям и я отведе в дневната.

— Много съжалявам, мистрес, но сър Уилям е зает. Щом гостите си отидат, ще го уведомя, че сте тук.

— В момента търся мистрес Урсула. Не е ли тук?

— Не, но чух, че сър Уилям я очаква малко по-късно. Ако искате да почакате...

— Благодаря ви, наистина е най-добре да почакам.

Мария приседна на тапицираната пейка под прозореца, а Консуело зае място в близост до вратата. През обкованите с олово прозорци се виждаше оживената улица. Трескавата суетня на големия град не преставаше да я възхищава и не губеше привлекателната си сила. Новата свобода, придобита в Англия — да излиза с дуенята си по улиците, да купува шумно предлаганите от търговците стоки, — ѝ беше особено приятна и тя не можеше да ѝ се насити. Лондон беше наистина невероятен град, а смесицата от богатство и бедност по улиците му я привличаше по странен начин.

Слугата им поднесе вино. На излизане забрави да затвори вратата и Мария чу приглушените гласове в съседната стая — работния кабинет на сър Уилям. Английските думи идваха до нея една през друга и тя не им обръщаше внимание, докато едно име не я накара да застане нащрек.

— Трябва да бъдеш много предпазлив, Уил. Испанската лейди беше доведена в двора от Норууд, а аз имам всички основания да предполагам, че е креатура на Уолсингъм.

Мария чу ироничния смях на сър Уилям и скочи от мястото си.

— Тя е уверила Урсула, че не е имала нищо с него, макар че са прекарали много време заедно. Ние с теб не можем да повярваме в невинността ѝ, но това е истината, сигурен съм.

— Ти си заслепен от любов, приятелю. Надявам се, че малката никога не се е виждала с отец Джон Балард.

Консуело стана да затвори вратата, но Мария ѝ махна с ръка да не вдига шум. Тя се промъкна предпазливо до стола край вратата и посочи на дуенята си да заеме мястото ѝ до прозореца. Друг глас,

който ѝ прозвуча познато, но в първия момент не можа да се сети чий е, продължи разговора:

— Уил познава задачата си и е наясно какво рискуваме. Мисля, че вече уредих всичко. Кралицата е известена за готовността на Парма да изпрати в Англия испански войски. Трябва му само пристанище, където да ги свали на сушата без риск да ги открият. Джифърд се е срещнал с Морган и е изпратил писмата направо на кралицата. Тя ги е получила въпреки строгия надзор на Полет и ще ми отговори лично. Настоях за това.

Мария вдигна вежди и заслуша с нарастващо учудване. Името Парма ѝ беше добре познато. Парма беше испанският наместник на Холандия. Ала обясненията за връзката му с кралицата бяха повече от странни. Защо ѝ трябваше на Елизабет да влиза във връзка с човек, който беше смъртен враг на кралството ѝ, и защо Парма имаше намерение да изпрати войски в Англия? Най-после Мария се сети на кого принадлежеше гласът. Това беше Антъни Бабингтън, един от най-влиятелните придворни. Елизабет харесваше компанията му, изглеждаше поласкана от галантностите му. Ала Мария не можеше да си представи, че проницателната кралица би допуснала човек като него да ѝ влияе, пък и мястото, което Бабингтън заемаше в двора, не му позволяваше да настоява за лична кореспонденция с Нейно величество.

Мъжете заговориха по-тихо, сигурно се бяха скупчили един до друг и стояха или седяха далече от вратата. Сър Ричард беше приятел на Уолсингъм, това беше ясно. Но какво общо имаше това с чувствата на сър Уилям Лестър към младата испанка?

Една мисъл прониза Мария и тя се стресна. Сър Ричард не харесваше младия Лестър, а в последно време се държеше към него с открита враждебност. Самата тя го бе обвинила, че подозира сър Уилям в предателство към короната, и сър Ричард не бе отрекъл изрично това страшно обвинение. Главната задача на Уолсингъм беше да осигури живота и властта на английската кралица и всички знаеха, че той е фанатичен противник на шотландката Мери, която в момента беше в затвора. Сигурно разговорът на мъжете се отнасяше именно до затворената кралица. Чутото означаваше, че Лестър и приятелите му водят кореспонденция със затворницата, т. е. влезли са в забранени отношения с нея! Мария изпита панически ужас. Нима Уилям

съзнаваше колко страшни щяха да бъдат последствията за него и за сестра му, когато заговорът бъде разкрит?

След няколко минути Уилям заговори по-високо, сякаш беше сменил мястото си и стоеше по-близо до вратата.

— Мисля, че вземе правилното решение. Отрочето на Смитън трябва да умре, и то скоро. Обидно е, че Елизабет продължава да заема английския трон, и бог няма да търпи повече този позор. Всички честни хора в двора знаят, че Хенри VIII е бил многократно предупреждаван да не се жени за онази уличница Ан Болейн!

Лицето на Мария побледня като платно. Думите на младия мъж бяха изпълнени с толкова омраза и презрение, че тя не можеше да повярва в чутото. Наистина ли това беше Уилям, братът на приятелката ѝ Урсула?

Тя не осъзна напълно значението на последното му изречение. Беше чувала, че предишната кралица на Англия, Мария, никога не е признала Елизабет за своя сестра. Раждането на Елизабет донесло ужасни страдания на майката на кралица Мария и причинило ранната ѝ смърт. Дали твърдението на Лестър беше вярно? Наистина ли в Англия имаше хора, които хранеха подозрението, че тяхната кралица не е от династията Тюдор, не е дъщеря на крал Хенри, а е незаконно дете на кралица Ан Болейн и някакъв мъж на име Смитън? Майката на кралицата беше екзекутирана, защото беше заподозряна в изневяра към царствения си съпруг. Мария се прекръсти и безмълвно се помоли на бога да прости греховете на младата кралица, която беше намерила страшна смърт в подземията на Тауър. Въпреки това Елизабет беше общопризната като законна владетелка на Англия и наследница на крал Хенри VIII. Сега обаче Уилям Лестър обсъждаше с приятелите си заговор, който целеше да я убие!

Откъм кабинета се чу шум от разместване на столове. Очевидно гостите се канеха да се разотиват. Зарадваният Бабингтън обобщи резултата от срещата:

— Следващия път ще се срещнем на „Санкт Гилеадс Фийлдс“. Дотогава ще имам отговора на кралица Мери Шотландска. Ще поканя и Джон Харнрок и Севидж. Вие, Лестър, и вие, Барнуел, ще се свържете с Тишбърн. И да не забравяте връзката с Джоунс. Сигурен ли сте, че сестра ви не подозира нищо, Уилям?

— Нищичко. Кълна се.

— Много добре. Ще изберем ден, когато тя е на служба, за да ви пусне при кралицата без излишно безпокойство. Трябва да изключим всички изненади, нали разбирате?

Уилям повика слугата си, за да придружи гостите до изхода, и Мария скочи от стола си, обзета от паника. Беше чула твърде много. Изразът на лицето ѝ щеше да я издаде, ужасът от току-що чутото стискаше гърдите ѝ в желязна хватка. Трябваше да избяга оттук, да намери сър Ричард. Той щеше да я отведе при Уолсингъм. Кралицата трябваше да бъде уведомена незабавно за опасността, която беше надвиснала над живота и властта ѝ.

Консуело гледеше загрижено питомката си. Тя разбираше твърде малко английски, за да проумее чутото, но съзнаваше, че Мария е уплашена до смърт, и беше готова да я защитава с всички средства.

— Излез навън и виж дали пътят е свободен — нареди с треперещ глас Мария. Консуело кимна. Без да губи време с безсмислени въпроси, тя се измъкна безшумно от стаята. Върна се само след минута и с кратко кимване показа, че всичко е наред и могат да излязат.

Мария намести бързо стола, който неволно беше ритнала с крак, и забърза към изхода, обзета от смъртен страх, че ще я видят и ще ѝ попречат да си отиде. Когато най-сетне излязоха на улицата, облекчението ѝ беше безкрайно. Навалицата беше толкова голяма, че никой нямаше да ги види. Без да се оглежда за Консуело, тя се втурна да тича, сякаш се боеше, че заговорниците ще я преследват. Ала само след няколко крачки се спъна в дългата си рокля, политна напред и падна в уличната кал.

В същия момент една силна мъжка ръка я улови и я изправи отново на крака. От гърлото ѝ се изтръгна пронизителен вик. Когато посмя да вдигне глава и погледна право в пронизващите сиви очи на сър Ричард Норууд, тя се засмя през сълзи. Годеникът ѝ вече не я гледеше с обичайната насмешка, а с нескрита загриженост, примесена с известна студенина. Без да го е грижа, че някой може да ги види, Норууд привлече уплашеното момиче до гърдите си.

— Няма нищо, мила. Успокойте се, моля ви! Каквото и да е бил поводът за стремглавото ви бягство от онази къща, страшното мина.

Дори да ви гонят всички дяволи от ада, аз съм тук и ще ви защитавам с всички сили.

Мария въздъхна щастливо и облегна глава на рамото му.

— Слава на бога, о, слава на бога! Толкова се молах да ви намеря бързо! Уил Лестър и приятелите му... Те са замислили... те искат...

— Шшт, тихо, скъпа, не тук. Всичко ще се оправи.

Мария го погледна смаяно.

— Откъде знаете? Та аз го чух само преди минути! — Тя потрепери от ужас. — Както изглежда, вие наистина знаете. Затова ли ме следите? — Макар че сърцето ѝ се противеше, тя започна да разбира и бе замаяна от страшната истина.

Норууд свали наметката си и загърна раменете ѝ, за да скрие изцапаната рокля.

— Елате с мен, ще ви отведа при Уолсингъм. Градската му къща е по-близо, отколкото дворецът.

Той махна на Консуело да ги следва и подаде ръка на Мария.

— Наранихте ли се? Можете ли да ходите?

Мария поклати глава. Беше разтърсена до дън душа и трепереше с цялото си тяло, но, опряна на силната му ръка, можеше да отиде накрай света.

Пропуснаха ги в дома на Уолсингъм без да уведомят предварително домакина и сър Ричард повика една от слугините да отведе Мария на горния етаж, където щяха да почистят или да заменят измърсената рокля.

Консуело помогна на възпитаницата си да се съблече и една камериерка донесе домашна дреха от гардероба на господарката си. Донесе и вино и Мария изпи на един дъх цялата чаша, за да успокои превъзбудените си нерви. Консуело я погледна укорно, но Мария се втурна към нея и я прегърна с обич, за да я успокои. Всичко беше наред. Сър Уолсингъм и сър Ричард сигурно я чакаха и тя щеше да слезе, за да им разкаже всичко. Трябваше да си припомни всяка подробност от чутото, за да им я съобщи. Трябваше да съсредоточи цялото си внимание.

„Норууд е креатура на Уолсингъм“ — бяха казали заговорниците. Сега Мария разбра какво бяха имали предвид и изпита дълбока благодарност към Бога, че беше именно така. Сърцето ѝ беше пълно с презрение към самомнителните и глупави мъже, които си

въобразяваха, че ще свалят от трона кралица Елизабет, а всъщност бяха само пионки в голямата игра на испанския крал. Мария беше израснала в страната на крал Филип и се смяташе за испанка, но сега разбра къде беше истинското ѝ място. Нямахше да остане бездейна и да позволи осъществяването на този подъл план. Кралицата беше добра и мила с нея, никога не беше изразила съмнения във верността ѝ, макар че тя беше наполовина испанка и беше доведена в Англия като военна плячка. Елизабет не я бе заподозряла дори в лекомислие, макар че съществуваха достатъчно основания за това.

Ричард изглеждаше толкова загрижен за състоянието ѝ... Дали я обичаше истински или се стремеше колкото се може по-бързо да узнае всичко, което беше станало в дома на Уилям? В сърцето ѝ се надигна подозрението, че двамата мъже нарочно я бяха въвели в кралския двор, очаквайки, че като католичка тя ще се свърже с членовете на тази фракция. Всеки път, когато отиваше в жилището на Уилям Лестър, сър Ричард се оказваше някъде наблизо и двамата се срещаха уж случайно. За него беше много лесно да шпионира Лестърви, защото всички в двора бяха наясно с интереса му към Мария. Никой нямаше да заподозре стремежа му да държи под око жената, която беше дошла в Англия под негова закрила.

Тази мисъл улучи Мария като физически удар и пред очите ѝ притъмня. Когато Уолсингъм и сър Ричард влязоха в стаята, трябваше да стисне здраво зъби, за да издържи предстоящия тежък разговор.

— Ранена ли сте, доня Мария?

Младата жена поклати глава.

— Ще можете ли да отговаряте на въпросите ми?

Тя кимна, макар че очите ѝ бяха пълни със сълзи. Уолсингъм отпрати слугинята и приседна на един стол до леглото, на което лежеше Мария, стиснала конвулсивно едрата ръка на Консуело.

— Не бързайте, доня Мария, и бъдете колкото се може по-точна. Животът на кралицата зависи от думите ви.

— Сър Франсис, вие подозирахте ли, че Уилям Лестър и приятелите му подготвят заговор срещу кралицата?

Уолсингъм кимна и прокара пръсти по тъмната си брадичка.

— Животът на Нейно величество е в опасност, а вие сте оставили тези мъже да се разхождат свободно! — извика гневно Мария.

— За съжаление не познавам всички участници в заговора, доня Мария. Ако арестувам само онези, чиито имена са ми известни, голямата риба ще се изплъзне от мрежата ми и опасността за кралицата ще се увеличи. Събираме доказателствата и чакаме. Затова ви моля да ми разкажете всичко, което знаете.

Мария пое дълбоко дъх и започна да разказва: бавно, обмисляйки всяка дума, с чести паузи, през които поглеждаше подозрително сър Ричард.

— Значи смятате, че сте познали Антъни Бабингтън по гласа?

— Да, той има характерен висок глас.

— А имената, които са били споменати? Моля ви, спомнете си всичките!

Мария прехапа устни.

— Нямам представа колко хора бяха събрани в кабинета на сър Уилям. Във всички случаи Лестър и Бабингтън, да, и някой си Барнуел, който получи от Бабингтън задача да поддържа връзката с човек на име Джоунс и с още някого, когото нарече Севидж. Това означава варварин, нали? Действително ли е английско име?

Сър Ричард се усмихна горчиво.

— Да, това е вярно. В този случай името отговаря много добре на същността на човека, който го носи. Не казаха ли и други имена? Помислете, моля ви!

Мария смръщи чело.

— Да, спомням си. Бабингтън съобщи, че следващия път ще се срещнат в „Сейнт Гилеадс Фийлдс“ и че ще уведоми още някого... някого... — Тя размишляваше напрегнато. — Нещо като фиш... Фишбърн...

— Тишбърн?

— Да, мисля, че точно така се казваше.

Двамата мъже размениха многозначителни погледи. Мария поклати глава и в очите ѝ блесна колебание.

— Имаше още едно име, което завършваше с нещо като... „кнок“. Не съм съвсем сигурна, но...

— Казахте, че в заговора участва и свещеник. За него ли говорите сега, доня Мария? Разбирам колебанието ви, знам, че не желаете да го издадете. — Въпреки съчувствените думи, тонът на

Уолсингъм издаваше непоколебимост. — Да не би да е бил отец Джон Балард?

Мария се изчерви и сведе глава.

— А не казаха ли как смятат да осъществят коварния си план?

Мария погледна някъде в далечината и подръпна неспокойно завивката на леглото. Урсула Лестър беше невинна. Брат ѝ беше уверил съучастниците си, че сестра му не знае нищо за заговора, и тя му вярваше. Въпреки това младото момиче беше забъркано в заговор за измяна и ако я арестуваха, очакваше я Тауър, разпити... При тази мисъл Мария усети как кръвта замръзна във вените ѝ. Тя помълча малко и заговори колебливо:

— Мистрес Урсула, която няма представа за заговора, трябва да отведе сър Уилям при кралицата, но не казаха под какъв претекст. Той се закле, че сестра му не е осведомена за заговора...

— В кой ден ще стане това? — попита мрачно Уолсингъм и Мария се уплаши още повече. Лицето му не предвещаваше нищо добро за момичето, което неволно щеше да се превърне в предателка.

Мария поклати безпомощно глава.

— На това място гостите започнаха да се разотиват и се уплаших, че някой ще ме види.

— Разбираемо е.

— Не искам да сторят зло на Урсула. Сигурна съм, че тя не знае нищо за заговора.

Уолсингъм стана рязко, отиде до прозореца и се загледа навън. Сър Ричард направи знак на Мария да пази мълчание, защото тя беше готова да се застъпи отново и много по-настойчиво за приятелката си.

Накрая Уолсингъм се обърна отново към присъстващите.

— Сигурна ли сте, че Лестър не ви е видял? И няма представа, че сте чули всичко?

Сър Ричард застана пред него и го погледна право в очите.

— Не позволявам да я излагате отново на опасност.

Мария замръзна на мястото си. Тези думи потвърдиха правотата на предположението ѝ. Бяха я използвали, за да се доближат до Урсула Лестър. Сър Ричард я бе употребил за своите цели, бе я направил нищо неподозираща съучастница в работата му за Уолсингъм. Този мъж

беше твърдо решен да напредне и не се спираше пред нищо. Дори беше готов да се ожени за момиче без зестра...

А тя му бе дарила цялото си сърце! Обичаше го толкова силно, че беше убедена в невъзможността си да живее далече от него и съзнаваше, че раздялата означава смърт за нея. Защо сър Ричард беше постъпил така, защо? Сигурно не можеше да забрави мъченията, на които го бяха подложили испанците, и изпитваше към нея единствено отвращение. Доведе я тук, посвети ѝ много време и внимание, преструваше се, че изпитва искрена загриженост за благополучието ѝ, и тя започна да вярва, че един ден непременно ще я обикне. Днес обаче ѝ стана ясно, че всичко това е било преструвка, необходима за подсигурияването на по-нататъшната му кариера. Той беше служител на Уолсингъм и бе отишъл в Кадис с мисията да разузнае военните приготовления на крал Филип. Макар да беше джентълмен, той щеше да продължи да я използва, защото обичаше кралицата и работеше за утвърждаването на властта ѝ. Беше готов да плати и цената, а именно да се ожени за доня Мария Сантяго и Талавера и да се обвърже завинаги с нея, макар че не я обичаше.

През това време двамата мъже се караха все по-ожесточено. Най-после разгорещеният им спор върна Мария към действителността и я накара да се заслуша.

— Доня Мария не се излага на опасност. Ще наблюдаваме Лестър и съучастниците му без прекъсване.

— Но той знае от слугата си, че е идвала в дома му, и ще предположи, че е могла да чуе нещо.

— Той е влюбен в доня Мария и мисли само добро за нея.

Сър Ричард направи нетърпелив жест с ръка.

— Този мъж е фанатик. Ако приеме, че го е предала, ще я убие, без да се замисля. Любовта към свящото дело е над всичко в живота му.

Така е, каза си горчиво Мария, мъжете поставят над всичко любовта към делото.

Уолсингъм устреми пронизателния си поглед към Мария и тя потръпна от внезапен студ.

— Доня Мария, заговорниците са опасни и вие съзнавате това. Ако откажете да ни помогнете, няма да имам друг изход, освен да арестувам мистрес Лестър. Тя може да знае нещо за плановете на брат си, защото го посещава често и познава приятелите му.

— Какво трябва да направя? — попита спокойно Мария.

— Не! — изкрещя гневно сър Ричард.

Уолсингъм не му обърна внимание.

— Върнете се в двореца. Намерете Урсула и ѝ кажете, че сте отишли да я потърсите в жилището на брат ѝ, но ви е станало зле и сте побързали да се върнете в палата. Затова не сте уведомили слугата. Тя ще ви повярва. Все пак днес бяхте освободена от задълженията си, защото сте болна. Естествено съществува известна опасност — допълни той и вдигна рамене.

— Разбирам. — Мария стана от леглото, избягвайки да срещне настойчивия поглед на сър Ричард. — А сега ми позволете да се преоблека. Надявам се, че роклята ми е почистена и ще мога да се прибера в двореца. Приемам, че очаквате от мен да ви разказвам всичко, което ми прави впечатление във връзка със сър Уилям или ми се струва подозрително.

Уолсингъм се поклони в знак на съгласие.

— Ще повикам карета. Ричард ще ви придружи. — Последното беше заповед.

Когато Уолсингъм излезе, сър Ричард препречи пътя на Мария към вратата.

— Защо отидохте в дома на Лестър?

— Искях да поговоря с Урсула.

— Искяхте да се посъветвате с нея дали да приемете предложението ми, нали?

— Сметнах, че тя и сър Уилям имат право да узнаят какво ме очаква.

— Или сте изпитали спешна нужда да избягате от близостта ми и сте напуснали двореца по най-бързия начин?

— Мисля, че е близо до ума да потърся съвет от Урсула. Аз я обичам, двете станахме близки като сестри.

— Тя е сестра на предател!

— Аз нямах представа за това — възрази спокойно Мария, — докато вие очевидно сте знаели.

Норууд въздъхна тежко.

— Ще поговорим за всичко, когато непосредствената опасност отmine.

Думите му отклониха вниманието на Мария и я накараха да забрави гнева си.

— Наистина ли смятате, че животът на кралицата е в опасност?

— Разбира се! Но това важи и за вас. Защо постъпихте така глупаво? Защо се съгласихте да работите за Уолсингъм? Той не може да ви принуди. Трябваше да откажете, каквото беше и моето желание.

Мария го погледна пронизващо.

— Никога не бих позволила да разпитват и измъчват Урсула.

Норууд сведе глава. Очевидно не можеше да оспори предположението ѝ.

— А сега ме оставете сама — заключи хладно Мария. — Трябва да се облека.

Донесоха ѝ роклята и съобщиха, че каретата чака пред вратата.

Мария зае мястото си редом със сър Ричард и каретата потегли. Пътуването мина в мълчание. Присъствието на Консуело изключваше доверителните разговори и Мария се радваше, че е така.

Когато влязоха в двореца и приближиха покоите на кралицата, сър Ричард изпрати Консуело напред.

— Ще бъда постоянно близо до вас. Можем да разговаряме спокойно, защото всички знаят за годежа ни. Наблюдавайте всички, които разговарят с Лестърви. Но моля ви, не се излагайте на излишен риск!

Урсула не беше в общата им стая и Мария усети безкрайно облекчение, че не ѝ се наложи да измисля обяснения защо е облечена с чужда рокля или как се е срещнала със сър Ричард. Тя разказа на Консуело какво бе преживяла този следобед, но без да навлиза в подробности. Дуенята трябваше да стои настрана от предстоящите важни събития. Най-важното беше да не споменава пред никого за срещата със сър Ричард на улицата, камо ли пък за престоя в градското жилище на Уолсингъм.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оказа се по-лесно, отколкото Мария беше предполагала. Когато Урсула се върна в стаята им, беше вече вечер. Тя прие разказа на Мария без подозрения, макар че беше много изненадана от предложението на сър Ричард.

— Не можете да се противопоставите, щом кралицата е дала изричното си съгласие. Горкият Уилям ще бъде извънредно разочарован...

Мария не посмя да погледне приятелката си в очите. Споменаването на това име беше толкова горчиво за нея...

— Още не съм приела предложението му.

— Но вие го обичате, Мария, това се вижда!

— Не знам какво изпитвам към сър Ричард. Знам само, че ме е страх от него.

Урсула поклати глава.

— Подчинете се на кралицата. Дръжте се любезно с него и се опитайте да спечелите време. — Тя целуна приятелката си с много обич и отиде да си легне.

Мария дълго лежа будна, размишлявайки над думите на Урсула. Да спечели време? За какво? За да дочака наследницата на Елизабет, която щеше да изпълнява желанията на сър Уилям? Тя побърза да отблъсне недостойните подозрения. Урсула не можеше да знае нищо за подлия план на заговорниците.

На следващия ден сър Уилям прояви извънредна загриженост за здравето на Мария, тъй като Урсула го бе уведомила за неразположението, което беше принудило приятелката ѝ да напусне прибързано жилището му.

— Урсула ми съобщи и причината за тежката ви грижа. Желанията на кралицата са заповед за всички нас. Норууд се ползва със специалното ѝ благоволение, а богатството му, макар да е завоювано с непочтени средства, му дава повече стойност в сравнение с мъжете, които разполагат със скромни средства.

Топлите летни дни минаваха бързо в оживени придворни забавления. Сякаш никой в кръга на кралицата не подозираше и най-малката опасност. Мария обаче имаше впечатлението, че някои от съветниците на кралицата, уведомени от Уолсингъм за готвещото се покушение, живееха — подобно на нея — със затаен дъх, в състояние на спокойствие пред буря. Мария винаги имаше странното чувство — все едно дали участваше в кралския лов на соколи, наблюдаваше мъжете, които играеха на топка, или танцуваше в задушната бална зала, — че очите ѝ са постоянно приковани в богато облечените фигури на заговорниците. Бабингтън изглеждаше по-весел от всякога. Високият му глас често се издигаше в умело подбрани ласкателства. Дори да беше информирана за предателството му, кралицата не се издаваше с нищо, а приемаше зарадвано меденосладките му комплименти и флиртуваше като младо момиче, щастливо, че с чара си може да настройва мъжете един срещу друг.

Сър Ричард беше постоянно до Мария. Най-голямото ѝ желание беше да повярва, че той търси компанията ѝ заради самата нея, а не просто изпълнява отредената му роля в опасната игра, инсценирана от майстора Уолсингъм. Досега Норууд не беше поискал отговор на предложението си и Мария се стараяше да избягва тази тема.

Най-после тя можа да съобщи на сър Ричард нещо важно.

Един ден двете с Урсула бяха повикани при отговорничката за кралския гардероб и достолепната възрастна дама измери младите момичета със строг поглед.

— Нейно величество ви удостои с милостта да прекарате тази нощ в личните ѝ покои. — Тя смръщи чело, за да покаже, че според нея двете млади дами с нищо не са заслужили такова благоволение. — Вие, Урсула, ще спите в самата спалня на кралицата. Вие, доня Мария, ще останете в приемната, ако стане нужда да се повика паж или офицер от охраната, защото кралицата никога не бива да остава без придружители.

Мария усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Дали Уолсингъм беше заложил този капан, за да залови Уилям Лестър и съучастниците му? Размишленията ѝ бяха прекъснати от веселото бърбене на Урсула, която беше извънредно зарадвана от кралската милост.

— Вече си мислех, че кралицата изобщо не ме е забелязала. Вероятно днешната покана е признак на особен интерес, а може би дори на планове за годеж. Спомняте ли си как ви повика лично, за да ви съобщи за предложението на сър Ричард? Може би сега ще направи същото и с мен...

— Наистина ли желаете да ви продадат като стока на някой мъж? Урсула смръщи носле.

— Зависи от годеника. — Лицето ѝ пламна от смущение. — Има един или двама джентълмени, които в последно време се държат много внимателно с мен.

— Така например мистър Кристофър Рудингтън, с когото танцувахте толкова често. Започвам да мисля, че с радост ще го приемете за бъдещ съпруг.

Това беше само предположение, но очевидно Мария беше улучила в целта, защото Урсула беше едновременно зарадвана и смутена.

— Той е богат и красив. Но не вярвам, че майка му ще се съгласи. Тя е много изискана дама. Моля се кралицата да одобри нашата връзка и тогава никой няма да смее да се противопостави — завърши едва чуто тя. После избухна в тих смях и отиде да съобщи на брат си, който току-що беше влязъл в залата, за неочакваната кралска милост.

Мария проследи как двамата събраха глави и си зашепнаха съзаклятнически. Стори ѝ се, че лицето на сър Уилям изрази изненада. Цялото му тяло се скова, сякаш беше получил извънредно важна вест. Непосредствената близост на сестра му до кралицата беше обстоятелство, което благоприятстваше злокобните му планове и не можеше да не му направи впечатление. Мария продължи да наблюдава младия Лестър и през останалата част на деня и вечерта разказа на сър Ричард, че го е видяла да разговаря оживено с Бабингтън. Двата бяха излезли на разходка в розовата градина. Мария знаеше, че повечето дами са известени за предстоящия ѝ годеж, и не се тревожеше от приказките им.

— Ако е вярно, че сър Уилям смята да използва сестра си за осъществяването на заговора, той няма да пропусне тази благоприятна възможност — отбеляза хладно Норууд, после се обърна и стисна

силно студената ръка на Мария. — Вие също ще бъдете близо до кралицата. Боите ли се?

— А аз си мислех, че всичко е организирано от сър Франсис... — промълви плахо Мария.

— Това е и моето мнение. Той не ме е уведомил за намеренията си, но принципът му е лявата ръка да не знае какво прави дясната. Бъдете сигурна, че ще бъда до вас през цялото време, за да ви помогна при нужда.

— Но как, за бога? Покоите на кралицата се охраняват строго. Няма да пуснат нито вас, нито сър Уилям.

Норууд се усмихна с мрачна решителност.

— Ще намеря начин да се промъкна. Вярвайте ми, Мария.

Тя знаеше, че може да му има доверие, и въздъхна облекчено. Но когато се разделиха, внезапно осъзна, че той също ще се изложи на опасност, и страхът ѝ се усили.

Вечерта кралицата обяви, че възнамерява да се оттегли рано.

— Имаме главоболие. Горещината и миризмата на мускус в залата за аудиенции Ни потискат. Не, останете си тук — обърна се тя към дамата, която трябваше да ѝ свали парадната роба. — Доня Мария и другото малко диваче, Урсула Лестър, ще се справят сами. Ще им създам достатъчно работа, така доня Мария ще разбере колко по-добре е да управляваш собственото си домакинство, отколкото да прислужваш на владетелката си.

— Ваше величество знае, че за мен е голяма радост... Още преди Урсула да е успяла да увери кралицата във верността си, Елизабет започна да сваля накитите си и да ги подава на Мария.

— Мистрес Лестър, донесете ми кутията за бижута. Побързайте, момиче, няма да ви чакам цяла нощ! Да не мислите, че сме се оттеглили по-рано от обичайното, за да бъдем обслужвани от млади дамички, чиито мисли витаят някъде много далеч — при кавалерите им например.

Тя беше раздразнителна и капризна, отказа всички предложени ѝ нощници и поиска да ѝ донесат най-тънката, която намерят. Когато Урсула изпусна малката кутия с бижута, Елизабет я оципа болезнено по ръката, после се настани в леглото си и започна сърдито да си вее с ветрилото, докато ругаеше с груби думи придворните, които цяла вечер ѝ бяха натрапвали вниманието си.

Мария непрекъснато се питаше дали Уолсингъм бе уведомил кралицата за плановете си. Ако беше така, Елизабет беше загрижена за изхода на заговора не по-малко от останалите посветени. Мария беше развълнувана дори повече от Урсула, ръцете ѝ трепереха и когато отнесе купичката с ароматизирана вода, която кралицата беше използвала, за да се освежи, разплиска половината. Урсула я погледна съчувствено и прошепна в ухото ѝ:

— Може би това е голяма чест за нас, но те уверявам, че ще бъда много радостна, когато тази ужасна нощ свърши.

Мария потрепери от безименен ужас. Тези думи имаха пророчески смисъл. Тя избягна погледа на приятелката си и излезе навън, за да изпълни поставената ѝ задача.

Най-после кралицата благоволи да си легне и двете момичета спуснаха завесите пред леглото. За Урсула беше пригответено походно легло до краката на кралицата, а Мария се приготви да прекара нощта в малката приемна. Консуело помогна на момичетата да се съблекат в една от тоалетните стаи, където шепотът им нямаше да пречи на кралицата. После дуенята се сбогува и Урсула се върна на поста си.

Мария хвърли бърз поглед към едрата, широкоплещеста фигура на алебардиста, който беше на служба, и изпита известно облекчение. Този мъж внушаваше сигурност. Лека-полека шумовете в палата заглъхнаха. Единственият звук, който долиташе откъм коридора, бяха тежките стъпки на стражата, която вървеше напред и назад пред вратата на кралицата. Струваше ѝ се невъзможно заговорниците да проникнат в самата спалня на кралицата, но ако наистина го направеха, хората на Уолсингъм и сър Ричард нямаше да бъдат наблизо, за да ѝ дойдат на помощ. Мария се молеше пламенно за живота на Нейно величество. Можеше само да се надява, че охраната на палата наистина работи така добре, както очакваше и изискваше Елизабет.

Малкото помещение беше абсолютно тъмно и задушно и Мария имаше чувството, че няма да издържи още дълго, макар да беше свикнала с високите температури в родината си. Наситеният с влага топъл въздух беше типичен за лятото в тази страна. Преди два дни се бе разразила страшна буря и Мария беше почти уверена, че тази нощ ще дойде следващата. Може би тя щеше да охлади малко въздуха.

Мария лежеше в тясното си легло и се опитваше да намери покой, но собственото ѝ дишане отекваше оглушително в мрака.

Идеше ѝ да скочи и да вдигне тежките завеси от черно кадифе, за да пусне лунните лъчи в стаята. Тъмнината притискаше гърдите ѝ. Тя се вслушваше напрегнато в нощните шумове, а по едно време не можа да издържи и седна, в леглото. Погледът ѝ се насочи към тънката ивица светлина, която идваше от спалнята на кралицата, чиято врата беше само притворена и където свещите не угасваха през цялата нощ. Тя зачака страховито Урсула да я повика, макар че звукът, който беше чула, без съмнение идваше от коридора. Мария посегна безшумно към кошничката до леглото, за да вземе кремъка и праханта и да запали свещ, когато силна мъжка ръка стисна китката ѝ, а другата легна върху устата ѝ, за да заглуши вика ѝ.

— Тихо, мила, тихо! Не помните ли, че и друг път сте преживели подобно нещо? Тогава не ви позволих да викате и сега няма да ви позволя.

Мъжът свали ръката си от устата ѝ и погледна в разширените ѝ от ужас очи. Тя кимна с глава и се притисна отчаяно до гърдите му.

— Ричард! А аз си помислих...

— Разбирам. Нали ви казах, че ще бъда тук и ще ви пазя?

— А стражата?

Сър Ричард се усмихна криво.

— Онзи тип отвън беше много развеселен от настойчивото ми желание да прекарам нощта при любимата си. Не се бойте, скъпа, ако си позволи да раздрънка нощните ми приключения, ще го убия. Обясних му това с цялата възможна настойчивост.

— Вярвате ли му?

— Не вярвам никому, особено тази нощ — отговори мрачно Норууд. — А сега, скъпа, ще се наложи да споделим това тясно легло и да останем известно време съвсем близо един до друг, както преди месеци в изискания дом на чичо ви в Кадис.

Мария се притисна до гърдите му и притихна, вслушана в силните удари на сърцето му. Двамата лежаха прегърнати, с преплетени крайници. Изведнъж Мария разбра, че вече не се страхува, не я беше грижа дори за невинността ѝ. Тя имаше нужда от Ричард и той дойде, за да я пази. Каквото и да станеше, двамата бяха заедно. Мракът, който ги обгръщаше, вече не криеше заплаха. Топлият му дъх погали бузата ѝ и тя усети диво желание да впие устни в неговите.

Откъм коридора долетя шум, следван от тихи гласове. Сър Ричард прошепна в ухото ѝ:

— Бъдете смела и се старайте да лежите съвсем тихо. Ще ви напусна за малко, но знайте, че съм наблизо.

Норууд изчезна така безшумно, че Мария се огледа смаяно. Беше готова да повярва, че близостта му е била само сън. Тялото ѝ трепереше като в треска, но тя се постара да се овладее и се зави до брадичката.

Следвайки указанията на сър Ричард, Мария затвори очи и се престори на дълбоко заспала. В следващия момент някой влезе в стаята и по пътя към спалнята на кралицата се спъна в един стол. Чу се полугласна ругатня. Мария се постара да остане напълно неподвижна и да диша равномерно.

Непознат глас прошепна дрезгаво:

— Тук ли спи сестра ви?

— Не. Урсула ми каза, че ще спи в самата спалня на кралицата, за да ѝ прислужва, ако стане нужда. Обясних на онези отвън, че ми е нужна частна аудиенция по много спешен случай. — Уилям Лестър беше толкова възбуден, че забрави предпазливостта и повиши глас.

— Коя е тази жена?

— Доня Мария, испанската лейди.

— Говорете по-тихо, ще я събудите!

— Не се безпокойте, тя има здрав сън.

— Ако все пак се събуди, трябва веднага да я накараме да замълчи.

— Няма да бъде необходимо.

— Кой определя какво да се прави, вие или аз? Вземете фенера и се убедете дали момичето наистина спи. — Непознатият говореше задъхано и Мария долови в гласа му трудно удържим страх.

Тя усети леката топлина на свещта по бузите си, когато Уилям поднесе фенера съвсем близо до лицето ѝ.

Свето Дево, къде е Ричард? Ако тези хора открият, че не е заспала, щяха да ѝ прережат гърлото, преди да е успяла да извика.

Първият мъж проговори успокоено:

— По всичко личи, че малката е пила от каната, която предадохте на сестра си за кралицата. Моля се на бога Елизабет да е била жадна и да е изпила поне половин чаша.

В гласа на Уилям Лестър се прокрадна нетърпение:

— Вече ви казах, че Урсула не подозира нищо за заговора и съответно нямаше представа, че във виното има опиум. Казах ѝ да ме чака на вратата, но вероятно е заспала. Елизабет е настояла придворната дама да пие първа и това е естествено. Ако не беше толкова предпазлива, милата ни кралица щеше отдавна да се е простила с живота си. Ако и двете спят, това е още по-добре за нас. — Той млъкна за малко, после продължи: — В случай, че нещо се обърка, не бива да обвиняваме Урсула.

Спътникът му изпухтя презрително.

— Да не мислите, че Уолсингъм ще я изпусне от лапите си? Не бива да си позволяваме грешки. Харнрок и Тишбърн ще дойдат само след минута, първо трябва да се справят с постовете. Стойте до вратата, за да ги пропуснете, и да вървим в спалнята.

Мария чу лекото отваряне на вратата и спря да диша, защото едва забележимо движение непосредствено до леглото ѝ възвести нова опасност. В гласа на сър Уилям имаше дива решителност:

— Тишбърн, останете тук и внимавайте за испанската лейди. Не искам да ни попречи. Макар да я харесвам, няма да ѝ позволя да се намеси в решителния момент. Ако направи и най-малкото движение... — Заплахата остана недоизречена и Мария изпита панически страх.

Тя усети нечий горещ дъх върху лицето си и се потърси от отвращение. Миризмата не беше на вино, а на повръщано. Очевидно мъжът изпитваше смъртен страх и беше принесъл някои жертви.

В името на Светата дева, тя трябваше да стори нещо, за да предупреди кралицата! Ако Урсула беше дълбоко заспала, заговорниците щяха да извършат смъртоносното си дело и да изчезнат преди разсъмване. Мислите се блъскаха в главата ѝ. Къде бяха постовете? Дали ги бяха пронизали коварно в гръб? Къде беше сър Ричард, дали сега бдеше в покоите на кралицата?

Мария не бе чула отваряне на врата, но съзнаваше, че в това малко помещение сър Ричард не можеше да се скрие в някой ъгъл. Светлината на фенера беше съвсем слаба, но въпреки това влезлите щяха да забележат присъствието му. Отчаяна, Мария се молеше за помощ. Уолсингъм беше заложил този капан и сега трябваше да залови заговорниците в мрежата си. Дано някой дойде, преди сърцето ми да е спряло да бие от страх, повтаряше си настойчиво Мария. От друга

страна пък — ако дойдеха войници, животът ѝ щеше бъде изложен на страшна опасност, защото мъжът, който бе останал при нея, ще се опита да я убие и влезлите нямаше да успеят да го обезвредят.

Изведнъж се разрази същински ад. От покоите на кралицата се разнесе див вик. Урсула ли беше? След това прозвуча гласът на Елизабет, издигна се над бъркотията и заповяда да се въдвори ред и тишина. В коридора отекнаха тежки стъпки. Един офицер даде отсечени заповеди, чу се звън на оръжие. Болезнен стон прониза мрака, последва го отчаян вик.

— Спасявайте се, Тишбърн! Предадени сме!

Значи Уилям Лестър беше още жив...

В следващата секунда Мария забеляза, че пазачът ѝ е отместил поглед от нея. Тя извърна леко глава и наполовина видя, наполовина усети ужаса и объркването му. Инстинктивно се хвърли настрана и избяга от ръката му.

Мъжът извика изненадано, но се овладя бързо и посегна да я улови. Мария се отбраняваше с всички сили. Загубил ума и дума, той я удрише, където свари, но тя не отстъпваше под дъжда от удари.

Мария съзнаваше, че той има само една възможност за бягство. Ако я вземеше със себе си като заложница, сигурно щяха да го пропуснат по коридорите и той щеше да спаси жалкия си живот. Кралската гвардия щеше да бъде принудена да стои бездейна и да гледа как отвличат една от придворните дами на Нейно величество, в противен случай похитителят щеше да я убие безмилостно.

Мария почти не забелязваше бъркотията в кралската спалня, защото беше съсредоточила всичките си сили да се брани срещу побеснелия нападател. След минута някой блъсна вратата зад гърба ѝ, тя се стресна и Тишбърн се възползва от случая да я хване. Той я изблъска от леглото, после притисна гърба ѝ до гърдите си и тя усети лудото биене на сърцето му. Босите ѝ крака едва достигаха пода.

— Пуснете я веднага, нещастнико! Тя не може да ви помогне с нищо. — Сър Ричард говореше спокойно и решително. Видът му издаваше безстрашие и способност да се справи с всяка трудност.

— Върви по дяволите, Норууд! Ако не ме пропуснете да мина, ще ѝ прережа гърлото!

— Обкръжен сте. — Изведнъж Норууд ѝ се стори безкрайно уморен. — И къде ще избягате? Ние знаехме всичко и контролирахме

положението от мига, когато кралицата нареди тази нощ да ѝ прислужва мистрес Лестър. Знаехме точно кога и къде ще ударите. Всичките ви съучастници са заловени. Като заплашвате доня Мария, вие си правите лоша услуга, не разбирате ли?

— Вървете в ада, Норууд! Щом съм осъден, ще взема и нея!

Мария усети как камата се заби в гърлото ѝ и разряза нежната ѝ кожа. Тя не смееше да се помръдне, гласът отказваше да ѝ се подчинява.

Дълбокият властен глас на Елизабет сложи край на бъркотията. Всички млъкнаха и се обърнаха почитателно към влязлата кралица.

— Не го закачайте, щом така желае. Ако с доня Мария се случи нещо лошо, човекът, който не е изпълнил заповедта ми, ще плати с главата си.

Надигна се одобрително мърморене. От мястото, където стоеше, Мария можеше да види добре кралицата. Тя се беше изправила до леглото ѝ, царствена и властна в скромната си лятна нощница, макар че липсата на обичайната перука разкриваше безмилостно посивелите коси. Застаряващата жена, която стоеше там без официална роба и бижута, без огромната дантелена яка и кралските принадлежности, беше тяхната кралица. В овладяната стойка на крехкото тяло личеше царственост, а вдигнатата ръка, която беше недвусмислено предупреждение за онези, които биха се осмелили да престъпят заповедите ѝ, беше на истинска владетелка.

Мария откри Ричард непосредствено до кралицата, десницата му стискаше дълъг нож, насочен към сърцето на Тишбърн. След заповедта на кралицата той отстъпи крачка назад и Тишбърн въздъхна облекчено в ухото на Мария. Без да се бави, похитителят я обърна рязко към вратата и я заблъска към коридора.

Отново прозвуча гласът на кралицата:

— Стражи, пуснете го да мине! Направете, каквото ви казвам.

Мария не усещаше как се движи напред. Босите ѝ крака се влачеха по гладкия под, тя се олюля и политна да падне. Ножът затрепери в ръката на Тишбърн, от гърдите му се изтръгна ядно проклятие и присъстващите заговориха полугласно. Мария различи уплашени стонове. Ръката на похитителя беше влажна от пот и той я изтри бързо в дрехата си, после подаде ръка на Мария да стане и двамата продължиха пътя си. За момент оръжието му остана далече от

шията ѝ. Младата жена хвърли ужасен поглед към безкрайния коридор. Изпълнявайки заповедта на кралицата, въоръжените стражи се разстъпваха, за да им сторят път. Зад тях — Мария не можеше да види това, но го усещаше — плътната редица мъже в ризници мъже се затваряше отново. Алебардистите бяха готови да се намесят при първия удобен случай.

Уолсингъм беше заложил капана си с изключително умение. Повече от дузина, вероятно цяло отделение алебардисти бяха повикани в покоите на кралицата. Ако Тишбърн не беше взел заложница, пътят му за бягство щеше да бъде отрязан.

Ами ако той напуснеше безпрепятствено палата и стигнеше до големия портал, какво щеше да стане с нея? Можеше ли да бъде сигурна, че ще я пусне на свобода, или ще я принуди да остане с него, докато се скрие на сигурно място?

Мария стисна здраво зъби и съсредоточи цялото си внимание върху непосредствената опасност. Трябваше да върви спокойно и да не се спъва повече. Острието на ножа отново беше съвсем близо до вената на врата ѝ. Очевидно кралицата ценеше живота ѝ достатъчно високо, за да даде възможност на един от заговорниците да избяга. Тази мисъл ѝ вдъхна сила и поне малко утеха. Тя изпрати безмълвна молитва към Светата дева и смирено помоли за прошка. Тънката риза беше залепнала за мокрото ѝ от пот тяло. Забравил всичко около себе си, мъжът продължаваше да я тласка напред.

Освобождението дойде така внезапно и неочаквано, че Мария се строполи на пода. Убедена, че ножът е свършил смъртоносното си дело, тя остана да лежи на дъските, скрила лице в ръцете си, малко учудена, че не изпитваше болки. Не беше чула нито звук, нито предупредителен вик. Когато най-после събра сили да се изправи на колене, тя видя, че Ричард Норууд се е вкопчил в смъртоносен двубой с похитителя ѝ. Ножът се изплъзна от безчувствените пръсти на заговорника и Мария посегна да го вземе, без да осъзнава какво прави. Обърканите ѝ мисли напразно се мъчеха да открият как сър Ричард бе успял да се промъкне толкова близо до нея. Тя сграбчи ножа, един от стражите се втурна към нея и я загърна с наметката си. Когато я отведеха настрана, Мария се опита да протестира, защото искаше да види как ще свърши битката.

Тишбърн нямаше никакъв шанс. Пръстите на Норууд се впиха в гърлото му и дъхът му спря. Макар че се биеше като полудял, той не можеше да се справи с многократно превъзходящия го противник. На лицето на сър Ричард се беше изписал онзи израз на нападащо диво животно, който някога беше уплашил Мария до смърт. Тя си припомни задушната долна палуба на галерата и хищническите сиви очи на полугодия роб и потръпна от ужас.

Гласът на кралицата заповяда битката да бъде прекратена. Елизабет си проправи път между строените алебардисти и се изправи в непосредствена близост до двамата вкопчени в смъртна хватка мъже.

— Ричард Норууд, искаме този предател да бъде отведен в Тауър, а след това да увисне на бесилката в Тайбърн. Нима смятате да Ни лишите от законното Ни удоволствие?

За момент Мария повярва, че Ричард ще се противопостави, но след кратък миг на колебание той разхлаби хватката си и Тишбърн се отпусна на пода, като охкаше и се гърчеше. Двама от стражите го взеха помежду си и го повлякоха към изхода. Краката му се влачеха безсилно по дъските.

Кръвожадният блясък изчезна от очите на Ричард Норууд, той се изправи и отвори широко ръце. Мария изплака облекчено и се хвърли в обятията му, без дори да се замисли колко много хора ги гледаха.

— Простете ми, скъпа — зашепна в ухото ѝ той, докато нежно милваше влажните ѝ коси. — Отидох да бдя над кралицата, без да помисля, че онези подлеци ще оставят човек да ви пази. Бях близо до вас, през цялото време, а се оказах неспособен да ви защита. Простете ми!

— Но нали именно вие ме спасихте — отговори с безкрайна любов Мария, все още замаяна от преживения ужас. Едва сега осъзна каква опасност беше избягнала, тялото ѝ затрепери неудържимо, главата ѝ падна на гърдите на Норууд и тя загуби съзнание. По заповед на кралицата Норууд я вдигна на ръце и я понесе с бързи стъпки към спалнята ѝ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато дойде на себе си, Мария видя, че лежи в собствената си стая. На края на леглото беше седнала Консуело и я наблюдаваше със загрижено лице. Леглото на Урсула беше празно. При тази гледка очите на Мария се напълниха със сълзи. Тя зарови глава във възглавницата и захълца отчаяно. Консуело стана, донесе топла вода и кърпа и се опита да я утеши.

— Не бива да плачете, защото и без това не сте добре — говореше настойчиво тя. — Личният лекар на Нейно величество беше тук да ви прегледа и каза, че е бил изпратен в стаята ви по изричната заповед на кралицата. Ако ви намери в това състояние, ще обвини мен, а сър Ричард...

Мария обърна глава и изгледа неспокойно дуенята си.

— Какво е станало със сър Ричард? Да не е ранен?

— Не, не, мила, успокойте се. Той ви отнесе в спалнята на кралицата, дамите се погрижиха за раната ви и ви облякоха чиста нощница, а после дойде лекарят. Знаете ли как се уплаших от него — такъв един едър, с мрачно лице...

— Моля те, Консуело, говори ми за сър Ричард.

— Той остана през цялото време в приемната, за да бъде сигурен, че ще се погрижат добре за вас и че раната не е опасна за живота ви. От шията ви течеше кръв. Лекарят ви даде приспивателно. Не помните ли?

Мария поклати глава и махна нетърпеливо с ръка.

— Колко време съм спала? Какво стана с мистрес Лестър?

Консуело вдигна рамене.

— Не знам. Говори се, че... Не разбрах всичко, но мисля... май са я отвели в Тауър.

— Света майко божия, не, само не там! Трябва да отида при кралицата!

— Никой няма право да влиза при кралицата, освен почетните й дами. Спахте дълго, сега е следобед. Междувременно се случиха много

неща. Няколко мъже са арестувани, стражите са удвоени. Никой няма право да влиза или излиза в палата, без да се подложи на строга проверка. Някои дами са полудели от страх.

— Мога да си представя — отбеляза сухо Мария. — Знаеш ли къде е сър Ричард?

— Каза, че по-късно ще дойде отново, за да се осведоми за състоянието ви. Изглеждаше много измъчен. Мисля, че отиде в града.

— Трябва веднага да говоря с него, но, моля те, Консуело, не в този вид. Дай ми една рокля и ми помогни да се облека. Трябва незабавно да се застъпя за Урсула, не разбираш ли!

— Лекарят каза да останете цял ден в леглото и...

Мария погледна унищожително дуенята си.

— Консуело, аз те обичам с цялото си сърце, но понякога не мога да те търпя! Кълна ти се, че ако се опиташ да ми попречиш, ще приложя насилие! Трябва да отида при кралицата, трябва!

Тя отметна завивката и се изправи. Ала когато стъпи на краката си, разбра, че е направила грешка, като се е раздвижила така рязко. Помещението се разми пред очите ѝ и тя се отпусна безсилно на леглото. Приспивателното продължаваше да действа. Трябваше ѝ повече време, за да преодолее слабостта си.

Консуело заклати укорно глава, но побърза да изпълни заповедта. Донесе чиста долна риза и подходяща рокля. Едва сега Мария забеляза синините и червените резки по ръцете и шията си, които беше получила по време на борбата с Тишбърн. Тя се намръщи от болка, но продължи да се облича колкото можеше по-бързо. Слава богу, раната на шията щеше да се скрие под дантелената яка.

Ако кралицата откажеше да я приеме, тя не можеше да направи нищо повече за Урсула. При мисълта, че най-добрата ѝ приятелка е затворена в ужасния Тауър, сърцето ѝ се сви от болка. Спомни си посещението си там заедно със сър Уилям и болката стана непоносима. Уолсингъм и помагачите му не знаеха милост. Заговорниците щяха да бъдат подложени на жестоки мъчения, за да признаят вината си. Мария не беше сигурна дали не подозираха и нея, тъй като се беше престорила на дълбоко заспала, а преди това често я виждаха с Лестърви. Не, Уолсингъм щеше да я пощади. Самата кралица беше изразила загриженост за състоянието ѝ и беше готова дори да пусне предателя да избяга, за да спаси придворната си дама. А

след това ѝ изпрати личния си лекар... На вратата се почука силно и Консуело вдигна уплашено глава. Мария стисна ръката ѝ с такава сила, че дуенята изохка.

— Вижте кой е. — Бледа като платно, Консуело се подчини.

— Сър Ричард е, Мария. Пита дали се чувствате по-добре и можете ли да го приемете.

— Да, разбира се. Пусни го, Консуело.

Сър Ричард Норууд изглеждаше напълно здрав и в добро физическо състояние, но около устата му се бяха очертали жестоки линии, а дълбоките сенки под очите загатваха за нещо повече от една безсънна нощ.

Той се приведе над ръката ѝ.

— По-добре ли сте вече?

— Да, благодаря ви. Все още съм малко упоена от приспивателното, което ми е дал лекарят, но скоро ще се оправя. Какво стана със заговорниците, сър Ричард? Всички ли са заловени?

— Да, всички, освен Бабингтън. Той е избягал, навярно на север. Имотите му са в Дербишир. Хванали са и отец Балард.

Мария кимна и сърцето ѝ се сви от болка. Отец Джон беше проявил разбиране към грижите ѝ и беше съумял да я утеши. Дори сега тя не можеше да повярва, че един йезуит, верен божи служител, би могъл да се включи в заговор за убийството на законната кралица.

— Много съм загрижена за Урсула Лестър. Тя е напълно невинна, убедена съм в това. Консуело каза, че според слуховете е била отведена в Тауър.

— Това е вярно.

— Тогава ще ида при кралицата и ще я помоля...

— Не ви препоръчвам да се застъпите за Урсула точно в този момент. Елизабет преживя страшна нощ и в момента е безмилостна. Но и нямате причини за безпокойство. Момичето ще бъде разпитано с цялото необходимо внимание — това е неизбежно. Може би все пак е знаела нещо за плановете на заговорниците и може да допринесе за разкриване на някои подробности около заговора. Все още не знаем всичко.

— Но тя е невинна!

— Може би познава и други мъже, които са посещавали брат ѝ. Уолсингъм умее да измъкне всички подробности, които са му нужни,

за да си състави цялостна картина на случилото се и да получи необходимите доказателства. Кралицата на Шотландия също падна в капана му.

— Спомням си, че заговорниците споменаха името ѝ. Първо помислих, че става въпрос за нашата кралица.

— Уолсингъм е решен да премахне Мери и този път ще има успех.

Мария го погледна стъписано.

— Но тя е роднина на Елизабет!

— Права сте, но това не ѝ попречи да кове интриги и да участва в заговори, целящи смъртта на братовчедка ѝ. От месеци предполагахме, че се е свързала с Испания, но нямахме доказателства. — Той се усмихна ледено. — А сега се издаде сама. Намерихме писмо, в което се говори за нападение откъм Холандия и се възхвалява верността на английските ѝ привърженици. Споменава се и заговорът за убийството на Елизабет, който преживяхме тази нощ и който, слава богу, не успя. Говори се и за план, който цели да освободи Мери от килията ѝ в Чартли.

— Как е могла да бъде толкова неразумна... — прошепна смаяно Мария.

— Писмото беше написано със специален код, а и Мери е била убедена, че няма да попадне в чужди ръце, затова е била откровена. — Сър Ричард махна с ръка. — За съжаление не е могла да знае, че цялата ѝ кореспонденция, включително пътищата, по които са били предавани посланията ѝ, са били следени от Уолсингъм.

Изведнъж Мария се почувства много зле. Беше ужасена от разкритието за заговора, едва не загина от ръката на един от участниците, но начинът, по който бяха заложили капан на заговорниците, остави в сърцето ѝ чувство на дълбока горчивина. Тя съзнаваше, че трябва да има хора, които да защитават кралицата и сигурността на Англия. Одобряваше дейността им и допусна Уолсингъм да я използва като инструмент, за да спаси Урсула от мъченията. А сега се чувстваше като палач...

През това време сър Ричард продължаваше да разказва:

— Шотландската кралица Мери получи бъчвичка от известната бира, която се произвежда в Бъртън, близо до крепостта Чартли. Уолсингъм заповяда да сложат в бъчвичката тръбичка, в която да крият

посланията. Един от най-верните му хора, Джифърд, се сприятели с един от водачите на заговора, а именно с Морган. — Той се изсмя дрезгаво. — Онзи човек се оказа невероятно глупав и толкова убеден в успеха на начинанието, че поръча да му направят портрет заедно с още няколко заговорници, за да си имат спомен от славния заговор. Това беше най-сигурният път да затегнем примката около шиите им. Все пак нямахме сериозни доказателства, докато случайността не ви отведе в жилището на Уилям Лестър, където подслушахте разговора между водачите. Впрочем, Лестър е един от шестимата главни заговорници и името му се споменава често в писмата, които разменяха Бабингтън и кралица Мери.

— Значи кралицата е отговорила и на последното му писмо?

— Да, и е изразила съгласие с убийството на Елизабет.

Мария сведе глава. Мислеше за всички онези глупави мъже, вкарани в клопката от умелата игра на Уолсингъм, този тих, тъмен, циничен мъж, който постоянно бдеше и чакаше и използваше всеки, който можеше да му помогне. Двамата със сър Ричард бяха използвали и нея, тя беше само безволев инструмент в ръцете им. Мария потрепери въпреки августовската жега. Сър Ричард заключи успокоително:

— Всичко свърши, Мария. Вече няма от какво да се боите. Нито Лестър, нито Тишбърн могат да ви сторят зло. Щях да го убия със собствените си ръце, ако не бях сигурен, че сега го очаква много по-мъчителна смърт, отколкото щеше да получи от мен.

— И вие сте лишен от милосърдие... също като господарят ви.

— Той се осмели да заплаши живота ви. Наистина ли мислите, че трябваше да проявя милост към него?

Мария извърна глава, ръцете ѝ затрепераха. Толкова ѝ се искаше да вярва, че гневът на сър Ричард е плод на любовта му към нея. Не, засегната беше единствено гордостта му на собственик: нещастният Тишбърн се беше опитал да му изтръгне испанската плячка, а тя беше единствено негова. Той наказва Тишбърн единствено за това посягане върху честта му, наказва го жестоко и безмилостно.

Тя се раздвижи неспокойно и сър Ричард скочи от мястото си.

— Изморих ли ви с моите приказки?

— Не, не, добре съм. Само че... толкова съм развълнувана...

Норууд се наведе и целуна учтиво връхчетата на пръстите ѝ.

— Вие сте най-мекосърдечното същество, което познавам. Да не мислите, че Лестър щеше да ви пощади, ако се бяхте изпречили на пътя му и се бяхте опитали да осуетите плановете му? — Той се отпрати към вратата, но се обърна още веднъж. — Моля ви, починете си добре. Аз ще дойда скоро. Време е да помислим за нашето бъдеще.

Мария направи опит да се усмихне. Сега не можеше да му каже какво мисли за плановете му.

На следващия ден младата жена настоя да поеме отново задълженията си на придворна дама. Промененото отношение на дамите към нея я забавляваше и същевременно я натъжаваше. Любопитните погледи, с които следяха всяка нейна стъпка, бяха пълни с нескрито възхищение и се различаваха твърде много от пренебрежителното отношение на повечето дами през първите седмици след идването ѝ в двореца. Никой не споменаваше отсъствието на Урсула Лестър. Кралицата изглеждаше толкова недостъпна, толкова строга, че Мария не се осмели да заговори за съдбата на нещастната си приятелка.

Когато сър Ричард Норууд дойде да я изведе на обичайната им разходка в градините на палата, Мария събра цялата си смелост и му разкри съмненията и опасенията си относно общото им бъдеще.

— Сър Ричард, знам, че вие ми желаете само доброто. Между нас има много неща, които извиняват поведението ви спрямо мен, а сега дори ми направихте честта да поискате ръката ми. Аз съм ви дълбоко благодарна и разбирам, че желаете да ме закриляте, защото пребиваването ми на борда на вашия кораб ме компрометира в очите на обществото. Вие смятате, че носите отговорност за мен. Макар че леля ми от Нортъмбърланд е много мила и се радва, че има племенница, аз зная, че мога само да гостувам в дома ѝ, но не и да остана да живея при нея. Освен това разбирам, че последните събития в двора, в които бяха забъркани католици, не са благоприятни за нея и семейството ѝ и аз не мога да им натрапя присъствието си. Предполагам, че кралицата смята да се откаже от услугите ми. Макар че се държи много мило с мен, лицето ми вечно ще ѝ напомня за смъртната опасност, на която беше изложена.

Мария пое дълбоко дъх. Трябваше да продължи, но онова, което имаше да му каже, беше трудно за изразяване с думи. Без да иска, тя бе

преминала на кастилски. Когато Норууд се накани да ѝ отговори, тя побърза да го изпревари.

— Сигурно помните как в Картагена изразихте предположение, че годеникът ми, дон Луис, не е готов да заплати искания откуп. Бяхте напълно прав. Той беше отвратен от факта, че майка ми е била обвинена в ерес, и се боеше, че това ще му попречи да осъществи честолюбивите си стремежи за кариера в двора.

Ричард кимна и я погледна дълбоко в очите.

— Никога не сте обичали този мъж, нали?

Мария изкриви устни в горчива усмивка.

— Мисля, че го мразех с цялата сила на сърцето си. Понякога даже се боях за безсмъртната си душа. Знаете, че бях готова на всичко, за да не се омъжа за него. Дълго и много сериозно мислих над положението си. В Англия няма място за мен. Вече всички знаят, че шотландската кралица се е свързала с испанците и е искала помощта им срещу Елизабет. Съвсем естествено е да почнат да гледат с подозрение на всички испанци. Аз съм и ще си остана „испанската лейди“ и ако стана ваша жена, това ще застраши положението ви в двора и кариерата ви. Ако... ако е възможно, бих желала да се върна в Кадис и да живея в дома на чичо си.

— Но нали още на борда на „Глориана“ ми казахте, че той няма да ви приеме с радост? — напомни ѝ сър Ричард.

Мария се усмихна тъжно.

— Знам, че не съм добре дошла в дома му, особено при леля Беатрис, която ще бъде ужасена от онова, което съм преживяла.

— Знаете ли какъв живот ви очаква там?

Мария пое дълбоко въздух.

— Казах ви, че обмислих много внимателно положението си. Бих могла да отида в манастир. Остатъкът от зестрата ми ще бъде достатъчен за влизането в ордена.

Сър Ричард се намръщи и потъна в мрачно мълчание. Мария го поглеждаше със страх и чакаше отчаяно отговора му.

Най-после мъжът вдигна глава към нея и заговори отмерено:

— Никога не бих си позволил да ви принудя да встъпите в брак, който ви е неприятен, доня Мария. А сега, ако нямате нищо против, нека се върнем при другите.

Тонът му беше подчертано скован и безличен и Мария се вцепени от ужас. Така ѝ се искаше да изкрещи в лицето му истинските си чувства, да му обясни колко се отвращава от съгласието му да бъде използвана като инструмент в ръцете на Уолсингъм за разкриването на зловещия заговор.

Странно, но Норууд не каза нито дума за желанието ѝ да влезе в манастир. През останалата част от деня остана далече от нея и когато си легна, Мария плака дълго във възглавницата си. Откакто Урсула я нямаше, малката стая изглеждаше невероятно пуста. Много ѝ се искаше да се посъветва с Консуело, но знаеше, че дуенята ще бъде много радостна да се върне отново в родната си Испания и тя няма да понесе щастливото ѝ бъбрене.

На другата сутрин кралицата повика Мария в покоите си. Елизабет беше облечена в чудесен тъмнозелен костюм за езда. Червенорусата перука беше увенчана с красива шапчица. Огромните пера бяха закрепени с рядко красив смарагд, без съмнение част от пляката на пиратските капитани в Нова Испания. Владетелката се разхождаше нетърпеливо напред-назад, но при влизането на Мария спря насред движението и я погледна строго.

— Какво става, мистрес? Какво чуваме, че сте отказала на сър Ричард? Да не сте обезумяла?

Мария направи несръчен реверанс. Объркана от внезапното нападение на кралицата, тя обмисляше трескаво какво да отговори. Опитът я бе научил да мълчи и да чака, докато избликът на гняв премине. Този път обаче Елизабет настояваше да получи отговор, защото улови ръцете ѝ и я изправи на крака.

— Хайде, момиче, нямаме време да се занимаваме с вас. Виждате, че сме готови за езда. Цяла вечност ли да чакаме отговора ви?

— Ваше величество, аз...

— Искате ли да се върнете в Испания или не?

— Там съм се родила, Ваше величество. Тук съм чужденка...

— Имате ли някакви оплаквания от поведението на околните, детето ми?

— Не, Ваше величество, всички бяха много мили и любезни.

— Точно така. Ние ви приехме в двора си и дори се постаряхме да ви намерим съпруг, а вие как Ни се отплащате? Защо излагате на опасност живота на един от най-добрите Ни придворни?

— О, Ваше величество, никога не бих...

— Не смейте да Ни прекъсвате. — Очите на кралицата искряха от гняв и Мария се разтрепери. — Как смееете да изказвате желание за завръщане в така наречената си родина, която уж обичате и която случайно е отговорна за смъртта на собствената ви майка? Сър Ричард Норууд настоява да ви придружи лично дотам и да ви предаде в ръцете на чичо ви. Как мислите, какво ще стане с него, щом слезе на сушата в Кадис? Дълго ли ще остане свободен?

— Но аз не настоявам той да ме придружи, Ваше величество!

— Няма значение какво настоявате вие. Разбира се, Ние можем да му забраним да напуска Англия, но той няма да се подчини дори на изричната Ни заповед. Той смята, че е негов дълг да ви върне на семейството ви, защото ви е отвел като своя пленница. Не, Мария, ако настоявате на смешното си решение да се върнете в Испания, ще станете причина за гибелта на сър Ричард Норууд. Това ли искате? Може би търсите отмъщение за отвличането си? Искате да го видите мъртъв?

Мария извърна глава. Очите ѝ плуваха в сълзи. Раменете ѝ се разтредоха от отчаяни хълцания.

— Не, Ваше величество, разбира се, че не. Не желая злото на сър Ричард. Аз... аз го обичам.

— Аха, най-после казахте истината.

Кралицата стисна ръката ѝ, този път не така грубо, и я придърпа да седне на едно столче до креслото ѝ.

— Е, хайде, разкрийте си сърцето. Защо го отблъсквате, след като го обичате?

— Той не ме обича, Ваше величество.

— Той иска да се ожени за вас. Какво общо има това с любовта? О, детето ми, та помислете си само какво би означавало за вас връщането в Испания! След всичко, което сте преживели, чичо ви няма да пожелае да ви приеме в дома си. А що се отнася до гръмките приказки за приемането в манастир, Ние ви казваме открито, че сте глупачка. Има жени, които са създадени да бъдат монахини, но вие не сте от тях.

Мария не можа да скрие учудването си.

— Ние сме обичали двама мъже, Мария. Първият застраши съществуването Ни и трябваше да бъде пожертван. А вторият... — Кралицата вдигна рамене. — Той заплаши доброто Ни име и кралската Ни сигурност. Ние сме една от онези жени, които могат да живеят в добродетел. Но с това ви заявяваме, че такъв живот не е никак приятен и би трябвало да бъде избран само от онези, които просто нямат друга възможност.

Мария не се осмели да погледне своята господарка, нито да ѝ отговори. Само мушна ръце в гънките на полата си, за да скрие треперенето им.

— И как изобщо ви хрумна, че Ричард Норууд не ви обича? Та той полага всички усилия да ви ухажда, както подобава на джентълмен. Не ви ли стига, че е готов да се ожени за вас, макар да нямате зестра?

Мария пое дълбоко въздух.

— Той и Уолсингъм ме използваша за целите си, Ваше величество.

— Е, и какво от това? Министърът е готов да използва и баба си, ако това може да помогне за осъществяване на плановете му. Вие им помогнахте да разкрият заговора, който целеше убийството Ни. Съжалявате ли за участието си?

— Не, Ваше величество, разбира се, че не!

— Макар че, както казвате, сте дъщеря на Испания?

— Аз съм половин англичанка и презирам хората, които замислят и извършват убийства.

— Добре казано. Вие сте смело момиче. Нали видяхме как се справихте с дамите, които си позволяваха да се държат нелюбезно. Защо не отидете при Ричард Норууд и не му кажете открито какво става в сърцето ви? — Елизабет потупа ръката ѝ. — Сър Ричард е почтен човек. Той заслужава нещо по-добро от доживотна работа на галерата или жестока смърт на кладата на инквизицията.

Мария се вцепени от ужас. Никога нямаше да забрави първата си среща с Норууд, мръсната му коса и брада, силното тяло, оковано във вериги и привързано към пейката на гребците. Студена тръпка прониза тялото ѝ и тя чу ясно плющенето на страшния камшик. Елизабет беше права. Той имаше силно развито чувство за чест и щеше да я отведе

лично в Кадис въпреки изричната кралска заповед. Тя не можеше да допусне такава жертва.

Кралицата се изправи и сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще заповядаме да намерят сър Ричард и да го изпратят при вас. Помислете много добре какво ще му кажете, за да не му навредите. Разбира се, не забравяйте и себе си. — Тя се усмихна окуражително и излезе.

Мария се сви на столчето и скри лице в ръцете си. Кралицата я бе посъветвала да разкрие чувствата си пред сър Ричард Норууд, но това беше недопустима волност за строго възпитаните испански дами. Тя беше отгледана като горда дъщеря на испански идалго, чийто род идваше от древността, и полученото възпитание ѝ забраняваше да рискува отказ. Преди много време, когато „Глориана“ вече беше хвърлила котва на английския бряг, тя се бе опитала да го стори. Беше отишла при него съвсем сама, но той не ѝ позволи да заговори за чувствата си. Нямахше да понесе втори подобен отказ, но трябваше да положи всички усилия, за да го убеди да остане в Англия. Той не биваше да отива в Испания, където непременно щяха да го арестуват и измъчват. А след участието му в нападението над Картагена беше заплашен от смъртна опасност. Но как да отиде по-нататък и да му признае, че го обича с цялото си сърце, че е болна от любов към него...

Почука се и Мария скочи от мястото си. Сър Ричард влезе и застана до вратата. Лицето му не изразяваше нищо, но очите му светеха със странен блясък и около устните му играеше загадъчна усмивка. Днес обаче в нея нямаше и следа от подигравка. Мария не можа да разбере какво е настроението му и уплахата ѝ нарасна. Норууд се държеше почтително, както винаги, но част от обичайната му самоувереност липсваше и той изглеждаше някак странно раним.

— Доня Мария, кралицата ми каза, че желаете да говорите с мен. Аз съм винаги на вашите услуги.

Казвайки това, той остана до вратата и Мария смутено извърна глава.

— Сър Ричард... — Тя заговори, без да смее да го погледне. — Нашата господарка ме уведоми, че... че желаете да ме придружите до Испания. Не мога да ви разреша. — Тласната от внезапен импулс, тя извика: — Не можете да направите това! Не ви позволявам!

— И защо, ако мога да попитам?

— Защо ли? — повтори смаяно тя. — Защото се излагате на опасност.

— А вас какво ви е грижа? За вас съм само един англичанин, пират и негодник.

— Вие сте рицар и джентълмен, сър Ричард, и аз... много бих съжалявала за смъртта ви. — Мария говореше едва-едва.

— Значи гордата испанска красавица може да изпитва и нещо като съчувствие, макар че присъства на бичуването ми, без да се трогне?

Мария стисна ръце в юмруци и в очите ѝ пламна буен син огън.

— Наистина ли смятате, че съм искала това или дори съм се радвала на гледката? Как не ви е срам! Нали вече ви обясних — нямах възможност да го предотвратя! Знаете ли колко ми беше мъчно и как се тревожих за вас? Дори сега, почти всяка нощ... — Тя се потърси от ужас. — Виждам опръсканата с кръв палуба, чувам плющенето на камшика и... Няма да ви позволя да ме върнете в Испания. Кажете, че няма да го направите, моля ви!

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Ричард Норууд вдигна ръка и помилва копrienената къдрица на слепоочието ѝ.

— Значи все пак не сте равнодушна към мен, моя испанска красавице, макар че ви доведох със себе си като военна плячка и макар че съм само един проклет пират. — Тонът му беше лек и шеговит, но Мария усети, че с това само желае да скрие собствената си слабост и напора на чувствата, които заплашваха да го надвият.

Най-после преградите помежду им паднаха и двамата разбраха, че думите са станали излишни.

Ричард привлече Мария към гърдите си и впи устни в нейните, първо меко и нежно, сякаш за да подпечата съюза им, после все по-страстно. Устните ѝ се отвориха плахо и тя обви с ръце врата му. Той беше висок и тя трябваше да се вдигне на пръсти, което предизвика смеха му и го накара да я вдигне високо във въздуха и да я завърти около себе си. Мария също се засмя и се хвана здраво за тила му, защото ѝ се зави свят. Беше толкова щастлива, че чак не ѝ се вярваше. Най-после беше в обятията на любимия човек, двамата бяха едно и само смъртта можеше да ги раздели.

След известно време Ричард я остави внимателно на пода, взе ръката ѝ и я отведе до пейката под прозореца.

— Кажи го най-последно! — заповяда с усмивка той. — Кажи: аз съм твоя, аз ти принадлежа с душа и тяло.

— Аз ти принадлежа. Аз те обичам. — Мария говореше на английски, бавно и несигурно, и мъжът избухна в ликуващ смях.

— И си съгласна да станеш лейди Норууд и да останеш с мен в тази студена, влажна, неприятелска страна?

— Тя не е студена и неприятелска, когато ти си тук, с мен — възрази с усмивка Мария.

— Защо ме отблъскваше, любов моя?

— Защото си мислех... мислех, че поиска ръката ми само защото си човек на честта. На кораба... тогава се опитах да ти кажа... но повярвах, че не ме искаш, и се отчаях. А после, когато ме доведе в двора...

— Уолсингъм ми нареди да го сторя и основанията му бяха толкова солидни, че чувството за дълг не ми позволи да се възпротивя. Тъй като намерението му беше Лестър да се влюби в теб, аз няхах право да ти разкрия истинските си чувства. О, сладката ми, само ако знаеше как страдах, докато те гледах да разговаряш с онзи млад глупак, а не смеех да ти кажа какво изпитвам към теб. Когато осъзнах, че интригите на Уолсингъм те излагат на сериозна опасност, реших да разкрия картите си и да пресека намерението му да те използва за целите си.

— Но кралицата беше в сериозна опасност и имаше нужда от помощ.

Ричард кимна мрачно.

— Преди да слезем на английския бряг, бях решил да ти се обясня и да те помоля да станеш моя жена. Но все още бях служител на Уолсингъм и трябваше първо да го помоля да ме освободи, преди да си позволя да ти разкрия чувствата си.

— Защото като негов служител си бил заклет враг на Испания, нали? Най-последно разбрах. Вече знам, че си бил в Испания, за да разузнаеш силна ли е флотата на крал Филип и колко войска може да тръгне срещу Англия.

Ричард кимна повторно.

— Не се срамувам, че бях един от агентите на Уолсингъм. Ти знаеш, че крал Филип е враждебно настроен към Англия и заплашва дори живота на нашата кралица. Но се влюбих в теб, една испанка, и

не исках да ме възприемаш като свой враг. Затова трябваше да се освободя от задълженията си към Уолсингъм, да изпълня дълга си докрай и да се убедя, че владетелката ни може да управлява спокойно. Затова реших да почакам, но, кълна ти се, дори не подозирах, че и ти ще се окажеш въввлечена в заговора!

— А сега свободен ли си?

— Да, кралицата ми даде разрешение да се оттегля от двора. Ако ме искаш, ще те отведе в имението си в Йоркшир. Ще станеш господарка на едно провинциално домакинство и всички мои хора ще те уважават.

— О, Ричард, любими мой, това е най-голямото ми желание, но... — Мария взе ръката му и я поднесе към устните си.

— Искаш бракът ни да бъде благословен от Светата църква?

Мария кимна потиснато.

— Ще се оженим в присъствието на двора, както желае кралицата, но ти обещавам, че по-късно ще повикам свещеник в Аскриг, който да ни венчае с католически обред. На кораба ме попита каква е била религията на баща ми. Не разбра ли, че и аз принадлежа към старата вяра? Повечето провинциални благородници от Севера са католици. Ние не посещаваме църковните служби на държавното вероизповедание, плащаме си глобите и въпреки това оставаме верни на Елизабет. Аз уважавам и обичам нашата кралица, Мария, защото тя е законната владетелка на Англия.

— За съжаление не ти нося зестра — изказа последното си възражение Мария. — Освен това ще напуснеш двора само заради мен и ще се откажеш от изгодите на придворния живот. Ти се ползваш с изключителното благоволение на кралицата, Ричард.

— Всичко, което желая и от което се нуждая, си ти. Да не мислиш, че бих се отказал от откупа, без да ми мигне окото, и че бих те оставил на кея на Картагена, ако още тогава не знаех какво си за мен и че няма да мога да живея без теб?

Мария погледна в ясните сиви очи, пълни с искрена любов и радостна надежда за общото им бъдеще. После предано склони глава на рамото му. Това беше най-блаженият миг в живота ѝ.

Сватбата се състоя в кралския параклис. Присъстваха както кралицата, така и сър Франсис Уолсингъм. Елизабет връчи като

сватбен подарък на Мария скъпоценна перла с формата на капка, окачена на дълга златна верижка. Мария прие подаръка с подobaваща почителност, макар че дълбоко в себе си се запита по какъв път бе стигнала перлата до английската съкровищница и дали във връчването ѝ на една испанка не се крие някакъв дълбок смисъл.

За младата двойка беше пригответен апартамент в кралските покои и след венчавката Мария се оттегли там с Консуело, за да чака съпруга си. Консуело ѝ помогна да свали прекрасната официална одежда от тежка коприна, обшита с перли и сребърни конци. След като се окъпа с ароматизирана вода, Мария седна в един висок стол и Консуело разпусна косата ѝ, за да я изчетка и приготви за нощта. Старата жена беше развълнувана не по-малко от питомката си. Тя я прегърна импулсивно, без да сдържа сълзите си, и Мария се вкопчи в нея, сякаш беше още малко дете.

— Няма от какво да се боите, миличка. Той ви обича нежно, знам това. А даже да не ви обичаше, вие го обичате с цялото си сърце и имате силата да пробудите любовта му. Още преди много време ви казах, че можете да постигнете всичко, което искате.

Устните на Мария трепереха.

— Значи нямаш нищо против да останем в Англия?

— Не, ако това е и вашето желание, Мария. Само до вас съм спокойна и щастлива. — Тя я целуна нежно и излезе от стаята.

Мария отиде до голямото легло с балдахин и огледа учудено разкошно обзаведеното помещение. От другата страна на коридора се чуваха веселите гласове на гостите, които участваха във вечерята, дадена от кралицата по случай сватбата на сър Ричард Норууд. Ричард ѝ беше обещал, че ще се погрижи развеселените гости да не им досаждат с викове и шеги и че няма да ги допусне в сватбените им покои.

Страхуваше ли се? Устата ѝ беше суха, ръцете влажни. Да, това беше страх. Но не от непознатото, неизпитваното, което щеше да последва, защото тя обичаше Ричард с цялото си сърце и се боеше само, че ще направи някоя грешка, тъй като беше напълно невинна и неопитна. Консуело се смееше на опасенията ѝ, докато разговаряха за съпругеските задължения, но това беше толкова отдавна, в Картагена, и отреденият ѝ съпруг беше нелюбим и дори я отвращаваше. Консуело беше твърдо убедена, че възпитаницата ѝ може да събуди желанието на

всеки мъж. Днес обаче младата жена беше готова да постави всичко това под съмнение.

Слабата светлина, която проникваше от окачения в коридора фенер, изведнъж изчезна — на входа беше застанал съпругът ѝ. Той затвори грижливо тежката дъбова врата и закрачи бавно към леглото, на което беше седнала Мария, облечена в красиво избродирана нощница. В ръцете си носеше две чаши с вино.

Мария благодари и отказа, но той поднесе чашата към устните ѝ.

— Пий и мълчи. Сега си моя жена и трябва да ме слушаш. — Говореше на английски, почти рязко, но в гласа му нямаше гняв, само горещо желание. Мария го погледна и покорно изпи виното наведнъж.

Ричард отпи голяма глътка от своята чаша, остави я на масичката до леглото, взе ръката на Мария и я издърпа да стане.

— Искам да те видя цялата. — Погледът му се плъзна по тънката нощница, изпод която прозираше стройното ѝ тяло. — Прекрасна дреха. Но всъщност тя не ни е нужна.

Мария поклати глава и се усмихна несигурно. Ричард обхвана лицето и с двете си ръце и я загледа с нескрита гордост. Пръстите му милваха копринената ѝ коса.

— Ти си прекрасна — зашепна горещо той. — И всичко това е мое. Няма откуп на света, който би могъл да ме обезщети за такава загуба. — Очите ѝ потъмняха и той повярва, че е открил в тях сълзи. — Мария, нали не те е страх от мен?

— Ами... малко.

— Не искам да се страхуваш. — Крехката ѝ фигура потрепери и той я притисна до себе си. — Вярваш ли ми, Мария?

— Си, сеньор. — Английският беше забравен.

— Да, Ричард — подсказа ѝ мъжът.

— Да, Ричард — повтори послушно Мария и Норууд се усмихна трогнато. Никой не можеше да произнесе името му с този сладък чуждестранен акцент. После внимателно я положи в леглото, съблече се бързо и полегна отстрани. Тя понечи да угаси свещта, но той задържа ръката ѝ.

— Не, мила, недей. Бог благослови нашата връзка и няма от какво да се срамуваме. Искам да се насладя на красотата ти.

Мария се подчини на желанието му и остана да лежи тихо, докато той развърза връзките на нощницата ѝ и свали тънкия лен от

раменете ѝ, за да разкрие великолепните млади гърди.

Ръцете ѝ се вдигнаха от само себе си, помилваха раменете му, после се плъзнаха по мускулестия гръб.

— Тази белези ще останат завинаги и ще ти напомнят какво изтърпя заради моята глупост...

— Но ще ми напомнят и за нежните пръсти, които ги намазаха с мехлем и ги излекуваха. Макар че умираше от страх, ти постъпи според повелята на сърцето си. Мислиш ли, че мога да го забравя?

— Умолявах ги да спрат бичуването — призна тихо тя. — И накрая дон Естебан ме послуша, макар че ти вече беше изтърпял достатъчно и не беше в състояние да разбереш какво става. Когато развързаха въжетата, падна в безсъзнание на палубата и не мръдна.

— Сигурно гордият ти чичо е бил дълбоко потресен от недостойното поведение на племенницата си. Испанските нрави не допускат проява на съчувствие към един роб на галера. — Ричард потисна смеха си и я привлече нежно към себе си. — А какво ли ще си помисли, като узнае, че си била отвлечена от същия този роб и накрая си му отдала душата и тялото си?

Като си представи ужасеното лице на леля си, злобните приказки и объркването в добре подреденото домакинство, Мария не можа да съдържи смеха си. Много скоро обаче страхът отново взе връх и тя попита плахо:

— А твоите близки? Сигурно и те ще се отнесат към мен с недоверие и няма да ме харесат...

— Мария, вече ти казах, че нямам семейство. Родителите ми са мъртви, аз бях единственото им дете. Старата ми бавачка, която води домакинството в Аскриг, ще те приеме с отворени обятия, особено като разбере колко те обичам.

Мария не беше толкова сигурна, но премълча. Старата англичанка, която обичаше възпитаника си, както Консуело обичаше нея, сигурно нямаше доброволно да отстъпи мястото си на една непозната съпруга, при това половин испанка.

Ричард очевидно отгатна мислите ѝ, защото се приведе над нея и успокоително целуна очите ѝ.

— Алис ме обича, затова ще обикне и теб. Няма от какво да се безпокоиш. Тя отдавна ме укорява, че не се женя и няма кой да я замести в Аскриг.

Лицето на Мария пламна от смущение и мъжът избухна в смях.

— Не искаш ли да си имаме дете, скъпа?

— Ако бог ни удостои с тази милост...

— Да не би да се боиш, че няма да го направи?

— Не се боя от нищо, когато си до мен, не се боя дори от това, че вече няма да мога да почитам бога в църквата му... Той знае какво става в сърцето ми и аз съм му вечно благодарна, че ме дари с твоята любов. Моля се само да... да те направя щастлив.

— Не се съмнявам, че ще ме направиш най-щастливия мъж на земята — увери я тържествено Ричард и отново се засмя. Този път обаче смехът му издаваше нарастващо желание и сърцето на Мария заби по-силно. Когато ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна задавен стон. Ричард сложи пръст на устните ѝ.

— Нали ми вярваш?

— Да, обаче... аз...

Той легна внимателно върху нея и сивите очи, които можеха да гледат толкова студено и чуждо, сега бяха пълни с любов и нежност. Желанието и трепкащата светлина на свещите ги направиха почти черни.

Мария отвори устни и прие целувката му. Тя беше нежна, но много по-настойчива от предишните. По тялото ѝ се разля непознатата наслада и тя потрепери. Не знаеше, че плътското желание можеше да се предава от единия на другия. Макар и плахо, тя го прегърна и го привлече по-близо до тялото си, което тръпнеше от очакване.

Ричард беше нежен и не бързаше. Милваше и възбуждаше тялото ѝ, докато то му отговори с готовност. Внимателните, безкрайно нежни и изкушаващи ласки по гърдите и бедрата я доведоха до върха на удоволствието. Тя го прие в себе си с нарастващ копнеж, посрещна смело болката и двамата заедно се отдадоха на любовните наслади.

След като първоначалната страст беше задоволена, двамата се прегърнаха нежно и се унесоха в сладостен сън. Мария се събуди, когато през високите прозорци в стаята паднаха първите лъчи на зората. Ричард я държеше съвсем близо до себе си, главата ѝ почиваше на рамото му. Очите му бяха затворени, той спеше спокойно и дълбоко. Младата жена го погледна с безкрайна любов и отново се сгуши в него. Тялото ѝ, познало за първи път любовта, пламтеше. Най-последно беше

изцяло негова и той ѝ принадлежеше. Съединението с любимия мъж беше истинско, неповторимо чудо.

Ричард се раздвижи насън, ръцете му я обгърнаха по-здраво и тя се засмя. После отново се върна в нежните обятия на съня.

На следващия ден новобрачните потеглиха на север. Лятото в Англия беше прекрасно, горите и полята лежаха пред тях в цялото си великолепиe, но Мария имаше очи само за съпруга си.

Имението в Аскриг беше малко, но господарската къща, построена от сиви камъни, беше прекрасна и Мария я обикна от пръв поглед. Разкошната зеленина и ярките цветове в Йоркшир бяха много различни от естанцията, в която беше израсла, но тя хареса новата си родина.

Прислужниците на Ричард приеха с радост новата господарка, а старата бавачка Алис се прояви като любезна домакиня, без ни най-малки признаци на гняв или недоволство. Щом скъпият ѝ мастър Ричард беше обикнал тъмнокосата чуждоземна красавица с очи сини като юнското небе и щом най-после се бе прибрал в родния си дом, тя нямаше причини да се оплаква и можеше само да се радва.

Мария се страхуваше дали Консуело ще свикне с новата обстановка, но страховете ѝ се оказаха напразни. Двете стари жени много скоро откриха какво ги свързва и бяха напълно доволни една от друга. И двете обичаха с цялото си сърце питомците си и се наслаждаваха на щастието им. Най-важното им задължение беше да изпълняват всичките им желания.

Седмици наред Мария и Ричард живяха далече от света, отдадени на страстта и любовта си. Едва днес той я бе оставил за малко, за да отиде в близкия град Машам. Любимият му кон куцаше, а ковачът на Машам беше известен с познанията и уменията си. За първи път след пристигането си в Аскриг младоженците се разделяха за повече от час. Скоро след като господарят напусна къщата, пристигна пратеник от столицата и Мария бе обзета от безименен страх, макар да не вярваше, че мъжът е донесъл заповед за незабавното връщане на съпруга ѝ в кралския двор.

Тя излезе на разходка в градината, за да намери малко спокойствие, и когато чу стъпките на мъжа си по алеята, извика облекчено. Би познала походката му и в най-тъмната нощ и би усетила близостта му.

В градината цареше полумрак, но Мария въпреки това забеляза, че лицето на съпруга ѝ не е усмихнато. Той се поклони учтиво, взе ръцете ѝ и ги поднесе към устните си.

— Милейди Норууд, не беше редно да излизате в градината след залез слънце. Есенните вечери са хладни.

— Всичко наред ли е? — попита плахо Мария и го погледна напрегнато.

— Да, скъпа моя, ковачът ме увери, че жребецът ще се оправи скоро и пак ще препускаме през полята.

— А пратеникът?

— Донесе вести от Уолсингъм.

Обзета от внезапен страх, Мария се притисна до гърдите му и простена задавено. Ричард я прегърна силно и заговори окуражително:

— Няма от какво да се страхуваш.

— Значи ли това, че няма да се върнеш в двора?

— Разбира се, че няма да се върна в Лондон. Уолсингъм съобщава новините около заговора.

— Всички ли са хванати? — пошепна потиснато Мария. — И отец Джон Балард?

— Да, мила. Всичко свърши.

— Разкажи ми — помоли тихо тя.

Ричард отправи поглед към далечината, където хълмовете блестяха пурпурни под залязващото слънце.

— Уолсингъм е разпрострял мрежата си над останалите заговорници малко след като напуснахме Лондон. Предателите са общо петнадесет. Балард е бил признат за виновен и е бил сполетян от същата съдба като другарите си.

Мария въздъхна тежко. Споменът за отзивчивия свещеник щеше да остане завинаги в сърцето ѝ.

— Кралицата жадувала за отмъщение и поискала от Бърлей още по-строго наказание от разчекването, за да даде пример за назидание и да стресне до смърт всички, които биха помислили да ѝ се противопоставят. За щастие Уолсингъм успял да я убеди, че няма по-страшна съдба за предателите.

Мария се отдръпна и притисна ръка към устните си, за да задуши тихия си стон. Болката и съчувствието късаха сърцето ѝ.

— Бабингтън бил заловен на четиринадесети август. Бил един от първите езекутирани. След това кралицата била по-благосклонна и останалите загинали от меча на палача. Така им спестили позора на разчекването.

Мария облиза пресъхналите си устни и попита с пресекващ глас:

— А Уилям Лестър? И той ли е бил...

— Лестър починал в Тауър, преди да го изправят пред съда. Очевидно мъчителите са надценили силите и издръжливостта му.

— Слава на Светата дева, че унизителната и страшна смърт му е била спестена. А какво е станало с Урсула? Велики боже, Ричард, какво е станало с Урсула?

— Уолсингъм пише, че сестрата е била освободена и предадена на грижите на някакъв роднина в Кент. Там ще остане известно време под строг домашен арест, но след година ще ѝ позволят да се върне на север и тогава ще я видиш.

От очите на Мария потекоха радостни сълзи. Поне Урсула беше успяла да се изплъзне от лапите на жестоките мъчители. Щеше да се моли за нея всеки ден и да се надява, че след толкова страдания приятелката ѝ ще намери отново душевен покой и ще се радва на добър живот.

— За съжаление случаят не приключва с това. Мери, шотландската кралица, била арестувана в Тиксхол, тъкмо когато участвала в лов, организиран в парка на сър Уолтър Астън. Стаите ѝ в Чартли били претърсени и е само въпрос на време да я изправят пред съда, за да ѝ поискат сметка за предателството.

— Нима ще посмеят да я езекутират? Та тя е коронована и миропомазана кралица!

Ричард поклати глава.

— Уолсингъм няма да ѝ позволи да избегне секирата на палача. Той е заложил всички примки, а притежава и писмото до Бабингтън, в което кралицата изразява съгласие с плана за убийството на Елизабет. Това е смъртната ѝ присъда.

— Кралица Елизабет е длъжна да я спаси! Те са братовчедки!

— Кралицата не желае да пролива кралска кръв и всички го знаят. Но тя знае не по-зле от нас, че смъртта на Мери е необходимост за Англия. Вероятно ще се противопостави на езекуцията и ще откаже да подпише смъртната присъда, но накрая ще я потвърди.

Двамата влязоха в градината с подправките и се обърнаха едновременно към къщата. Залязващото есенно слънце беше позлатило обкованите с олово прозорци и те блестяха. Мария потрепери от внезапен студ. Ричард беше прав, зимата беше пред вратата. Изпълнена със съчувствие, тя се замисли за царствената пленница, която сега трепереше във влажния затвор.

Преди да влязат в къщата, Ричард сложи ръце на раменете ѝ и я погледна дълбоко в очите.

— Сега трябва да оставим миналото зад гърба си.

Мария кимна замислено. Събитията, станали през това лято, не можеха да бъдат забравени. През изминалите месеци тя беше станала жена с осъществени надежди и желания. Беше намерила мъжа на своя живот и любовта ги свързваше завинаги.

Тя погледна къщата и се усмихна. В нея беше заложена цялата гордост на Ричард Норууд. Със златото, което беше донесъл от Картагена, той беше започнал преустройството и обновлението ѝ. Къщата не беше ремонтирана още от времето на дядо му, но сега двамата с Ричард щяха да преживеят новия ѝ блясък. Между скъпоценностите, които Консуело ѝ бе донесла на борда на „Глориана“, беше и огърлицата от розови перли, която дон Луис неохотно ѝ бе поднесъл като годежен подарък. Един ден, когато му дойдеше времето, тя щеше да даде перлите на Ричард. Те бяха изключително редки и скъпи и щяха да го обезщетят поне отчасти за откупа, който беше оставил на кея в Картагена. Освен това те бяха малката зестра на иначе бедната испанска годеница.

Когато Мария изостана, Ричард се обърна към нея и протегна ръка.

— За какво се замисли? Аз си мислех, че не би било лошо да заминем за Нортъмбърланд и да посетим леля ти. Ако почакаме още малко, ще стане късно. По тези места зимата идва много рано и е сурова и дълга.

Лицето на Мария се разведри.

— О, Ричард, това би било прекрасно! Тя ми пише често и знам, че ще се радва да ни види.

Сърцето на мъжа направи огромен радостен скок, както винаги, когато виждаше красивата си малка жена щастлива. Той се приведе и я привлече в прегръдката си, без да обръща внимание на любопитните

прислужници, и устните им се сляха в дълга и страстна целувка. Двамата се погледнаха, засмяха се и ръка за ръка влязоха в къщата.

Издание:

Джоана Маклийс. Испанската награда

Редактор: Христина Владимирова

Коректор: Виолета Иванова

ИК „Ирис“, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.